

Ο ΗΓΛΥΔΟΣ

№ 95
ΔΡΧ 5

α γοργολές • ΖΩΗ
ΜΙΑΣ ΤΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ

ΟΙ άπευθυνόμενοι διά πάσαν συμβουλήν προς τόν Δ)ρα Κάμα, πρέπει άπαραιτήτως να γράφουν την άκριβή ήμεραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δέ και την ώραν. Αι έπιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα άξίας 5 δραχ. διά την άπάντησιν.

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ κατά την έβδομήδεα από 29 Μαρτίου, μέχρι και της 4' Απριλίου έχουν ως άκοιούθους: Άραι εύνοοσσαι τάς υποθέσεις και τάς επιχειρήσεις είνε ή 11—1 μ.μ. του Σαββάτου (30) και ή ίδια ώρα της Πέμπτης (4). Δευ. περυνόντως είνε κατώλγος ή ώρα 8.30—10.45 μ.μ. της Τετάρτης (3).

ΑΙ όΡΑΙ 11—12 μεσημ. της Παρασκευής (29) και 9.45—10.15 μ.μ. της Πέμπτης (4) είνε Ι. διατερέας δυσμενείς. ΑΙ χρηματικά σάς υποθέσεις εύνοοσσαι κατά τάς ώρας 8.45—11.15 μ.μ. της Παρασκευής (29) και άπόγευμα της Τρίτης (2) και άπό της 10.45—2.30 μ.μ. της Πέμπτης (4). Άραι εύνοοσσαι Ιδιαίτερος τους γάμους και άρραβώνας δέν ύπαρχουν.

ΕΠΙΦΟΡΩΘΗΝΤΕΣ διά τή μέλλον σάς άπό την ώραν 4—6.30 μ.μ. της Τετάρτης (3).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΨΥΧΗ ΠΟΥ ΕΛΠΙΖΕΙ. — Δέν μπορεί δυστυχώς να σάς ένοθρύνω εις τό αίσθημά σας. Δέν έλέπω πιθανότητας εύτυχούς έκβάσεως. Δέν σάς συνιστώ να επανολάβετε αίστας τάς σχέσεις. Διά τόν γάμον σας, δέν έλέπω τίποτε προς τό παρόν. Πιθανόν να πραγματοποιηθή θραδύτερον. Μην άπελπίσθεσθε πάντως. Η ζωή σας θα ήρεμηθή εντός όλίγων.

ΙΒΑΝ ΛΙΒΑΝ. — Να μού γράψετε στις πότες του μηνός Σεπτεμβρίου εύγενήσκατε. Τό στοιχείον αυτό μού είνε άπαραίτητον διά να σάς άπαντήσω.

ΑΙΤΗΝΤΙ ΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ, ΚΑΤΙΝ. — Η ζωή σας παρουσιάζει πολλές μεταλλάγας και άποόπουτος μεταπτώσεις. Η ζωή σας θα μπορούσε να είνε πολύ ήρεμη, χωρίς άρυσμένα άπαιρηκμένα, που σάς οδηγούν συχνά εις άδιέξοδα. Είθετε πολύ άσθενή χαρακτήρα και παρασύρεσθε πολύ χωρίς λόγον. Πάντως, αι σημερινά δυσχέρεια θα περάσουν, προσέδετε όμως να μην ύποπτετε και πάλιν εις παρόμοια σφάλματα. Γενικά ή ζωή σας θα είνε όλιγον άνησυχος. Γάμος θραδύτερον. Προσέχετε την ύγεια σας. ΑΙ αίσθηματικά περιπέτεια, παρά τάς επιτυχίας που σημειώνετε εις αυτές, δέν σάς εύνοούν εις την όλην ζωήν σας.

ΔΙΔΩ Π. — Η ζωή σας δέν θα είνε πολύ ήμαλ. Θα έχετε άρκετάς περιπέτειας εις τόν όρμον σας, τελικάς όμως θα άνοδευθήτε και θα καταλάβετε μόν πολύ καλήν κοινωνικήν θέσιν. Μεγάλαι πιθανότητες άποκτήσεως περιουσίας. ΑΙ γυναίκες που έχουν τάς ίδιες με σάς έπιρροάς πανδρεύονται ή πολύ εύνορη ή πολύ άργά. Σε σάς θα συμβή τό πρώτον, άλλ' έπειτα από πολλές δυσκολίας. ΕΙς τάς σπουδάς σας θα προαδύστετε. ΑΙ αίσθηματικά σας περιπέτεια θα σάς δώσουν μερικάς άπογοητεύσεις. Δέν έλέπω πολλές συμπάθειας εις τό περιβάλλον σας. Ο φίλος σας έχει καλήν χαρακτήρα και θα επιβλήθι εις την έργασίαν του. Η σπατάλη του διακεκομμένη, άλλ' εις τό σύνολόν της επιτυχής.

Φ. Σ. — Διά την πρώτον δέν

είμαι εις θέσιν να άπαντήσω τίλ ποτε. Ας μού δώση με μίαν προσέγγισιν 5—10 έστων ήμερών την άκριβή ήμερομηνίαν της γεννήσεώς του. Διά τόν δεύτερον άπαντώ λαμβάνων ως θέσιν την ήμερομηνίαν που μού δίδετε. Χαρακτήρ άρκετά επινοητικός, άλλά θύσιος και άκατάστατος. Έναλλαλαί δραστηριότητες και νοθεότητες. Καχύποπτος και κρυμνός. Υπολογισμός εις όλα. Έλλειψις αθωορμητισμού. Θα σταδίου δρομήση εις υπαλληλικόν σταδίου. Πρόδοσι άρκετάς πολύ θραδείας και άσπασίας. Η σταθεροποίηση θα έπληθη άργότερα. Πολύ λαί έρωτικά περιπέτεια. Γάμος όχι σύντομος. Θα είνε πάντα άρκετά έπωφελής. Σας συνιστώ να άναπτύξετε την δραστηριότητά σας.

ΕΥΘΥΜΟ ΚΟΡΙΤΣΙ 2563 Πάτρας. — Να μού γράψετε στις πότες του μηνός Θεβρουαρίου εύγενήσκατε.

ΥΒΟΝΗΝ. — Είμαι ύποχρεωμένος να σάς πω πρώτα, πρώτα ότι δέν έλέπω δυνατόν αίσθημα έκ μέρους σας. Τίποτε άλλο πλην μιάς μεγάλης συμπάθειας. Τό αίσθημα του φίλου σας είνε πολύ βαθύ και σοβαρόν, άλλ' έλάχιστα πιθανότητες γάμου ύπαρχούν. Η ζωή θα σάς χάριση θραδύτερον. Χωρίς να γάρχηθι σκληρή άπέαντι του φίλου σας, είνε προτιμότερον να τόν κάμπετε να άντιληφθή ότι δέν είνε φρόνιμον να έπιμείνη εις τό αίσθημα αυτό, που πολύ λίγες έλπίδες παρουσιάζει για τό μέλλον.

ΦΛΩΡΙΟΠΟΥΛΑΝ Δ. Π. — Άσθενεία συχνά, άλλα παροδικά και μορφή μάλλον έλαφράς. ΕΙς τάς υποθέσεις σας θα συναντήσετε πολλές δυσκολίας και έμπόδια. Άλλα τελικάς θα άποδοούν ύπερ όμων. Ιδίως αι υποθέσεις σας χρηματικής φύσεως. Θάπορτιλάτε την Πέμπτην. Χρήματα θα λάβετε σύντομα. Ταξίδι δέν έλέπω. Διά τό ζήτημα που μού γράφετε, δέν σάς συνιστώ να δώσετε καμμίαν συνέχισιν εις αυτήν την ύπόθεσιν. Η άδελφή σας θα συνάμη καλόν γάμον και θα είνε εύτυχής. Κατόπιν συνουκείου. Οικονομική κατάσταση όλίγον άσταθής.

ΡΙΑΤ ΣΙΑ Δ. Δ. — Άδιαφορία, σάτε πολύ εις την άρχήν και άφήσατε πολλές εύκαιρίας να περάσουν άνεκμετάλωτον. Διά τό αίσθημα σας δέν έλέπω έλπίδα άναδιδώσεως. Παρατηρήθητε άπ' αυτόν την σκέψιν. Πολλά δυσκολία αι ως προς την άποκατάστασιν σας. Ίσως θραδύτερον, κατόπιν κατάστασις είνε άσταθής και όχι πολύ άνησυχ. Η μεταβολή θραδύνει άκόμη. Ύπαρχει εις τό περιβάλλον σας ένα σοβαρόν πρόσωπον, του οποίου πρέπει ν' άκούσετε τάς συμβουλίας. Πιθανότητες κερδών, άλλ' όχι μεγάλα ποσά. Άριθμός 8.

ΜΙΑΡΑΜΕΝΟ ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙ. — Χαρακτήρ τρυφερός και συμπαθής, άλλ' όχι πολύ θερμός. Σας λείπουν αι έξάρσεις που δημιουργούν τά μεγάλα και ψαγερά αίσθηματά. ΕΙς τά αίσθηματικά ζήτηματά θα έχετε μερικάς άπογοητεύσεις. Δημιουργείτε μίαν εύχρηστον άπομόρφωσιν γύρω σας, άλλα πρέπει να διστάσητε προς τάς φίλεις σας, που καταρθώνουν έν δρεψθήτε εις ήλικίαν νεαρόν κατόπιν αίσθηματος. Μερικά οικονομικά προοτήρια, άλλα εις τό σύνολον ή ζωή σας θα είνε καλή. Κοινωνική ύπαλήψις και σχετική οικονομική άνεσις. Ήμέρα Παρασκευή, άριθμός 7, λίθος τουρκούας, χρώμα άνοιχτόν πράσινον.

ΑΝΤΡΟΥΙ ΣΤΡΙΑΝ. — Θεσσαλονίκη. — ΕΙς τό μέλλον σας θα εύνοηθήτε περισσότερο άπό τό παρελθόν. Η άτέλεια διά την όποιαν μού γράφετε είνε συνήθως εις πρόσωπα με τάς ίδιές όπας και σεις επιδράσεις. Δέν είνε όμως σοβαρό και παντός δέν πρόκειται ν' άποτελέση έμπόδιον. Μην άνησυχήτε. Χρειάζεται όμως κάποια δεινότης διά να την άποκρύψετε. Ύποθέτω ότι με ένοείτε. Να δεχθήτε την πρότασιν του προσώπου αυτού. Άξιοσημείωτα είνε εις τό 1942 και 1950. Ήμέρα Τετάρτη, χρώμα κυανόν, λίθος σμαράγδος, μέταλλον πλατίνα.

ΥΠΟΡΑΙΝΟΜΕΝΗΝ 13. — Να διακόψετε αυτόν τόν σύνδεσμον. Άποτελεί μίαν πρόωρον περιπέτειαν που δέν πρόκειται να έχη καμμίαν άπολύτως συνέχισιν. ΕΙς την ζωήν θα εύνοηθήτε και ιδιαίτερος εις τό ζήτημα του γάμου, ό οποίος θα γίνη εις ήλικίαν σχετικώς πολύ νεαράν. Θα άπολαύσετε μίαν άξιόλογον οικονομικήν εύμερίαν και δά καταλάβετε καλήν κοινωνικήν θέσιν. Τάς σημερινάς σπουδάς σας δά τερματίσετε κανονικάς. Πρέπει όμως να δείξετε μεγαλότεραν προσήλωσιν και έπιμονήν και να άναπτύξετε τά πολλάς ά χαρίσματα με τά οποία σάς έπρόκεισε ή φύσις.

ΣΕΡΑΠΕΥΤΙΑΝ ΑΡΙΘ. 20. — Γάμος κατόπιν συνουκείου. Θα είνε άρκετά εύτυχής. Καλή κοινωνική θέσις και οικονομική άνεξαρτησία. Θα έχετε όμως μερικάς οικονομικάς άνωμαλίας, που θα σας δημιουργήσουν δυσάρεστους περιπτώσεις. Ύγεια καλή. Η σημερινή οικονομική σας κατάσταση, εις πολύ εύχάριστη. Διά τό 1940 δέν προβλέπω τίποτε τό Ι. διατερέας άξιοσημείωτον. Μερικά μεταπτώσεις, άλλα όχι μεγάλα. Ταξίδι. Ήμερ 1944 και 1949.

ΝΟΥΝΟΥ Β. 18. — ΕΙς την ζωήν σας θα έχετε άρκετά ταξίδια και θα θραδύνετε μέχρις ότου μονιμοποιήσετε την έγκατάστασιν σας. Γάμος κατόπιν αίσθηματος, άλλα όχι πολύ σύντομος. Συζυγική ζωή όλιγον άνωμαλος. Οικονομική εύεξία. Εύχάριστος σύντροφος. Άριθμός 4, ήμέρα 5, λίθος τουρκούας. Μην άποδύσεσθε εις έρωτικές περιπέτειας. Δέν σάς εύνοούν. Μεταξύ εκείνων που έπιζητούν σημερινάς σχέσεις σας, δέν έλέπω τίποτε τό άξιόλογον. ΕΙς προτιμότερον να άπορρίψετε τάς προτάσεις των, διά να μην μεταμειωθήτε θραδύτερον. Σας συνιστώ μεγάλην έπιφύλακτικότητα ως προς τό ζήτημα αυτό. Η σταδιοδρομία του φίλου σας θα είνε άρκετά δύσκολος και γεμάτη από έμπόδια. Τελικάς όμως θα ύπερικήση και θα επιβλήθι. Δέν ύπαρχουν μεγάλα πιθανότητες γάμου μαζί του. Ο πασιδότης δέν άποκλείει έντελώς αυτό τό ένδεχόμενον.

ΦΑΩΝΑ ΕΚΑΤΑΙΔΟΥ, Λευκάδα. — Πρέπει να άλλάξετε την σημερινήν τακτικήν σας, ή οποία καθιστά προβληματικόν τό μέλλον σας. Έχετε περιπλοκή εις ένα μικρόν άδέξεδον και θα χρειασθή να έχετε θέλησιν και να επιδείξετε μεγάλην δραστηριότητα για ν' άνδρήτε άπ' αυτό. Φανήτε τολμηρός και γενναίος και ύπερρήτε ότι ή ζωή δέν σταματά εις τό πρώτον έμπόδιον. Θεωρώ πιθανότερον ότι δά σταδιοδρομήσετε εις υπαλληλικόν σταδίου. ΑΙ αίσθηματικά σας περιπέτεια θα είνε πάντοτε εις όρος της πρόόδου σας. Μην τό έχοντε αυτό. Οικονομική άσάθθεια. Μερικάς οικονομικάς άνωμαλίας. Θα δυσκολυθήτε πολύ εις την κανονικήν άποπεράτωσιν των σπουδών σας.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ. — Να μού στελέτε ήμερομηνίαν γεννήσεως του φίλου σας. Προκαταβολικάς όμως σας λέγω ότι τό αίσθημα αυτό είνε πολύ πρόωρον και δέν παρουσιάζει πολλές πιθανότητες να καταλήθι εις σύντομον γάμον. ΖΑΙΣΑΚΙΑ 5 Δ 9. — Ο χαρακτήρ σας είνε πολύ άνησυχος και άσάθτος και τά αίσθηματά σας ένθουσιώδη, άλλα κατά βάθος πολύ ήλιάρ. Θα συνάμη γάμον σύντομον, άλλα προηγουμένως θα έχετε πολλές αίσθηματικάς περιπέτειας εις την ζωήν σας. Η οικονομική σας κατάσταση θα παρουσιάζει πολλές μεταπτώσεις.

Πιθανότης συνάμειος και δεύτερου γάμου, ό οποίος θα είνε εύτυχέ, σπερος του πρώτου. Προσέεστε όμως διότι, λόγω του άσάθους και άσθενούς χαρακτήρος σας, έθεσθε εις πολλές επικινδύνους περιπτώσεις. Θα έχετε άρκετάς μετακινήσεις στη ζωή σας. Τά σημερινά αίσθηματά σας άνευ σημασίας. Σημαντικά τά έτη 1943 και 1947.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ Α. Χ. — Θα άποκαταστήτε, άλλα θραδύτερον και κατόπιν συνουκείου. Οικονομική άσάθθεια. Πολλάς δυσκολίας εις την άρχήν. Ζωή σχετικώς εύχάριστη. Σημαντικά τά έτη 1942 και 1950. Μία εύκαιρία γάμου θα σάς παρουσιασθή σύντομος, άμφιβάλλω όμως πολύ αν θα πραγματοποιηθή.

ΑΜΥΝΑΝ ΖΩΗΣ. — Η σταδιοδρομία σας εις τό επάγγελμά σας δέν θα είνε πολύ σύντομος. Δέν έπωφελίσθε άπό τάς παρουσιαζόμενας εύκαιρίας και δέν φροντίζετε να διακριθήτε, πράγμα που θα μπορούσατε να τό κάμπετε, διότι είθετε πολύ συμπάθει εις τους προσηταμένους σας. Είθετε άρκετά τακτικός εις την ύπηρεσίαν σας, άλλα, έκτός της τάξεως, σάς συνιστώ να επιδείξετε περισσότεραν έπινοητικότητα και πρωτοβουλίας. Η οικονομική σας κατάστασις δά συμμόσθη προς τό παρόν με τό επάγγελμά σας. Βραδύτερον θα σάς παρουσιασθή μία εύκαιρία πλουτισμού. Φροντίσατε να έπωφελισθήτε. ΕΙς τό σημερινόν σας αίσθημα δέν έλέπω σύντομον έγγάμιον. Ύπαρχει πιθανότης γάμου, άλλα άργότερα.

ΤΖΙΛΙΑΝΤΑ. — Είθετε χαρακτήρ τρυφερός, πολύ φιλόκαλος και φιλάρεστος. Θαρράλεια εις τάς άποφάσεις σας, άλλα κάπως επικινδύνως ένδομισιώδης. Αίσθημα τάξεως και εύπρεπειας. Καλλιτεχνικά τάσεις, άλλα πολύ άόριστοι. Θα συνάμητε καλόν γάμον κατόπιν αίσθηματος. Αίσθηματικά περιπέτεια, όχι πάντοτε εύτυχής. Η ζωή σας άπό της πλευράς αίσθης θα είνε άρκετά ταραχώδης. Ταξίδια πολλά. Καλή οικονομική κατάσταση. Θα άποκτήσετε τέκνον και θα έγγελιχθήτε εις καλήν οικοδόσιν. Ήμέρα Παρασκευή, χρώμα κυανόν (προς τό παρόν) άριθμός 7, λίθος τουρκούας.

ΒΙΛΜΑΝ Δ. — Τό ταξίδι θα πραγματοποιηθή, άλλα πολύ άργότερα. Προς τό παρόν δέν πρέπει να γίνεσθε σκέψης, διότι τά σχέδιά σας θα άναστραπούν. Οικονομική κατάσταση άρκετά στενόχωρος. Πρέπει να περιορίσετε τάς απαιτήσεις σας και καλύτερεύσετε τάς σχέσεις με τήν οικονομείαν σας, που δέν έρρισκονται σε εύχάριστον σημείον. Με τους γονείς σας ύπαρχει ένα έθος άσυνεννοησίας. Τό σημερινόν σας αίσθημα δέν πρόκειται να έχη καμμίαν έξέλιξιν. Γάμος άρκετά καλός, άλλα θραδύτερον. Πολλά αίσθηματικά περιπέτεια. Ήμέρα Κυριακή, άριθμός 6, χρώμα κίτρινον, λίθος άσάθης.

Δ. Δ. Πειραιά. — Χαρακτήρ άσάθτος και πολύ νευρικός. Πρωτοβουλία, άλλα έλλειψις άποφασιστικότητος. Μεγάλη άσάθθεια και πολλάς διακυμάνσεις στη ζωή σας. Η οίκογενειακή ζωή σας δέν θα είνε πολύ εύχάριστη. Μερικάς άτυχήματα. Η οικονομική κατάσταση σας θα σάς δώση πολλές άφορμάς στενωχωριών. Πρέπει να επιμείνετε εις τάς προσπάθειάς σας, αι όποια δά στεφθούν τελικάς υπό επιτυχίας. Προσχή εις τάς αίσθηματικάς περιπέτειας.

ΧΙΟΝΙΑΤΗΝ. — Δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνον διά τό 1940. Πάντως πρέπει να προσέχετε πολύ, γιατί ή ύγεια σας είνε πολύ άσάθης και ό οργανισμός σας άδύνατος. Έχετε Ιδιαίτερον εύπάθειαν εις τάς νόσους των πνευμόνων και τός στομάχου. Η σημερινή ζωή σας δέν παρουσιάζει άξιοσημείωτον μεταβολήν, πλην μιάς έλαφράς θετικήσεως της οικονομικής σας καταστάσεως. Στρέψατε περισσότερο την προσοχήν σας εις τό ζήτημα της ύγείας σας και άδιαφορήσατε δι' όλα τά άλλα.

Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 95

Εκδόται: Έταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου και Σία»

Οικονομικός Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόβα 5, Αθήναι Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί: Έτησία έσωτ. Δρ. 250. Έξάμ. 125 Έτησ. έσωτ. Λ.Α. 1.10. Άμερ. Δ. 6 Γενικός Άντιπρόσωπος εις Βελγικόν Κογκό: Γ. ΖΕΒΕΛΕΚΑΚΙΣ.

Οικία Οίκον. Διευθ. Σανταρόβα 5 Υπεύθυνος Συναξέως: Άπ. Ν. Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρδάκη 10) Πρωστ. τυπογραφείον: Στέφ. Κατάνης (Δασμάρως 4. Παγκράτι)

Κυριακή 31 Μαρτίου 1940

Ο «ΚΑΤΑΔΙΟΙΚΟΜΕΝΟΣ ΕΡΩΣ»

Γόν έχετε παρακολουθήσει ποτέ τόν καταδικασμένον Έρωτα;... Είη ή όποιαδύποτε Μαίρη, Νίνα, Λέλα ή Πόπη, που δραπέτευσι άπ' τήν φυλακή του σπιτιού γεγελευσας με χίλια τεχνάσματα τούς στοργικούς της δεσμοφύλακες και τρέχει πάντα, τρυμαγμένη, δειλή, σαν κνηνημένη, να βρη τόν Έκείνον της σε κάποιαν έρμιά, σ' ένα σκοτεινό καταφύγιον που ύπαρχει στο τάδε ή στο δείνα «τέρμα»... Έκει, στο φτωχό τραπέζακι που φιλοξενεί κατά κανόνα παρόμοια ντουέττα, ό «καταδικωμένος» Έρως άναπνέει για μιά στιγμή, κι' άνάμεσα σε δυό μισοσιωπόμενες μύτερες και μιά μερίδα ψητό, που ποτέ δέν άγγίζει, διατυπώνει σπερέτυπα και για χιλιοστή φορά τά αϊώνια έρωτηματικά του: «Λοιπόν;... «Τί θα γίνη;» «Ός ποτέ θα περιμένουν;» «Κι' αν ό πατέρας δέ βελήσχη;» «Κι' αν έκείνος δά βρη δουλειά;... Καί αν, και αν;...

Μικρές σιγές. Παύσεις μεγάλλες. Νευρικά στριφογυρίσματα καποίου κομποιού στα δάχτυλα, και καταστροφή τών «κιουρντών» που δρίσκονται στο τραπέζακι... Στο μεταξύ, τά μάτια, στεγνά ή όχι, μένουν πάντα καρφωμένα στο μπρασελέ.

—Άργα. Πάμε.

Σηκώνονται.

Τό καρδιοχτύπι δέ λείπει ποτέ. Τί θα πη άπόψε; Πού ήταν;... Να πη πώς την κράτησαν περισσότερο στο γραφείο; Κι' αν είχε περάσει κανένας άπό εκεί;... Κι' αν τηλεφώνησαν; Όχι. Θα πη καλύτερα πώς πήγε στη μοδίστρα κι' έκει καθυστέρησε. Κάθεταί και μακρύνει...

Βαδίζει γρήγορα, στο σκοτάδι, με λαχανιασμένη άναπνοή, με ψυχή σφιγμένη, γεμάτη άγωνία...

Ζυγώνουν στο κέντρο, στα φώτα. Πρέπει να χωρίσουν.

—Λοιπόν; Αύριο;...

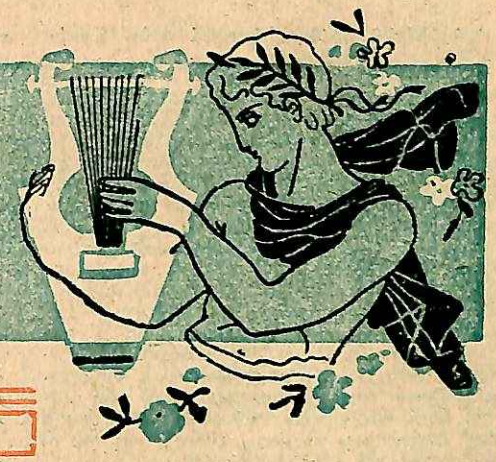
—Ναί, αύριο! Στις έπτά, έκει. Καληνύχτα!

Είη τό πιό γλυκό μαρτύριο της ζωής! Η μόνη δυστυχία που τη νοσταλγεί κανείς πάντα...

ΕΥ.—

ΙΔΑΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μαίρη Ίστορίας και Θρύλου ΑΘΗΝΑ

Ο πατέρας τών αθανάτων, τών όργων και του έρωτος, ό θαρύγδουπος Ζεύς, είχε κατορθώσει να συντρίψη τούς Τιτάνες και να νικήση τις χήλεις της Ήρας, όχι όμως και την άνησυχία που τόν βασάνιζε, άπό την προφητεία που τόν είχαν κάνει οι παππούληδες του Ούρανος και Γη, ότι θα τόν έγκρέμιζε μιά μέρα κι' αυτόν άπ' τόν θρόνον τό άρσενικό παιδί που θα γεννιόταν άπό την Μητήν, την πρώτην γυναίκα του, την κόρην του Όκεανού, που εκπροσωπούσε την φρόνησιν.

Δέν μπορούσε να βασανίζεται άπό μιά τέτοια άδελαιότητα ό θεός, κι' άπεφάσισε να λάβη μέτρα ριζικά. Την έκάλεσε κοντά του, κι' έκει που της έλεγε λόγια γλυκά και την έχάιδευε, ξαφνικά την άρπαξε και την κατάπιε όλόκληρη κι' έτσι κατεβρόχισε μαζί μ' αυτήν και τό έπικίνδυνο έμβρυο.

Άλλ' ή Μητις —ή φρόνησις— δέν ήταν δυνατόν να έγκατασταθή στο στομάχι του άνέθηκε έκει που ήταν ή θέσις της, και σφηνώθηκε στο θεό κεφάλι, όπου συνεπλήρωσε τόν χρόνον της κυοφορίας της. Έπιλήσιαζε δέ να γεννήσχη τό φοβερό παιδί που θ' άπειλούσε τόν λαμπρόν θρόνον του τρομερού πατέρα του, όταν τό κεράλι του Διός τό έπιασε αλλόκοτος πόνος.

Οι ώδινες του άφύλοκου τοκετού είχαν μεταδοθή άπ' την κοιλιά της Μητιος στο μυαλό του παντοδύναμου βασιλιά τών θεών. Τά μάτια του γινήκανε κοκκινωτά κι' άστραφταν άπ' τόν πόνον, ό Όλυμπος έτρεμε σύρριζα άπ' την μανία του που μεγάλωνε όλοένα, οι θεοί κύτταζαν έντρομοι τό άπαίσιο γεγονός της τυρανίας του άνίκητου κυριάρχου του συμπαντος.

Τρομερός στόν πόνον του ό μεγάλος θεός προσκαλεί τόν θεόν Ήφαιστον, τόν κοτυδόν γύφτον, και τόν διατάσσει να του σχίση με τό θαρύ του τσεκούρι τό κεφάλι, άλλ' έκείνος τρομάζει σ' αυτήν την άπαίτησι. Λίγο πριν τό είχε τραχίσει κι' ήταν ή κόψι του τρομερή. Έφοδόντα...

Θυμώνει τόν θεόν ό πατέρας κι' ό θυμός μεγάλωνει τόν πόνον του. Στριφογυρίζει φοβερά στις κόγχες τά μάτια του κι' ό Όλυμπος τραντάζεται σύρριζα. Έκείνος που γεννούσε θεούς και κρατούσε στη γούφα τό άπειρον, έκείνος που συνεκέντρωνε τις νεφέλες μ' ένα του νεύμα και διατρπούσε με τούς κεραυνούς του τό σύμπαν, δέν φοδόντα τό τσεκούρι του. Κι' άπειλώντας τόν Ήφαιστον, τόν κατεπτομένον άπό τόν ύπερβρόν του θυμόν, τήν άνάγκασε να έκτελέση την προσταγή του. Άρπαξε με τά δυό του χέρια ό βείος χαλκεύς τό γιγάντιο τσεκούρι, στρίψθηκε όσο πιο δυνατά μπορούσε στο κουτό του ποδόρι, άνασκήκω, τεντώνθηκε, στριφογύρισε τό κοφτερό όργανό του και τό κατέφερε στο κεφάλι του Δία.

Άνοιξε τότε σε δυό τό θείο κρανίο και έσπείθησε ξαφνικά όχι βρέφος, άλλα παρθένα τελεία, μιά μαγική καλλονή, φορώντας θαυμαστή πανοπλία. Κρατούσε λαμπρή άσπίδα, έπαλλε με τρομερό πάταγο τό θαρύ όδον της, κι' έχόρευε τόν πυρρίχιον, γεμάτη δύναμη, ζωή και όρμη πολεμική. Ο Ζεύς την νόμισε Αθηνά.

Κατάπληκτοι ό Ήφαιστος κι' οι έλλοι θεοί άπό τις άσπραπές της όμορφιάς της, κύτταζαν έκθαμβοι τό άπίστευτο άφάμα. Ο Όλυμπος συνταράχθηκε, ή γη άφησε τρομερή ίαχνη, ή θάλασσα κινήθηκε κυλώντας κύματα πορφύρα, κι' ό λαμπρός θεός του φωτός σταμάτησε τά φτερόποδα αλογά του, έν δόξα συνετελείτο ή ύπερκόσμια γέννα.

Όταν μεγάλωσε ή Αθηνά, κατετάχθη μεταξύ τών δώδεκα Όλυμπιων θεών, έπειδή δν σ' αυτήν κυρίως άφείλετο ή συντριβή τών νέων εχθρών του Διός, τών άπώτροπαιών Γιγάντων.

Για να έκδικηθή για την καταστροφήν τών Τιτάνων ή Γη γενήσχη με τόν Ουρανό τούς τρομερούς Γιγάντες που είχαν τό μισό επάνω κορμί τους τερατωδώς ανθρώπινο και τό κάτω όμοιο με σώμα πελώριου δράκοντος. Αυτά τά γενήματα της καταστροφής έπαναστάησαν κατά τών θεών

κι' ή 'Αθηνά βρέθηκε αντίκρυ στὸν 'Εγκέλαδο.

Κρατώντας ή ἀδάμαστη θεά τὴν ἀδιάπραστη ἀσπίδα, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς κρᾶνος, καὶ πάλλοντας στὸ δεξί της χερί τὸ ἀήτητο δόρυ, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε ξεπηθήσει ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Διός, ρίχτηκε σὲ καταβῶσι τοῦ 'Εγκέλαδου, ποῦ ἔφυγε κι' αὐτός, σὰν τὸν ἄλλους Γίγαντες, μπροστὰ στὴν πανιῶδη ὀρμὴ τῶν ἀσυγκράτητων ἀθανάτων. Τὸν κινήθηκε ἀκούραστη ἔως τὴν Σικελία ποῦ ἀνέπνεε τὴ φωτιά, ἀλλ' ἔπειδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν φθάσει, ἄρπαξε μὲ τὰ πανίσχυρα χέρια της ὀλόκληρο τὸ τεράστιο ἐκεῖνο νησί καὶ μ' αὐτὸ τὸν ἔσκαψε. Κι' ἀπὸ τότε ἀκούονται οἱ ὑποχθόνιοι στεναγμοὶ κι' ή γῆ συγκλονίζεται ἀπ' τὰ τρομερά του τινάγματα, ποῦ κάνει προσπάθοντας νὰ πετάξει ἀπ' ἐπάνω του τὸ νησί, τινάγματα ποῦ οἱ ἀνθρώποι τὰ λένε σεισμούς...

Στὴν ἴδια μάχῃ τῶν Γιγάντων ή 'Αθηνά σκότωσε τὸν φοβερόν Πάλλαντα (καὶ μερικοὶ μάλιστα λένε ὅτι γι' αὐτὸ ὠνομάσθη Παλλὰς, ἐνῶ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, ὅτι τὸ δνομα αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὸ «πάλλας» ποῦ σημαίνει «παλλικάρι») ποῦ εἶχε παιδία τὸ Κράτος, τὸν Ζήλον, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Καὶ τὸσους ἄλλους Γίγαντες ἀκόμη, ὡς μετὰ τὴν μάχην, τὰ ἄλλα, τὰ ἄρμα καὶ τὰ ὅπλα της, ἦσαν κατασκόκινα ἀπὸ τὰ αἵματα τ' ἀνακαταμένα μετ' αὐτά. Γι' αὐτὸ δόθηκε στὴν πολεμοχαρὴ Παρθένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀθανάτους συναγωνιστὰς της, τὸ ἀριστεῖόν της νίκης κατὰ τῶν Γιγάντων.

Ἀπὸ τότε, ή 'Αθηνά, ποῦ συνεκέντρωσε τὴν δύναμιν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν τέχνην τῆς μάχης, ἔρχισε τ' ἀνδραγαθίσματα ποῦ δὲν σταματοῦσαν ποτέ.

Τὴν Φρυγίαν τὴν ἐλυμαίνετο ἀπαίσιο καὶ καταστρεπτικὸ τέρας, ή Αἰγίς. Ἀπὸ τὸ στόμα της ποῦ ἦταν χάος, ἔδναζε τεράστιες φλόγες ποῦ πυρπολοῦσαν τὰ πάντα κι' ἀπετέφρωναν τὴς ἀπέραντες Φρυγικὲς ἐκτάσεις. Κατέβη στὸν Ταῦρο, ἔκαψε καὶ μετέβαλε σὲ σωρούς μαύρης στάχτης τοὺς δρυμοὺς ποῦ σκεπάζανε τὸ ὑπερύψηλο αὐτὸ βουνό, κι' ἔφθασε ή καταστρεπτικὴ της φλόγα ὡς τὴν σκοτεινὴ Ἰνδία. Προχώρησε πρὸς τὴν Φοινίκην ή Καταστροφή, πυρπολῶντας τὰ ἱερὰ δάση ποῦ σκεπάζανε τὸν Αἰγῶνα. Πέρασε μέσ' ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιὸν ὀλοοῖζοντας ὅ,τι δρισκόταν μπροστά της, ρήμαξε τὴν Λιβύην, κι' ἀχόρταγο πάντα τὸ ἀπαίσιο τέρας πυρπολοῦσε, τὴν γῆν, ἀποτέφρωνε τοὺς ἀνθρώπους, κι' ἀπειλοῦσε τὴν τέλεια τους ἐξόντωση.

Μόνῃ τότε ή Παρθένα θεά τῆς σοφίας, πῆγε ἀντρίμητη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ φορικτὸ τέρας· κι' ὕστερ' ἀπὸ μιά τρομερὴ πάλῃ ἐπάνω στὰ Κιριάνια ὄρη, τὸ ἐνίκησε καὶ τὸ σκότωσε. Τὸ ἔδναρε τότε κι' ἔκτισε μὲ τὸ δέρμα της, ποῦ τὸ μετέτρεψε σὲ ἀδιότρητο θώρακα, τὰ ἀθάνατα στήθη της. Καὶ ἀπὸ τότε ὠνομάσθηκε ὁ θώρακας «αἰγίς».

Ἀλλ' ή θεά ἦταν ἐπίσης κι' ἐκδικητικὴ. Ἐπειδὴ ή νύμφη Μέδουσα ἔπιασε σχέσεις μὲ τὸν Ποσειδῶνα, ή 'Αθηνά θυμώσε καὶ τὴν μετέμορφωσε εἰς ἀποτρόπαιο τέρας μὲ δόντια κάπρου, χάλκινα χέρια, ζῶνθ δράκοντος, φτερά χρυσά καὶ σῶμα φρικτὸ. Ἐπειδὴ εἶχε τολμήσῃ νὰ καυχήθῃ πῶς εἶχε δμορφότερους δοστρύχους ἀπ' τοὺς δικούς της, μετέτρεψε τὰ μαλλιά της σὲ φίδια. Κι' αὐτῆς τῆς τερατώδους γυναίκας, ποῦ ἔμενε μὲ τὴς ἄλλες Γοργόνες στὸν σκοτεινὸν ὠκεανὸν τῆς Λιβύης, ἔστειλε τὸν Περσέα νὰ κόψῃ τὸ ἀνδρὲς τῆς κεφαλῇ, ποῦ εἶχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀπολιθῶν τὸν καθένα ποῦ θὰ τὸ κτύπαζε. Τὸ πῆρε τότε καὶ τῶβαλε στὴν ἀσπίδα της καὶ τὸ αἷμα τοῦ ποῦ εἶχε τρομακτικὲς ἰδιότητες, τὸ ἔστειλε στὸν Ἀσκληπιόν, τὸν θεὸν τῆς Ιατρικῆς.

Ἐδίδαξε τὴν ὕφαντὴν καὶ τὸ κέντημα στὴν Ἀράχνην, τὴν κόρην τοῦ βασιλῆα ὁδώνος, ἀπὸ τὴν Λυδίαν, καὶ τόσο ἔκρινε πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν ἐκπλήξῃ καὶ τὸν θαυμασμόν. Οἱ Νύμφες ἀφῆκαν τὰ δροσλόουστα ἀμπέλια τοῦ Τμήλου καὶ οἱ Πακτωλίδες, τ' ἀγαπημένα ποτάμια τους, γιὰ νὰ κυττάζουν τὴν θείαν

τῆς τέχνης καὶ νὰ θαυμάσουν τὸ κάλλος καὶ τὴν λεπτότητα τῶν κατασκευασμάτων της.

Ὁ θαυμασμός ποῦ προκάλεσε καὶ τὰ λόγια ποῦ ἄκουγε, τόσο πολὺ κεντήσανε τὴν κουφότητα της, ὥστε ἄρχισε ν' ἀρνῆται πῶς τὴν ἐδίδαξε ή 'Αθηνά καὶ νὰ διακηρύσσει ὅτι κανένα χερί δὲν μπορούσε νὰ τὴν φθάσει· κι' ὅτι προκαλοῦσε κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν θεάν, εἰς ἔνα καλλιτεχνικὸ διαγώνισμα.

Θύμωσε μὲ τὴν θρασύτητά της τοῦ Διὸς ή σοφὴ θυγατέρα, ἀλλὰ συνεκρατήθη καὶ θέλησε, στὴν ἀρχή, νὰ μεταχειρισθῇ ἥπια μέσα. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ γρῆν, ἔκανε λευκὰ τὰ μαλλιά της, πῆρε ραβδί, κι' ἀκούμπώντας κι' αὐτὸ, παρουσιάσθηκε στὴν ὑπερήφανη ὑφάντρια καὶ τῆς εἶπε μὲ καλὴσύνην:

— Ἡ γεροντικὴ μου πείρα πολλὰ πράγματα μ' ἐδίδαξε, κόρη μου. Ἀκουσε με, λοιπόν, κι' ἄφησε τὰ παῖνιματά. Εἶνε ἐπικίνδυνος τῶν θεῶν ὁ θυμὸς. Ζήτησε μὲ παρακλήσεις συγγνώμῃ ἀπὸ τὴν θυμωμένη θεά, γιὰ νὰ μὴ σὲ δλᾶψῃ, ἔπειδὴ, ἔρεις; εἶνε ἐκδικητικὴ.

Στὶς ταπεινωτικὲς αὐτὲς ὑποδείξεις ή περιφνημὴ ὑφάντρια γίνηκε ἔξω φρενῶν.

— Φύλαξε τὴ συμβουλὴς σου, ἀπῆντησε, γιὰ τὶς νύφες σου καὶ τὶς κόρες, ἂν ἔχῃς, γεμυλισμένη γρῆν. Ξέρω τί λέω καὶ ξέρω τί κάνω. Κι' ἂν δὲν ἦταν ἔδως τὰ λέω, γιατί τότε δὲν ἦλθε νὰ συναγωνισθῶμε, ή 'Αθηνά;

— Ἡ 'Αθηνά ἤλθε! βροντοφώνησε τότε θυμωμένη ή θεά, ξαναπαίρνοντας τὴν θείαν μορφήν της.

Μείνανε κατάπληκτες στὴν ὑπερφυσικὴ μεταμόρφωσι οἱ Νύμφες ποῦ ἦταν ἐκεῖ, καὶ παρατηροῦσαν σασιτισμένες καὶ μετ' ἐκείναις τὴν θεάν οἱ Μυθολογικοί. Μοναχὰ ή ὑπερήφανη Ἀράχνη δὲν ἄφησε τὴν ἀγέρωχη στάσι της καὶ μόνον ἀδιόρατο ἐρυθρὰ χρωμάτισε τὶς ἀδρές παρειές της. Καὶ σὲ λίγο ἔρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ διαγώνισμα.

Πῆρε χωριστὰ ή κάθε μιά τους θέσι, κι' ἀπῶσανε διπλὰ λεπτὰ νήμα: Ἀναβάσανε πρὸς τὰ στήθη καὶ μόνον ἀδιόρατο ἐρυθρὰ χρωμάτισε τὶς ἀδρές παρειές της. Καὶ σὲ λίγο ἔρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ διαγώνισμα. Πῆρε χωριστὰ ή κάθε μιά τους θέσι, κι' ἀπῶσανε διπλὰ λεπτὰ νήμα: Ἀναβάσανε πρὸς τὰ στήθη καὶ μόνον ἀδιόρατο ἐρυθρὰ χρωμάτισε τὶς ἀδρές παρειές της. Καὶ σὲ λίγο ἔρχισε τὸ καλλιτεχνικὸ διαγώνισμα.

Ἐπῶνα στὸ κατὰλευκὸ ὕφασμα ή 'Αθηνά κέντησε μὲ θαυμαστὴ τέχνη, μὲ λεπτότητα κι' ἀκριβεία τὸν Ἀρείον Πάγον καὶ τὸν παλῶν καυλῶν μὲ τὸν Ποσειδῶνα, γιὰ τὸ δνομα ποῦ ἔπρεπε νὰ δοθῇ στὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν. Παρίστανε τοὺς δάδες πατέρες τῶν ἀνθρώπων σὲ θρώονους ψηλοὺς καὶ σὲ μῶνον τὸν Δία, μὲ μορφὴ καταπλησσοῦσα· ὁ Ποσειδῶν κυτοῦσε μὲ τὴν τριάναν του δράχους ἀπτόρους, ἀπ' ὅπου ξεπηδοῦσαν θηρία· αὐτὴ ή ἴδια, μὲ τὴν τρομερὴ παντοπλία της, κυτοῦσε μὲ λόγχη τὴν γῆν, ἀπ' ὅπου ἐξορῶνταν κλάδος ἑλῆας μὲ καρπούς· καὶ οἱ γύρω θεοὶ κύτταζαν ἐκπληκτοί.

Γύρω στὰ κράσπεδα τοῦ θαυμασίου ὕφασματος, ἐκέντησε τὴν Τύχην, καὶ μὲ συμβολικὰς παραστάσεις τὶς τιμωρίες ποῦ ἐπέβαλλαν οἱ θεοὶ σ' ἀσεβεῖς κι' ἀλαζόνες. Εἶχε τὸν Αἴνον καὶ τὴν σύγγον του Ροδόπην, ποῦ ἦταν ἀνθρώποι πρῶτα, καὶ μεταμορφώθηκαν σ' ἀπρόσιτα βουνὰ δασοσκέπαστα, γιατί τολμήσανε νὰ ὀνομασθοῦνε ἐκεῖνος Ζεὺς κι' αὐτὴ 'Ηρα. Παρίστανε τὴν Πυγμαλίων ποῦ μεταμορφώθηκε σὲ γερανὸ ἀπὸ τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀντιγόνην ποῦ τὴν ἔκανε ὄρνι, γιατί τόλμησε ν' ἀνταγωνισθῇ μαζί της στὴν ὀμορφιά. Κέντησε ἀκόμα τὸν Κινύραν ποῦ ἀγκάλιαζε χύνοντας μαύρα δάκρυα τὰ σκολοπάτια τοῦ ναοῦ, στὰ ὁποῖα μεταμορφώθηκαν κάποτε τὰ καρίστια του, ἔπειδὴ εἶχαν τὸ ἀνήκουστο θράσος νὰ ἐμποδίζονε τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκτέλεσι τῆς λατρείας των. Κι' ἔβαλε στὶς ἄκρες τοῦ ὕφασματος κλαδί ἑλῆας.

Στὸ δικὸ της ὕφασμα ή Ἀράχνη, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἱκανότητά της ἀλλὰ καὶ νὰ πειράξῃ τὴν ἀντίπαλό της, κέντησε τὸν Δία σὰν ταῦρο, ν' ἀρπάξῃ τὴν Εὐρώπην κι' ἔχοντας τὴν στοὺς ὤμους του νὰ διασχίζῃ

τὴν Μεσόγειο· καὶ ἐνῶμιε κανεὶς πῶς ἦταν ζωντανὸς ὁ ταῦρος κι' ἀληθινὴ ή θάλασσα.

Κέντησ' ἀκόμα τὴν Ἀστερίαν, αἰχμάλωτη ἀπὸ τὴν Λήδα νὰ ριγῇ ξαπλωμένη κάτω ἀπὸ τὰ κύκνεα φτερά τοῦ Διός, τὴν Νυκτερίδα νὰ ἐξαπατᾶται ἀπ' αὐτὸν ποῦ ἦταν μεταμορφωμένος σὲ Σάτυρο· τὴν ἀπάτη τῆς Ἀλκμήνης, τὴν χρυσὴ βροχή τῆς Δανάης κι' ὅλες τὶς μεταμορφώσεις καὶ τοὺς ἔρωτας τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Βάκχου. Τὰ δὲ κράσπεδα τοῦ θαυμασίου κατασκευάσματος τῆς τῆς στόλισε ή Ἀράχνη μὲ λεπτότατα φύλλα κισσοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν μπερδεμένα πολυχρώμα ἀνθῆ, ποῦ δὲν διέφεραν καθόλου ἀπὸ τὰ φυσικά.

Μ' ἓνα δλέμμα ποῦ τοῦρριζε ή θελκτικὴ κόρη τοῦ βασιλῆα τῶν θεῶν, ἐκατάλαβε πόσον ἀνώτερον ἀπὸ τὸ δικὸ της ἦταν τῆς Ἀράχνης τὸ ἔργον. Καὶ κυριευμένη ἀπὸ ἀκαταδάμαστο θυμὸ τ' ἄρπαξε ή Παρθένα ποῦ εἶχε χρυσοὺς δοστρύχους, τὸ ξέσχισε καὶ κτύπησε μὲ τὸ χτενὶ στὸ πρόσωπο τὴν ἀκατανίκητὴ της ἀντίπαλο.

Ἡ Ἀράχνη, μὴν μπορώντας νὰ ὑπομείνῃ τὴν προσβολή, ἔσφιξε τὸν λαίον της μὲ στερεὸ μεταξένιο σιτίμονι κι' ἐκρεμάσθηκε. Τὴν λυτήθηκε ὁμως ή Παρθένα θεά, καὶ ἀνακουφίζοντας τὴν στὸν πόνον της, τὴν μεταμόρφωσε σ' ἀράχνη.

— Ζῆσε ἔτσι, τῆς εἶπε. Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς. Ἀλλὰ νὰ ζῆς κρεμασμένη ἄς εἶνε ή ποιητὴ σου αἰώνια κι' ἄς τὴν κληρονομήσουν ὅλοι σου οἱ ἀπόγονοι.

Ἀπὸ τὰ τόσα της προτερήματα, ἔμεινε ή τέχνη της μόνον· κλεισμένη μέσα στὴν ἀσπὴ κοιλία τοῦ ζωῦριου, ή πρὶν θεσπέσια Νύμφη, θ' ἀπῶνῃ αἰώνια τοὺς ἀραχνόφαντους ἱστούς της ἐκείνους, μὲ τοὺς ὁποίους, ὅταν ἦταν θνητὴ, τόσα αξιοθαύμαστα ἔργα ἐτοίμασε.

Γυρίζοντας κάποτε ὁ Ἑρμῆς, ποῦ εἶχε στὰ πόδια φτερά, ἀνὰ τὰ ὠραία τοπία τῆς Ἀττικῆς κι' ἀποθαυμάζοντας τὶς γραφικὲς τῶν φυτεῖες, εἶδε πανέμορφες παρθένες νὰ προσκομίζουν μέσα σ' ἀνθοστολισμένα καλάθια ποῦ εἶχαν στὰ κεφάλια τους, ἀφιερώματα στὸ ναὸ τῆς προστατίδος Ἀθηνᾶς. Εἶδε, ἔξεπλάγη κι' ἐθαύμασε μὲ τὶς ὀμορφιές των, καὶ συνεκινήθηκε ἀπὸ τὴ χάρι τῆς Ἑρσῆς, τῆς κόρης τοῦ βασιλῆα Κέκροπα.

Ἀνέθηκε λοιπὸν ἀτραπταίσις στὸν ὠρᾶνὸ ὁ θεός, γιὰ νὰ πάρῃ ἀπ' ἐκεῖ νῆα ὀμορφιά καὶ περισσότερη γοητεία, χτενίσας τοὺς δοστρύχους τοῦ ποῦ κυματίζανε, διηθέτησε τὴν θείαν γλαυμάδα του, στίλβωσε τὸ ραβδί τοῦ ποῦ προκαλοῦσε ή διώχνε τὸν Θάνατον καὶ τὸν Ὑπνο κι' ἔτρεξε στὸ μέγαρο, ὅπου κατοικοῦσε ή κόρη ποῦ τὸν ἐμάγευε.

Σ' ἀπομονωμένο διαμέρισμα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Κέκροπα ὑπῆρχαν τρεῖς περικόμψες κρεββατοκάμαρες φτιαγμένες μ' ἐλεφαντόδοντο· γιὰ τὰ τρία κορίτσια τοῦ βασιλῆα: τὴν δεξιὰ τὴν κρατοῦσε ή Πάνδροσος· τὴν ἀριστερὴ ή Ἀγροῦλος καὶ τὴν μεσαία ή γοητευτικὴ Ἑρση.

Πρῶτῃ εἶδε τὸν ἀπρόσκλητον ἐπισκέπτην τῆς τριπλῆς ἐρωτικῆς φωληῆς ή Ἀγροῦλος, κι' ἐκπληκτὴ τόλμησε νὰ τὸν ρωτήσῃ ποῖος ἦταν καὶ τί ἤθελε.

— Εἶμαι, τῆς ἀπῆντησε, ἐκεῖνος ποῦ διαδίδω διὰ τοῦ αἵθερος τὶς προσταγὰς τοῦ πατέρα τῶν θνητῶν καὶ τῶν ἀθανάτων. Εἶμαι γυῖος τοῦ Διός, κι' οὐτὲ θέλω νὰ κρύψω πῶς ἦρθα γιὰ τὴν ὀμορφὴ Ἑρσᾶ. Σὺ δόθησες, σὲ ἱκετεύω, τὸν ἔρωτά μου κι' ἀνάλαβε τὸ παιδί, ἂν ποτε γεννηθῇ...

Θέλοντας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστάσεως ἐκείνῃ, δὲν ἐδίστασε νὰ διαπραγματευθῇ τὸ ἀντίτιμον τῆς σιωπῆς της. Ζήτησε ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσό, κι' ἦταν ἔτοιμη νὰ κλείσῃ συμφωνία μὲ τὸν ἐρωτευμένο θεό, ὅταν ἔσφαλλε τὴν ἔπισκε ἀλλόκοτη ταραχή· νόμιζε πῶς ἔβλεπε νὰ τὴν κυττάξῃ ἀπειλητικὰ μὲ δλέμματα φλογερὰ ή Ἀθηνά, καὶ τρέμοντας φώναζε στὸν Ἑρμῆ νὰ φύγῃ.

Πραγματικὰ, κατὶ τὸ μυστηριώδες εἶχε συμβῇ.

Ἀντελήφθηκε ή Ἀθηνά τὸ ἀνοσιούργημα ποῦ παρασκευάζανε κι' ἔτρεξε νὰ δρᾷ

τὸν φοβερὸ θεὸ ποῦ οἱ ἀνθρώποι λέγανε Φθόνον. Ἡ κατοικία τῆς ἀπαίσιος θεοῦτος, ἦταν χτισμένη μὲ μαύρα φρύγανα μέσα σ' ἀπόκρυφες, σκοτεινὲς καὶ θαθεῖες φάραγγες, ὅπου δὲν φθάνανε ἀνεμοὶ ποτὲ κι' ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, κι' ὅπου ἐπικρατοῦσαν νεκρικὴ ἡσυχία, κρύο κι' ὀμίχλη θαρεία.

Σταμάτησε ή θεά μπροστὰ στὴν ἀπαίσια οἰκοδομή— ὅπου δὲν ἐπετρέπετο νὰ μῇ ή ἀσπίλη αὐτὴ— κτύπησε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πανίσχυρου δόρατός της τὴν πόρτα, κι' ἐκείνη ἀνοίξε.

Ὁ Φθόνος ἦταν ἐκεῖ. Καθότανε μέσα στὴ φρικτὴ τρώγλη τοῦ καὶ ροκάνιζε σάρκες ἐχιδνῶν, ποῦ εἶχαν τὴν ἰδιότητα ν' αὐξάνουνε τὶς κακίες του. Στὸ ἀποτρόπαιο θέαμα ή οὐράνια παρθένα γύρισε τὰ μᾶτια ἄλλου, ἀλλ' ἐκεῖνος σηκώθηκε νωθρὰ, ἀφήνοντας χάμω τὶς μισοφαγωμένες ὀχίες, καὶ προχώρησε νὰ πᾶν κοντὰ της.

Ἡ κρυὰδα ἦταν ἀποτυπωμένη στὰ μάγουλά του καὶ τὸ κορμί του, σχεδὸν δὲν εἶχε σάρκες· τὰ μᾶτια τοῦ ἦταν ἄλλοιῶρα, τὰ δόντια τοῦ σκεπασμένα ἀπὸ ἀπαίσιο στρώμα πηγμένου δηλητηρίου. Τὰ στήθη τοῦ πρᾶσινοι ἀπαίσια ἀπ' τὴ χολή τὴν χυμένη σ' αὐτὰ, ή γλῶσσα τοῦ ἦταν γεμάτη φαρμάκι· δὲν γελῶσε ποτέ, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἀντίκρυζε πένθος. Δὲν κοιμόταν, γιατί τὸν δὲν ἀφῆναν οἱ πολλὲς του φροντίδες. Ἐβλεπε αἰώνια μὲ συντριβὴ ψυχῆς τὸν ἀνθρώπων τὴν εὐτυχία, μαραινέ καὶ μαραινόντας, θασάνιζε καὶ ὑπέφερε μὲ τὶς ἀνόσιες σκέψεις του. Μ' ὅλο τὸ μῖσος ποῦ τοῦ εἶχε ή θεά, ἀναγκάσθηκε νὰ μιλήσῃ.

— Πῆγαινε, τοῦ εἶπε, νὰ ρίξῃς τὸ δηλητήριό σου στὴν ψυχὴ μιάς ἀπὸ τὶς θυγατέρες τοῦ Κέκροπα. Εἶνε ἀνάγκη νὰ νοιάσῃ ἀκράτητο φθόνου ή Ἀγροῦλος.

Ἐφυγε ή θεά κι' ἐκεῖνος λυπόταν γιὰ τὴν εὐτυχία της. Ἐπειτα πῆρε ἓνα ραβδί γεμάτο ἀγκάθια, περιτυλίχθηκε μὲ σύννεφα μαύρα καὶ ἔφυγε.

Στὸ δρόμο τοῦ κατέστρεψε τὰ χωράφια, ἔκοβε τὰ γεννήματα, ἔσπαγε τὰ θλαστάρια, ἐμόλυνε μὲ τὴν δηλητηριώδη πνοή του λαοὺς, σπῖτια καὶ πόλεις καὶ μόλις κρατοῦσε τὰ δάκρυα μίσους, ὅταν ἀντίκρυζε εὐτυχία.

Τρύπωνε τέλος ἀπαρτήρητος στὴν μωρῶν κρεββατοκάμαρα τῆς Ἀγροῦλος, ἀκούμπησε τὸ δηλητηριασμένο του χερί ἐπάνω στὸ παρθενικὸ στήθος της, γέμισε τὴν καρδιά της μ' ἀγκάθια μίσους, καὶ, σὲ μιά φανταστικὴ ὀπτασία, τῆς ἀναπαρέστησε ἐξαιρετικὰ μεγαλοπρεπὴ τῆς ἀδελφῆς της τὸν γάμο, καὶ πῶς μεγαλύτερη τὴν εὐτυχία της.

Γέμισε τότε ή καρδιά της ἀπὸ τὸ φοβερὸ δηλητήριο τοῦ φθόνου· καὶ μὴ μπορώντας ή νῆα νὰ συγκρατήσῃ τὸ γίγαντιο πάθος της, ἀπεράσισε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδο στὸν Ἑρμῆ. Καὶ τοῦ δήλωσε πῶς δὲν θάρρευε ἀπ' τὴν πόρτα, ἂν δὲν ἀπομακρυνόταν πρῶτος αὐτός.

Θύμωσε τότε ὁ Ἑρμῆς καὶ τὴν κτύπησε ἐλαφρὰ μὲ τὴ μαγικὴ ράβδο του κι' ή ὀμορφὴ κόρη ἔρχισε τότε νὰ σκληραίνεται καὶ σιγὰ - σιγὰ μεταμορφώθη σὲ πέτρα...

Κι' ἔμεινε τότε ἐλεύθερος ὁ νεαρὸς θεὸς νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιχείρησί του...

I. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἡ ἀναδημοσίευσις ἀπαγορεύεται)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

••• Ὁ ἔρως εἶνε ὁ πόθος τοῦ ν' ἀγαπᾶται κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἀγαπᾷ.

Ρ α μ π ο υ τ ῆ ν

••• Ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἰσχυρότερον τῶν παθῶν, γιατί προσβάλλει συγχρόνως τὸ κεφάλι, τὴν καρδιά καὶ τὸ σῶμα.

Β ο λ τ α ῖ ρ ο ρ

••• Ὁ ἔρως εἶνε ὁ ἐγωῖσμός ἐνωμένος σὲ δύο ἄτομα.

Μ π ο φ λ ῆ ρ

ΤΕΧΝΗΤΑ ΣΚΟΥΤΕΡΑ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΤΑΘΕΡΑ ΒΗΜΑΤΑ

1ον Σεπτέμβριος τοῦ 1890. Ὁ Κλεμάν

Ἀντέρ ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ περίπου 50 ἐτῶν. Ἐως τότε δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ἄλλος καὶ καλὸς μηχανικός καὶ τίποτε περισσότερο. Ἐὰν ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια εἶχε ἐγκαταστήσει τὶς πρώτες τηλεφωνικὲς γραμμές καὶ εἶχε ἐπιφέρει κάποιες τελειοποιήσεις στὶς ηλεκτρικὲς ἐγκαταστάσεις, τὸ ἔκανε ἀθροῦσα καὶ χωρὶς ρεκαλῆς, σὰν εὐσυνείδητος μηχανικός ποῦ ἦταν. Ὡς τὰ 1880 τίποτε δὲν εἶδεινε πῶς ὁ φιλήσυχος αὐτὸς μηχανικός θὰ ἐσήκωνε ἑξαιρετικὰ τὰ μᾶτια του στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα ποῦ ἀπασχολοῦσε ἀπὸ τριάντα αἰῶνες τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα.

Μιά μέρα, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κάρολος τὸν ἔβριξε σὲ μίαν ἐξαιρετικὴν ὑπερήφανο. Χαμογελώντας, ἔβαλε τὸ δαχτυλὸ του στὸ στόμα, πῆγε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, ἔρριξε μιά ματιά στὰ διαδέρμια, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἀνοίγοντας μιά νταρλίτσα τοῦ γραφείου του, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα σωρὸ σχεδιασμένα χαρτιά. Ἦταν ἀνακατεμένες παλῆς γκραβούρες, σελίδες ἀπὸ τὴν «Ἰλλυστρασιόν», φωτογραφίες, ἑγχρωμὲς εἰκόνες ποῦ παρίσταναν πούλια, ὀφθαλμοὺς, μὲ μιά λέξι, τίποτε ποῦ νὰ θυμίσῃ τὶς συνθηρμένες ἀσχολίες τοῦ μηχανικοῦ Ἀντέρ.

— Κύτταξέ τὰ δλα αὐτά, εἶπε στὸν ἀνεψιὸ του. Ἐκανα τρία χρόνια γιὰ νὰ τὰ μαζέψω. Δὲν σοῦ λείει τίποτε αὐτό.

Καὶ καθὼς ὁ νεαρὸς Κάρολος δὲν ἀνέπνευσε ἀμέσως, ὁ Ἀντέρ ἐγέλασε. Μάλιστα, ἐγέλασε, αὐτὸς ποῦ σπάνια χαμογελοῦσε.

— Αὐτὰ τὰ τρία σχέδια ποῦ βλέπεις, συνέχισε, εἶνε τὸν Λεονάρτο ντὰ Βίντσι. Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ, εἶνε φωτογραφίες ποῦ παριστάνουν μιά μηχανὴ ποῦ πεταεῖ. Ἄν εἶχαμε καιρὸ, θὰ σοῦ ἐξηγοῦσα τὶς τελειοποιήσεις ποῦ ἔκανε αὐτὸς ὁ μεγαλοφυὴς ἄνθρωπος σὲ διάφορες μηχανές. Ἐνῶ, μάλιστα, ἀπὸ τὰ μοντέλα τοῦ κατάρθωσε καπὼς νὰ πεταῖ. Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Εἶχε καταλάβει τὸ μεγάλο του μυστὸ πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ μιμηθῶμε τυφλὰ τὴ φύσιν, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμόσουμε ἀνάλωτα τὸν νόμον της στὶς μηχανές.

••• Ἀ! Νά! Αὐτὸ θάπρεπε νὰ σοῦ τὸ δείξω νωρίτερα. Εἶνε ὁ πύργος τῆς Μανσώρας, κι' αὐτὸ τὸ πούλι ποῦ βλέπεις νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ εἶνε ἓνας Ἑβραῖος ἀρχιτέκτων ποῦ τὸν ἐφτίασε καὶ ποῦ εἶχε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα τοῦ Ἰκάρου. Φαντάσου! Στὸν δέκατον αἰῶνα ἓνας ἄνθρωπος νὰ πετᾷ σὰν λελέκι!...

Ἀφῆνω αὐτὰ τὰ μπαλόνια τῶν ἀδελφῶν Μονγκολφιέρ, δὲν ἔχουν μεγάλο ἐνδιαφέρον. Κύτταξε ὁμως αὐτό. Εἶνε ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπακεβίλ ποῦ πέφτει ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ ξενοδοχείου του. Ἐπῆρασε σχεδὸν τ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ποιός φταίει;

Υπό Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Εικονογράφησης ΣΤ. ΟΡΦΑΝΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα:
ΕΚΕΙΝΗ. 28 χρονών.
ΕΚΕΙΝΟΣ. 40.

Υποθετικοί έτελεσταί:
ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΥΡΑΤ
ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

(Σε μια κρεβατοκάμαρα με μοντέρνα επίπλωση.
'Εκείνη ντύνεται με νευρικές κινήσεις.
'Εκείνος, με τις πυτζάμες, καπνίζει έμ-
πρός στο παράθυρο και κυττάζει έξω μ'
έπιτηδευμένη αδιαφορία.)

ΕΚΕΙΝΗ: (σά να μονολογή)... Αύ-
τό έπρεπε να'χε γίνει από καιρό. Μπορού-
σαμε, φαντάζομαι, να συνεννοηθούμε και
να χωρίσουμε σαν άνθρωποι πολιτισμένοι.
'Οχι να καθώμασθε και να βασανίζω-
στε χωρίς λόγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, να που τώρα συνεννοη-
θήκαμε...

(Σ ι γ ή)

ΕΚΕΙΝΗ: Τι θα γίνει με τα έπιπλα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα τα πάρης εσύ, φυσικά.

ΕΚΕΙΝΗ: (στέκεται λίγο σά να σκε-
πτείται αν πρέπει να το πη ή όχι)... Μερ-
σί!... 'Επειτ' από μικρή σιγή). Μά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ θα φύγω, γιατί δε μένεις εσύ
στο σπίτι όσπου να λήξη το συμβό-
λαιο.

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμώ να φύγω κι' ε-
γώ. 'Αν έμενα εδώ, θάταν σά να συνέχι-
ζα τη ζωή μας μοναχός μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Μιλάς μ' έναν τρόπο... Σά
να είσαι λυπημένος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: (με σπασμωδικό γέλιο).
'Εγώ, λυπημένος; Κάθε άλλο. 'Απεναν-
τίας είμ' ευχαριστημένος που επί τέλους
όρθκαμε μια λύσι...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ηταν τόσο απλό να χωρί-
σωμε! Κι' όμως επί πέντε ολόκληρα χρό-
νια δε μπορούσαμε να πάρουμε την από-
φασι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ισως γιατί δεν είχαμε κα-
νέναν σοβαρό λόγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Και μήπως τώρα έχομε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα όμως πεισθήκαμε
πως δεν είν' απαραίτητο να υπάρχουνε σο-
βαροί λόγοι για να χωρίση έν' άντρώγο...

ΕΚΕΙΝΗ: Θα σου πω κάτι... αλλά να
μού υποσχεθής πως δε θα θυμώσης.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορείς να το πης χωρίς
φόβο. Δε θυμώνω πιά. Τώρα δεν είμα-
στε παρά δυο φίλοι. Δεν τάπαμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, εγώ έχω μέσα μου
την ακλόνητη πεποίθησι ότι φταίς απο-
κλειστικώς εσύ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εγώ το ίδιο!

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κυττάς που πρίν παρα-
δέχτηκα πως είμαστε κι' οι δυο μας υπεύ-
θυνοι γι' αυτή την άσυμφωνία. Τώρα για-
τί μια και θα φτάναμε όπωσδήποτε στο
διαζύγιο, ήταν περιττό να έπιμένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εγώ το ίδιο. Σκέφτηκα
πως είτε εγώ φταίω είτε εσύ, ή κατ'εξο-
χής δεν αλλάζει. Μια φορά ή ζωή μας έ-
χει γίνει μαρτύριο...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί εσύ με βαρέθηκες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα κι' εσύ με βαρέθηκες!

Μου τ' άμολόγησες.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' έκανες εσύ να σε βαρεθώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εγώ πάλι νομίζω πως μ'
έκανες εσύ. Δε δρίσκω ακριβώς...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, ναι... (περνάει το πό-
ρεμά της και τον πλησιάζει σαν από κε-
κτημένη ταχύτητα). Κούμπωσε με...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (κουμπώνει το πρώτο κουμ-
πί και στέκει)... Είπε ή τελευταία φο-
ρά που σε κουμπώνω...

ΕΚΕΙΝΗ: Μου υποσχεθηκες πως δε θα

μού πης τίποτε συγκινητικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε φταίω. Το είπα χωρίς
να θέλω.

ΕΚΕΙΝΗ: (συγκινημένη). Μά'λα, λοι-
πόν... Γιατί δεν κουμπώνεις;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πες μου... πως δεν είνε ή
τελευταία φορά!...

ΕΚΕΙΝΗ: (με ξαφνικό ξέσπασμα λυγ-
μών)... Νά, τα βλέπεις ; 'Ετσι γίνεται
πάντα!... Παίρνωμε αποφάσεις... και με-
τά μās πνίγουν τα δάκρυα!... 'Ωστόσο,
αυτές είνε συγκινήσεις της στιγμής. Περ-
νάνε. Κι' έπειτα πάλι ξαναρχίζουν τα ί-
δια... 'Η γκρίνια... τα κατεβασμένα
μούτρα σου... τα νεύρα σου... το άποτο-
μο ύφος...

ΕΚΕΙΝΟΣ:... Κι' εσύ με κυττάς μ'
ένα βλέμμα γεμάτο αντίπαθεια. Σ' ένο-
χλεί κάθε τι δικό μου. 'Η φωνή μου, το
γέλιο μου, το τσιγάρο μου που το ξεχνά
στο τασάκι... τα χαρτιά του γραφείου
μου που δεν είνε ποτέ τακτοποιημένα...
και το τηλέφωνο ακόμα που χτυπάει κάθε
τόσο... για δουλειές.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, όλα μ' ένοχλούν... 'Ε-
χεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με μισείς!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μισώ κάθε τι που νομίζω
πως σ' έκλεψε από μένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: (μ' έκπληξι). Τί;... (πάει
κοντά της και παίρνει το χέρι της μέσ'
στα δικά του)... 'Αν είν' έτσι, τότε γιατί
χωρίζομε;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν σπράχνει ελαφρά). 'Ο-
χι, όχι. 'Αφού με ! 'Ας μην ξαναρχί-
σωμε πάλι τα ίδια!... Αυτό γίνεται κάθε
φορά. Παρασυρόμαστε από ευαισθησίες
και συνεχίζεται το μαρτύριο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (πειραγμένος). Καλά. 'Ο-
πως θέλεις... (άπομακρύνεται).

ΕΚΕΙΝΗ: (σά να περίμενε πως εκεί-
νος δε θα την άφην' έτσι εύκολα). Είδες;
Κι' εσύ την ίδια γνώμη έχεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μου την άλλαξε μια φρά-
σις που είπες: 'Ότι μισείς κάθε τι που
μ' έκλεψε από σένα.

ΕΚΕΙΝΗ: Είν' αλήθεια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όστε μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' αγαπούσα. Μά κι' αν ο-
παθέσαμε πως ακόμα σ' αγαπά, τί ρόλο
παίζει; 'Αφού εσύ με βαρέθηκες... Σε
κούρασα, μου τώπες καθαρά!... (κάθε-
ται στην τουαλέτα της).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' εσύ μου τώπες.

ΕΚΕΙΝΗ:... Με τον καιρό, δέβαια.
Κουράστηκα κι' εγώ. Δεν είσαι για μένο
εκείνο που ήσουν πρίν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όστε λοιπόν τί συζητού-
με;... 'Αφού είν' έτσι, πολύ καλά κάνω
με που πήραμ' αυτή την απόφασι να ή-
συχάσωμε κι' οι δυο...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α δέβαια... (μακιγιάρεται).

(Σ ι γ ή)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Στο δικηγόρο θα πάω έ-
γώ, έτσι;... Θα του πω πως χωρίζομε
φίλικά... κοινή συναινέσει... και γιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό που συμβαίνει έλλως
τε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ε, ναι, φυσικά. Θα κάνω
μια δική σου άγωγή και μια δική μου...

'Αμα συμφωνούν κι' οι δυο, το διαζύγιο
δραίνει εύκολα. Δε χρειάζονται παρά οι
διατυπώσεις... 'Ας δώ και είσ θάρους μου,
δε μ' ενδιαφέρει.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Α, όχι. Γιατί;... Είσ θά-
ρος και των δυο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τέλος πάντων. Δεν έχει
σημασία (σε λίγο). Είνε και μερικά...
άλλα πράματα που έχομε να κανονίσωμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Τι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά... οι γονείς σου είνε
φυσικό να θελήσουν να μās συμβιβάσουν.
Κι' οι φίλοι το ίδιο. 'Ολ' αυτά πρέπει να
τ' αποφύγωμε...

ΕΚΕΙΝΗ: (σά να μη θέλη να τ' απο-
φύγουν ή μάλλον σά να τρέμη μήπως χά-
ση κι' αυτή την ελπίδα). 'Α, ναι... 'Ε-
χεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είνε δύσκολο. 'Εγώ
θα φύγω για ταξίδι. 'Απόψε κιόλας. Κι'
εσύ, πηγαίνοντας εκεί, θα τους πης, δη-
λαθώς, να με ζητήσουνε πως δεν είμαι
στην 'Αθήνα.

(Το τέλος στη σελίδα 31)

Το μυστικό τής γοητείας

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ.
— Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΤΟΥ.
— ΜΙΑ ΔΙΑΣΗΜΗ ΓΟΗΣΙΑ : ΠΟΥ ΕΓΚΕΙΤΑΙ Η ΓΟΗ-
ΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΟΥΪΝΔΩΡ.— ΤΙ ΛΕ-
ΝΕ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ
ΓΟΗΤΕΙΑΣ.

Υπό ΛΙΛΙΚΑΣ ΝΑΚΟΥ

Ποιό είνε γιά την Γυναίκα
το μυστικό αυτό τής γοητείας
που έξασκεί όχι μόνο στους άν-
δρες, αλλά έν γένει σε όλο
τον κόσμο μια τέτοια επίρ-
ροή;

Το μυστικό τής Γοητείας είνε
στην όμορφιά;...

Νά, τί ρωτά ένα μεγάλο 'Ελ-
βετικό περιοδικό στον διαγω-
νισμό που προεκήρυξε μεταξύ
τών αναγνωστών του.

'Ας κυττάξωμε τί απήντη-
σαν πρώτα οι οδόντα τοίς έ-
κατό από τους άνδρες:

—'Η γοητεία στη γυναίκα
δεν προέρχεται από την όμορ-
φιά μονάχα. 'Αλλά από την α-
τμόσφαιρα που ξέρει γύρω της
να δημιουργήση. Από την κου-
δέντα της, από την ψυχική της
ιδιοσυγκρασία.

Βλέπομε ωραιότητες γυναι-
κες που μās αφήνουν ψυχρούς.
Νά, τί απήντησαν οι άνδρες
αναγνωστάς στο 'Ελβετικό μα-
γαζίν.

Το γοήτρο τής ΔΟΥΚΙΣ-
ΣΗΣ

Και διαβάζοντας αυτά, θυ-
μήθηκα τη Δούκισσα του ΟυΪ-
νδωρ, που είδα από κοντά
το καλοκαίρι στην 'Ελβετία,
όταν πήγα για κάποιο ρεπορ-
τάζ στην 'Εκθεσι της Ζυρί-
χης.

'Η Δούκισσα ΟυΪνδωρ λοι-
πόν, ή πρώην Κα Σίμσον, είνε
μια γυναίκα μέσης ηλικίας, με
πρόσωπο...

...όχι
έξαιρετικά ωραίο. 'Αμα την
πρωτοδη κανείς, δεν υποπτεύε-
ται ποτέ το γοήτρο που έχει.
Γιατί άναμφισβήτητως έχει έν
γοήτρο που άμέσως σε κα-
τακτά.

Μ' έδέχθηκε σ' ένα άπλο σα-
λονάκι ξενοδοχείου με τέτοια
απλότητα και τέτοιον τρόπο,
που άμέσως με έβαλε σε εύ-
χάριστη θέσι. Δεν ένοιωθα και
μια στενοχώρια. 'Ηξερε τί να
κουβεντιάση.

'Ενα από τα θέλητρα τής
δουκίσσης είνε ή κουδέντα. Είσ
τόν καθέναν ξέρει τί θα πη. 'Η
όμιλία της είνε πάντα σε τόνο
ευχάριστο, έγκάρδιο, εύθυμο
και λίγο ειρωνικό!...

'Όταν μιλά, το πρόσωπό
της αλλάζει εκφράσεις διαρ-
κώς.

Είνε ντυμένη άπλά, διαρκώς
φορεί ρούχα σπόρ, δίχως τα-
κούνι. 'Ό,τι και να φορέση έ-
πάνω της, το φορά με άφύελα,
σαν να μην την νοιάζει αν τσα-
λακώνη το ρούχο που φορεί ή
όχι!

Κάθετα πότε στα μαξιλά-
ρια στο πάτωμα, πότε πετιέ-
ται σαν γάτα και σκορφαλώ-
νει στον καναπέ. 'Εχει ένα σώ-
μα νεανικό, εύλογιστο. 'Όταν
μιλά, πηγαίνει και φαί-
νεται νέα, πολύ νέα.

Μία 'Αγγλική δημοσιογρά-
φος που την έπλησίασε κι' αυ-
τή, μου έλεγε ότι ή Δούκισσα

είχε τον τρόπο να κάνει ώστε
κανένας κοντά της να μην στε-
νοχωριέται!

Πότε θα την δη κανείς με
μια ποδίτσα, να ανακατώνεται
στην μαγειρική, πότε μεγάλη
κυρία, πότε ντυμένη σαν σπάρ-
του κινηματογράφου.

Διαβάσει πολύ. Είνε ένθε-
ρη γιά όλα τα πράγματα.

Δείχνει ένδιαφέρον, καλωσύνη
γιά όσους την πλησιάζουν.

'Ιδού λοιπόν, το γοήτρο τής,
που έκαμε έναν Βασίλεια ν' α-
φήση γι' αυτήν τον θρόνο του!

'Εφυγα κι' εγώ σαγηνευμέ-
νη από το μεγάλο ξενοδοχείο
που είχε την καλωσύνη να με
δεχθή.

Η ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΔΙΟ-
ΣΥΓΚΡΑΣΙΑΣ

Το γοήτρο λοιπόν μιάς γυ-
ναίκας δεν είνε ούτε στην ό-
μορφιά, ούτε στο ντύσιμο και
στο σίε!

Το γοήτρο τής γυναίκας είνε
αναμφιβόλως στους τρό-

πους και στην ψυχική της διά-
θεσι.

'Επίσης κάθε μια γυναίκα
πρέπει να ντύνεται, αναλόγως,
όχι μόνο του σώματός της,
αλλά και τής ψυχικής της δια-
θέσεως.

Μια που έχει μεγάλα πό-
δια, αντί να τα σφίξη σε στε-
νό παπούτσι με ψηλά τακού-
νια, να δάλλη το άπλο σπόρ
παπούτσι.

Μια κοντή γυναίκα άς μην
ξεγελασθή ότι με ύψηλό τακού-
νι θα... ψηλώση! Αν δάλλη
πολύ ψηλό τακούνι, θα χάση
την εύλογισία, θα πηγαίση σαν
ζυλόκοττα και θα γυρνάνε να
την κυττάνε με την σκέψι αυ-
τή : «'Εβαλε ψηλά τακούνια
γιά να... φαίνεται ψηλή!».

'Όσο μπορεί κανείς, να ντύ-
νεται άπλά και όχι τής τελευ-
ταίας μόδας. Γιά να φορά μια
γυναίκα την τελευταία μόδα
πρέπει να είνε εξαιρετικά σικ
και κομψή. Το σκούρο ρούχο
είνε το προτιμότερο.

ΤΑ ΨΥΧΙΚΑ ΣΤΟΙΔΙΑ

'Επίσης, πρέπει ή γυναίκα
να είνε ένθερη γιά όλα. 'Ο
άντρας της, όσο και να την
αγαπά, θα την βαρεθή στο τέ-
λος, όταν βλέπη πως έξω από
τά λούσα της και την κουζίνα
της δεν ένδιαφέρεται γιά τί-
ποτε!

Πρέπει απαραίτητως να δια-
δάση, έστω και μόνον γιά να
είνε ένθερη και να ξέρη τί γί-
νεται στον κόσμο.

'Η μόρφωσις στον άνθρωπο
έν γένει και πρό παντός ή έγ-
κυκλοπαιδική μόρφωσις δίνει

κάποια γοητεία. Και τα πεί-
νάδεα κοριτσούδια, παρατη-
ρήστε, γυρεύουν την συντροφία
ένος νέου που νοιώθουν πως
κατί ξέρει και κατί διαβάσει.
'Επίσης οι καλοί τρόποι είνε
απαραίτητοι και τα κατε-
δασμένα μούτρα είνε καταλά-
ληλα γιά να χαλάσουν κάθε
γοητεία.

Στα μεγάλα καταστήματα
του Παρισιού γιά πωλήτριες
διαλέγουν αυτές που είνε αλ-
πιό γλυκομίλητες.

Το μυστικό τής Γοητείας δεν
δρίσκεται λοιπόν ούτε στην ό-
μορφιά, ούτε στο να ντύνεται
κανείς με την τελευταία μόδα.

Ο ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ ΘΕΛΓΕΙ

Στους άνδρες ή γοητεία είνε
στο κ α τ ι. Το ιπποτικό
στούς τρόπους, όσα και αν νο-
μίζωμε πως ο ιπποτισμός δεν
είνε πιά τής μόδας!

'Η γυναίκα από την φύσι
της την ίδια, λατρεύει τον άν-
δρα τον κουδαρντά, τον άνδρα
τον «γκαλάντη» όπως λέγανε
μιά φορά. Τον άνδρα με ιππο-
τισμό που έχει κατί το προ-
στατευτικό στο ύφος του άπέ-
ναντι τής γυναίκας. Που ση-
κώνεται και δίνει τη θέσι του
στα τράμ. Που ξέρει και μιλά
εύγενικά στην γυναίκα, και
που άμέσως δεν πηγαίνει στο
ψητό!...

'Ο Γάλλος είνε με τις γυ-
ναίκες ο πιο ιπποτής. Το έχει
μέσα του. Σέβεται, αγαπά την
γυναίκα νέα ή γρηά.

Στα μετρό του Παρισι, εί-
δα και τον πιο μάγκα να ση-
κώνεται εύθως και να δίνει την
θέσι του στην γυναίκα. Στα
τράμ τα δικά μας αντίθετα,
συχνά, αλλοίμονο, βλέπω γυ-
ναίκες με μωρά στην αγκαλιά,
όρθες, ένω είκοσι, τριάντα νέοι
άνδρες κάθονται αδιάφοροι
στis θέσεις τους.

Το μυστικό τής γοητείας είς
τόν άνδρα όπως και στην γυ-
ναίκα, είνε λοιπόν στους τρό-
πους, στην καλή καρδιά, στην
έγκαρδιότητα που δείχνει σε
όσους τον τριγυρνάνε. Με μια
λέξι στην ατμόσφαιρα που δη-
μιουργεί γύρω του. Γιατί κάθε
άνθρωπος αναμφισβήτητα δη-
μιουργεί μίαν ιδιαίτερη ατμό-
σφαιρα στο σπίτι του, στο
γραφείο του, στην συντροφία
του.

Αυτήν την ατμόσφαιρα
την ονομάζωμε «γοητεία».

Πώς θα καλλιεργήσωμε και
θα άποκτήσωμε μια τέτοια α-
τμόσφαιρα;

'Ολοένα εξελισσόμενοι, ψυ-
χικά, στους τρόπους όπως και
στην απλότητα.

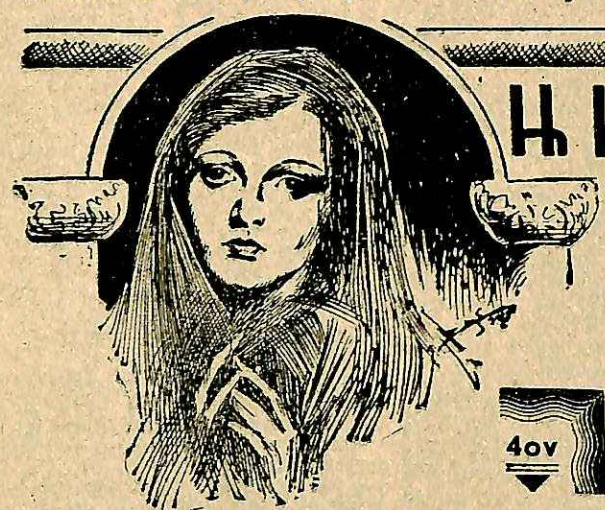
Ν' αφήνωμε την μάσκα και
να φανώμαστε άπλοι όπως εί-
μαστε! Ν' αφήνωμε την ψυχή
μας να χαίρεται σε ό,τι ά-
μαιο γύρω της βλέπει. Και πρό
ποντός, ν' αγαπάμε! Νά τα
κυττάμε όλα γύρω μας με ά-
γάπη και επίεικεια. Νά, το
μυστικό τής γοητείας. Σ' αυ-
τό συμφωνούν να άφύελα και
μεγάλοι ψυχολόγοι σαν τον
Κλαπαρέντι και μεγάλοι φιλό-
σοφοι σαν τον Μπερζον.

Την δύσκολη εποχή που ζού-
με, άς καλλιεργήσωμε μέσα μας
τουλάχιστον την συμπόνια και
την αγάπη! Είνε ή πιο θερμή
ατμόσφαιρα και ή πιο σπου-
δαία γοητεία που μπορούμε να
άσκήσωμε γύρω μας.

ΛΙΛΙΚΑ ΝΑΚΟΥ

Κύριε, ή έν πολλαίς άμαρτίαις ...

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Η τραγωδία της ψυχής μιας έμπνευσμένης μοναχής

υπό
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

4ον

“Ο Θεόφιλος έπέμενε κι' ο 'Ακίλλας άναγκάστηκε να δεχθί την θλιβερή άποστολή. 'Αλλά δεν θα πήγαινε εκείνη την στιγμή, όπως ήθελε ο διάδοχος. Η Κασσιανή, δαθεία πληγωμένη από την περιφρόνησί του, θ' άγρυπνούσε βέβαια κλαίγοντας. 'Αλλ' αυτό δεν έφθανε. Έίχε γονείς ασυτηρούς, που δεν θα της συγχωρούσαν ποτέ να δεχθί, τέτοιαν ώρα, τον άπεσταλμένο εκείνου που δεν την έκρινε άξίαν να την κάνει γυναίκα του. Κι' οι ύπηρέτες τους θα είχαν κάθε δικαίωμα να φαντασθούν ότι ο σκοπός του που πήγε τέτοιαν περασμένη ώρα στο σπίτι τους, δεν ήταν ήθικός.

“Εμειναν σύμφωνοι να φροντίση να την ιδί μίαν άλλη μέρα, όσο το δυνατόν ένωρίτερα. Κι' έχωρίστηκαν, για να μείνι ή καθένας τους μόνος και να παραδοθί στην άγωνία της άπελπισίας του.

Γιατί και ο 'Ακίλλας επίσης καίγόταν μέσα στη φλόγα που είχε ανάψει ή ξαφνική εμφάνισις της φτωχούλας νέας της Πριγκιπωνήσου και τ' άπροσδόκητα γεγονότα που έπηκολούθησαν!

“Ο έρωτευμένος Πετράς ήταν ο μόνος που δοκίμασε κάποια κρυφή χαρά, από τ' άποτελέσματα του ξαφνικού θυμού του Θεοφίλου.

Δεν έπρόκειτο τώρα να πάρη ο διάδοχος γυναίκα του την Κασσιανή. “Ο σύνδεσμός τους, που άρχισε εκεί κάτω με τόση ποίησι και τέτοιο μυστήριο, κόπηκε ξαφνικά, και δεν έπρόκειτο ν' άποκατασταθί ποτέ. Κατά τρόπον έπίσημο και πανηγυρικό, ο διάδοχος είχε δηλώσει ότι έκρινε από όλες καλύτερη την Θεοδώρα, κι' είχε διακηρύξει πως θα την έκανε γυναίκα του. Ποιά σχέσις μπορούσε να υπάρχη πιά μ' εκείνο τού ρόδο που ποδοπάτησε κατά τέτοιον δάναυσο τρόπο;

“Η Κασσιανή έμενε τώρα ελεύθερη. Κι' ήταν μία έρωτευμένη έπίσης κι' αυτή, κι' ήταν φυσικό να πόνεσε μέχρι θανάτου με την συμπεριφορά του Θεοφίλου, άλλ' όλοι τους πόνους τους γιαιρευει ή χρόνος και σε λίγο ή καρδιά της θα ήρεμούσε κι' ή άδιαφορία θάπαιρνε στην ψυχή της την θέσι που είχε ο έρωτας.

Πάντοτε κοντά της αυτός, σιωπηλός λάτρης της, έτοιμός για κάθε θυσία, θα περίμενε με ύπομονη την μεγάλη ημέρα της γιαιτρείας της. Έως τότε εκείνη θα είχε καταλάβει εκείνο που δεν θα της ώμολογούσε αυτός. Κι' έκτιμώντας την περιπαθή άφορώσι του, θα τον συμπαθούσε και θα δεχόταν να γίνη δική του γυναίκα, άφού ή τύχη άρνήθηκε την συγκατάθεσί της να γίνη βασίλισσα.

“Εν τούτοις ο 'Ακίλλας δεν παρέλειψε να πη δτι ειλικρινά έπίστευε σχετικώς με την συμπεριφορά του διαδόχου. Η καρδιά του ήταν εύχαριστήμενη για εκείνο που έγινε : ή συνειδήσις του όμως δεν τ' επέδοκιμάζε, κι' υπέδειξε στον φίλο του ποιά σφάλμα έκανε να λυτήση εκείνη που

τόν αγαπούσε και να παρεξηγήση μίαν άπάντησι πού, κατά την γνώμη του, δεν είχε τίποτε το αξιόμηπτο.

Τώρα όμως τού άνετέθηκε να ιδί την Κασσιανή για να δικαιολογήση το σφάλμα του και να φροντίση να εξασφαλίση την συγγνώμη και την συγκατάθεσί της να γίνη γυναίκα του. Τού άνετέθηκε δηλαδή, να φροντίση να κάνει τον πόνο του μεγαλύτερο. Κι' αυτός που δεν μπορούσε ν' άρνηθί, έδέχθηκε την θλιβερή έντολή. Και πηγαίνοντας σπίτι του, έσχεδιάζε τον τρόπο, με τον όποιον θα διεκπεραιώνε έπιτυχέστερα την όδυνήν γι' αυτόν υπόθεσι, και θάπειθε την Κασσιανή να συγκατατεθί στον αϊώνιο σπαραγμό του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

“Εάν έπρόκειτο να διαλέξη μεταξύ του διαδόχου τού ένδόξου θρόνου του Βυζαντίου και τού φτωχού Δάκνου, ή Κασσιανή δεν θα έδίσταζε καθόλου να προτιμήση τον δεύτερον. Κι' αν έπηγε στ' άνάκτορα να διαγωνισθί, τόκανε υπακούοντας στην πατρική έντολή και στη διαταγή της βασίλισσας. Και μόνον άφού έπίστευε πως δεν έπρόκειτο να ξαναϊδή ποτέ εκείνον π' αγάπησε.

“Αν ο Θεόφιλος δεν ήταν ο Δάκων, ή Κασσιανή δεν θα λυπόταν καθόλου. Έπειδή, άλλως τε, δεν θα θεωρούσε προσβλητικό το ότι υπήρχε μία άλλη ώραιότερή της, κι' έπροτιμήθηκε ή άλλη αυτή.

Δεν έπρόκειτο τώρα για τούτο μονάχα. “Ο Θεόφιλος, άντι να χαρή που την είδε, την έκραυνοβόλησε με τὰ δέμματα του και άντι να της δώση θάρρος, της έρριξε κατάμουτρα μία φράσι προσβλητική. Κι' αυτό τόκανε —έτσι φαντάσθηκε— έπειδή είχε έκφρασθί έναντίον του, τότε που τον έλεγε Δάκων.

Τί συνέβη μετά την παράδοσι στην Θεοδώρα τού χρυσού μύλου, ή Κασσιανή παύλ λίγο κατάλαβε. Ζαλισμένη από τὰ άπρσοδόκητα γεγονότα που διεδύχοντο τόσο γρήγορα το ένα πὸ άλλο, αλλά προ πάντων από την ίδια της άπάντησι που τόσον θυμό έπροξένησε στον διάδοχο, στεκότανε σαν απολίθωμένη, κι' ούτε έλεπε τί γινόνταν, ούτε καταλάβαινε τί έσημαιναν εκείνα που άκούγε. “Η μητέρα της, κατάπληκτη και δαθεία πονεμένη, πήγε να την παρηγορήση, άλλ' ή Κασσιανή δεν άπαντούσε. Μόνον σε μία στιγμή παρακάλεσε να της έπιτρέψουν ν' άποσυρθί στο δωμάτιό της, κι' εκεί, που κανείς δεν την έβλεπε, έζήτησε στα δάκρυα την άνακούφισι της ψυχής της.

Το δνειρο που άρχισε στην Πριγκιπωνήσου και ξαναζωνάνεψε στ' άνάκτορα, σβύστηκε διά μιάς. Και σβύστηκε για πάντα! “Ο άνθρωπος που αγάπησε με τόση δύναμι κι' αφοσίωθηκε στη σκέψι του με τόσον ένδοσιασμό, ήταν, δυστυχώς γι' αυτόν, βασίλοπουλο. Κι' άντι να έκτιμά-

σὴ την συμπεριφορά της, την προσέβαλε μπροστά σ' όλους και περιφρόνησε τον έρωτά της.

Παραδομένη στον πόνο, πικραμένη κι' άπελπισμένη, έμεινε ξάγρυπνη σχεδόν ως τὸ πρωί, στριφογυρίζοντας στις ίδιες χίπιμονες σκέψεις, που τις είχε κάμει χίλιες φορές. 'Αλλά κουράστηκε τέλος κι' άποκοιμήθηκε.

“Επλησίαζε τὸ μεσημέρι, όταν τον ταραγμένο της ύπνο τον διέκοψαν χτυπήματα, που άκούσθηκαν στην πόρτα του δωματίου της. “Ανοίξε τὰ μάτια κι' άνασηκώθηκε στη θέσι της. “Η πινυγρή άγωνία την έκυρίευσε πάλι και δάκρυα έκύλισαν στα μάγουλά της. Χτυπούσαν όμως, κι' αυτό την έκανε να συνέλθη. Θά ήταν, άσφαλώς, ή μητέρα της και δεν έπρεπε να την δη δακρυσμένη. “Εσφούγγισε τὰ μάτια της κι' άνοιξε. “Ηταν πράγματι ή μητέρα της, ή όποια της άνήγγειλε ότι την ζητούσε κάποιος άπεσταλμένος από τ' άνάκτορα.

“Η Κασσιανή δεν ήθελε να ιδί κανέναν. Πολύ περισσότερο, άνθρωπο των άνακτόρων, που θα πήγαινε να της διαδίδσση τις εύχαριστίες της βασίλισσας για τὴ συμμετοχή της στη γιορτή και να της πάλη τις τυπικές παρηγορητικές έκφράσεις για τὴν άποτυχία της.

“Η γρηναία πατρικία, που έμάντευσε τις σκέψεις της, είπε:

—Δεν ήθελα να σ' άνησυχίσω, έπειδή καταλαβαίνω πως έχεις ανάγκη ν' άναπαυθής. “Επέμενε όμως τόσο, και με θερμολαράκωσε να σου άναγγείλω ότι σε ζητά ο Πετράς!

“Η Κασσιανή άνεσκήρτησε. Διά μιάς, τὰ μάτια της άστράψαν κι' ή μορφή της φωτίσθηκε.

—Δεν θ' άργήσω!, είπε στη μητέρα της

★

Οί δυο παλαιοί φίλοι έσφισαν τὰ χέρια, ενώ τὰ μάτια τους ήσαν γεμάτα δάκρυα. “Η Κασσιανή έτρεμε. “Ο 'Ακίλλας έψιθύρισε:

—“Ας έχωμε θάρρος, Κασσιανή. Κι' ή πονεμένη ψυχή σου άς μὴν λυπάται πιά. Φέρνω τις πιο εύχρηστες ειδήσεις και τους πιο έγκάρδιους χαιρετισμούς του Θεοφίλου.

“Η Κασσιανή έκούνησε τὸ κεφάλι χαμογελώντας πικρά.

—Κι' ήρθα —έξακολούθησε εκείνος— για να σου πώ πόσο λυτήθηκε και πόσο μετάνιωσες για δτι έκαμε σε στιγμή θυμού και ζήλιας.

“Η γεναία πατρικία άπόρησε με την νοστροπία του Θεοφίλου, ο οποίος ελάμυνε άπσφάσεις που ένδιέφεραν όλοκληρη τὴ ζωή του και την δική της, σε στιγμές θυμού κι' άδικαιολόγητης ζήλιας.

—Τὸν εύχαριστώ, άπάντησε, που έσκέφθηκε να με ίκανοποιήση, δικαιολογώντας ευγενικά την προτιμήσι του προς μίαν άλλη. Και δεν παραπτονομήσει, άφού μόνον ή όμορφιά θα έκρίνετο, κι' έγώ δεν ήμουν ή ώραιότερη μέσα στις τόσες ώραιες παρόνες που συναγωνίσθηκαν.

—Μὰ δεν πρόκειται γι' αυτό και δεν ήρθα γι' αυτό, Κασσιανή. “Αλλοι είναι οί σκοποί του μέλλοντος αυτοκράτορος και γι' αυτός ήλθα.

Και τὴς διεδίδσσε τις προτάσεις του Θεοφίλου, τις όποιες όμως ή Κασσιανή άρνήθηκε κατηγορηματικά να δεχθί. Δεν θα ήταν εκείνη που θα γινόταν συνένοχη στη δημιουργία ενός σκανδάλου, ούτε θα δεχόταν να συντριψί τὴ Θεοδώρα, που σε τίποτε δεν της έφταίσε κι' ούτε ήταν υπεύθυνη για τὴν άδική ζήλεια και τὸν ξαφνικό θυμό τού μνηστήρος της. “Αφού την έδιάλεξε και τὴν άρραβωνιάσθηκε κατά τὸν πανηγυρικό τρόπο, άν χαλούσε τὸν άρραβώνα του, όλοι θα τὸ απέδιδαν σε σοβαρούς λόγους, κι' άσφαλώς στο δτι δεν ήταν τόσο ήθικη, ώστε να μπόρῃ να γίνη βασίλισσα. Οί συνέπειες για τὴ Θεοδώρα θα ήσαν τρομακτικές. Κι' αυτή δεν θα δεχόταν ποτέ να συνεργήση στην καταστροφή της, άπλως για να κερδίση σιω πηλά εκείνο που έχασε στην έπισημοτήσι μιάς τελετής.

“Αλλά ήταν μόνο τούτο : “Ο άνθρωπος

που αγάπησε, ο φτωχός Δάκων τὴς Πριγκιπωνήσου, τὴν έλησμόνησε και τὴν προσέβαλε, μόλις έγινε ο διάδοχος Θεοφίλος. “Η πατρικία αυτή τον είχε λατρεύει νομίζοντας τον άπλον υπαξιωματικό, κι' εκείνος έπρότιμψε άλλην, όταν έπρόκειτο ν' άποφασίση ποίαν θα πάρη γυναίκα του.

Τὴν ήθελε μόνον για ένα εφημερο αίσθημα, για τὸ γλυντι μιάς στιγμής; Μόνον γι' αυτό την έκρινε άξία, κι' αυτό της υπέδειξε, δίνοντας τὸ ήμλο σε άλλην! Τί κι' αν έζήλεψε; Τί κι' αν έθύμωσε; Μπορούσε να τὴν τιμωρήση μ' όποιον τρόπο ήθελε, αλλά να την άγκαλιάσση έπειτα και να την φιλήση... Δεν τόκαμε. Ποιά σημάσια μπορούσαν να έχουν οί έξηγήσεις εκείνες, που άσφαλώς θα τις υπέδειξε ο φίλος του για να της χύση βάλαμο στην δαθεία πληγή που της άνοιξε;

Είς μάτην ο 'Ακίλλας προσπάθησε να τὴν πείση πως δεν έπρόκειτο ν' άδικήσῃ κανέναν, κι' ούτε να προσβάλῃ τὴ Θεοδώρα, άφού και σ' εκείνην θάδιναν έξηγήσεις και θα ζητούσαν κι' άπ' αυτήν να δεχθί τὴν επάνορθωσι μιάς άδικίας.

“Η νεαρή πατρικία ήταν άνεύδοτη. Κι' ο στρατηγός πού έξετέλεσε τὴν άποστολή μ' όλη του τὴν ειλικρίνεια, παρ' όλο τὸν πόνο που αισθανόταν, με τὸ να προσπαθί να τὴν πείση να δεχθί άνδρα της έναν άλλον, άναγκάσθηκε να παρτήθῃ από τὴν άσποκη ύποστήριξι μιάς —ως, που ούτε και σ' αυτόν φανόταν—.

—Φοβόμαι μόνο —τὴς έπρωσσεσε θερματίοντας τὴν συζήτησι— ότι μία μέρα θα λυτήθῃς γι' αυτό που κάνεις.

—“Αλλά λυπόμαι και σήμερα!, άπάντησε εκείνη. “Αρνούμαι με ματωμένη καρδιά, αλλά δεν είνε όμως ίκανὸ κανένα επίχειρμα, να μ' άναγκάσῃ ν' αλλάξω άπόφασι.

Πρὶν φύγῃ, έν τούτοις, ο στρατηγός θέλησε να δοκιμάσῃ για μίαν άκόμη τελευταία φορά.

—“Όταν φύγω άπ' εδώ, τὴς είπε, θα είνε ίσως άργά να μετανιώσῃς, Κασσιανή. Λίγη ώρα μάς μένει μέχρις ότου γίνουν οί διατυπώσεις που είνε άπαραίτητες για να έπισημοποιηθί έντελὸς ο χθεσινὸς άπόφασι. Μπορείς ν' άναθεωρήσῃς τὴν άπόφασί σου πῆρες κι' έσύ, σαν κι' εκείνον, σε στιγμές εδάφους, θυμού και πικρίας. Σκέψου πως χάνεις για πάντα αυτόν π' αγάπας.

—“Ο Δάκων έπέθανε πλέον γι' αμένα.

—Σκέψου πως χάνεις τὴν αγάπη σου.

—Θὰ τὴν διατηρήσω στην ψυχὴ μου αϊώνια.

—Κύτταξε μήπως μετανιώσῃς μία μέρα και κλάψῃς πικρά για τὴν εκείνα που λές... “Ελα, ήρμησε τώρα, Κασσιανή, και διώξε κάθε προκατάληψι: ή νευρικότης που σ' έτυράννησε όλη τὴ χθεσινή ήμέρα κι' όλη τὴ νύχτα που τὴν επέρασες ξάγρυπνη, όπως δείχνουν τὰ κοκκινισμένα σου μάτια, και που σε κατέχει άκόμα κι' αυτή τὴ στιγμή, άς μὴ σοῦ θαλώνη τὸ νοῦ κι' άς μὴ σ' έμποδίσῃ άπ' τὴν όρθή σκέψι... “Ηρμήσε... “Αφῃσε να περάσῃ όση ώρα έχωμε στη διάθεσί μας άκόμα, κι' άπάντησε έπειτα και δέξου. “Ο διορθωθούν όλα τότε... “Θὰ διαλυθούν τὰ μικρά συνεφέκια που ταραχών τὴν καθαρότητα του ύπνου τὴς αγάπης σας, θα γελάτε με τὰ μνηστικά αυτά έπεισόδια, που παρὰ λίγο να σας χαρίσουν για πάντα... “Ηρμήσε, Κασσιανή, κι' άς μὴ σε ταρασῃ ή άναμνησι τὸν δυσαρέστον στιγμὸν που περάσανε.

Τίποτε όμως δεν μπορούσε να τὴν κάνει ν' αλλάξῃ άπόφασι. Πονούσε κι' αυτή, αίσθανόταν ματωμένη τὴν καρδιά της, κι' ήξερε πως κατεδικάσε τὸν αὐτὸ της σ' ένα αϊώνιο θασανιστήριο. “Αλλ' ή φιλοτιμία, ή άξιοπρέπεια και τὸ καθήκον τὴς άπαγόρευαν να υποκύβῃ στις αξιώσεις τὴς καρδιάς της. Δεν ήθελε να κερδίσι τὸ θρόνο με μέσα που θεωρούσε ταπεινά, ούτε να έκλιπαρήσῃ τὸν έρωτα του Θεοφίλου. Δεν μπορούσε να συντριψί μίαν ψυχὴ κι' ούτε ν' αρπάξῃ τὴν ευτυχία τὴς άλλης. “Αφού ή μοίρα εἶσι κανόνισε τὰ πράγματα, αυτή έπρεπε να υποκύβῃ στα πεπρωμένα της και τόκανε άδιαφορώντας για τὴν άπελπισία που τὴν κατείχε και

για τὸν πόνο που θα διαρκούσε όλη τὴς τὴ ζωί.

“Αρνήθηκε και πάλι. Κι' ενώ τὰ δάκρυα, που δεν μπορούσε να συγκατῆσῃ περισσότερο, κυλούσαν στα μάγουλά της όλο-θερμα, έπρόσθεσε:

—Γύρισε, “Ακίλλα, στον διάδοχο, κι' άναγγείλῃ του τὴν θλιβερή είδησι: ο Δάκων έπέθανε. “Η Κασσιανή τὴς Πριγκιπωνήσου έπέθανε. Κλαίω τὸν διπλό αυτόν θάνατο, κι' εύχομαι στον Θεόφιλο τὴν παντοτεινή ευτυχία του.

Δεν είχε να κάμῃ άλλο τίποτε πιά' εκεί πέρα ο ύπασιπιστής.

“Εσφίξε τὸ χέρι τὴς πονεμένης κόρης κι' έφυγε με τὴν καρδιά ματωμένη, για ν' άναγγείλῃ στον φίλο του τὴν άπάντησι εκείνης που είχε κάμει δυστυχισμένη με τὴν αγάπη του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

“Υστερα από τὴν κατηγορηματική της άρνησι, ο Θεόφιλος δεν προσέβῃ σε άλλην ενέργεια. “Αλλως τε, δεν τὸ έμενε κι' ο καιρός. “Επρεπε να όλοκληρωθούν οί διατυπώσεις που άρχισαν, και σ' αυτό άσχολήθηκαν κι' ή Εὐφροσύνη κι' αὐτός.

“Η ημέρα των γάμων ώρίσθη, άλλ' ή νευρικότης που είχε πιάσει τὸ Θεόφιλο έμεγάλωνε, όσο πλησίαζε ή μοιραία στιγμή τους.

Τί έπείριμενε; Δεν ήξερε ούτε κι' ο ίδιος. Τί ήλπιζε; Δεν μπορούσε να τὸ έκφρασθί ούτε στον αὐτὸ του. “Ο 'Ακίλλας αγωνιούσε κι' αὐτός. Καί ή Κασσιανή, κλεισμένη στην κάμαρά της έκλαψε παλεύοντας με τὸν ίδιο τον έαυτο της, με τὴν καρδιά και τὸν έρωτά της.

“Αλλ' αγωνιούσε κι' ή Θεοδώρα έπίσης, από άλλη όμως αφορμή!

★

“Η βασιλική μνηστή ήταν κόρη τὴς Θεοκρίτης και τὸυ έπιφανούς, Παφλαγόνος Μαρίνου, που είχε βαδμόν δρουγγαροῦ (άρχιστρατίγυ) και καταγόταν, όπως έλεγε, από τους Μαρμαριακούς, τους άπογόνους των άρχων εσσιλιών τῆς “Αρμενίας. “Η μητέρα της, μία γυναίκα τού λαού, άνέβρεψε αὐτήν και τις τρεις άλλες τὴς κόρες, τὴ Σοφία, τὴ Μαρία και τὴν Είρηνη, σύμφωνα με τις πεποιθήσεις τὴς ως εικόνολατρίδος. Κι' έδωσε σπανία μόρφωσι στους γιουίς της, τὸν Βάρδα και τὸν Πετρώνα.

“Αλλ' ή Θεοδώρα ήταν έπίσης τόσο φιλόδοξη, όσο ήταν και ώρα! Μικρὸ παιδάκι, είδε στα ζύπνια της ένα παράδοξο όραμα: Μία λουρίδα νέφους έσχισε τὴ σελήνη στα δυο, κι' άμέσως επάνω στο ένα κομμάτι στάθηκε ένα στερέμα. Τὸ όραμα έχάθηκε γρήγορα, αλλά τὴς άφισε τις πιο τολμηρές έλπίδες, που τὴς τις ρίζωσαν περισσότερο μέσα τὴς τὰ λόγια μιάς μαντισσας.

—Θεοδώρα, τὴς είπε, όταν άκούσε τὸ όραμα τὴς ή γρησι, σε περιμένει λαμπρὸ μέλλον. Θὰ γίνῃς βασίλισσα, ή κάτι τέτοιο. Θὰ γίνῃς τρανή!

“Η προφητεία εκείνη ώδηγοῦσε πάντα άπὸ τότε τὴ σκέψι της. Βασίλισσα! Μεγάλη και ένδοξη, κάτι τεραστίως άνωτερο από δτι ήταν!

Δεν άσχολεῖτο πιά σ' δτι οί άλλες συνομήλικές της. Δεν τὴν συγκινούσε ή αγάπη ενός νέου, σοδοήποτε ευγενικού και καλῆς τάξεως. “Επρεπε να γίνῃ βασίλισσα και τίποτε άλλο δεν ίκανοποιούσε τὴν φιλοδοξία της.

“Όταν κάποτε δρέθηκε μπροστά στον νικητὴ τὸν ίππικὸν άγώνων, τὸν “Αλέξανδρο τὸν “Αθηναίον, ο όποιος είχε πάρει τὸ στεφάνι του νικητῆ από τὰ χέρια τού αυτοκράτορος, όταν είδε τὰ πλῆθη να τὸν έπεφονοῦν και ν' αποθεώνουν τὸν ένδοξο άγωνιστή, έπόθησε να τὸν γνωρίσῃ καλύτερα. Γοητευμένος εκείνος από τὴν άσύγκριτη γοητίαν της, τὴν έρωτεύθηκε, άλλ' ή φιλοδοξία νέα γρήγορα ένοιωσε τὴν άπογοήτειά. “Ο “Αλέξανδρος ήταν ένας ένδοξος νέος, ευγενής, ώραιος και άνθρωπος σπανίας ίκανότητος, αλλά δεν ήταν βασίληας. Κι' εκείνη ήθελε να γίνῃ βασίλισσα.

Μία μέρα, όταν επήγε κοντά της ο ένδοξος νικητὴς, ξαφνικά τὸυ είπε:

—Ξέρεις; Σήμερα έπιθυμούσα να σ' έβλεπα...

—Τί πράγμα;

—Βασίλεια!, άπάντησε ή Θεοδώρα. Με όρθωνόχτα μάτια εκείνος εστάθηκε και τὴν εκύταξε έκπληκτος. Είδε πως δεν άστετευόταν. Είδε τὸν πόθο που τὴν έφλόγιζε κι' ένοιωσε τὸν έαυτο του, άπ' εκείνο τὸ δέμμα, ισχυρὸ τόσο, ώστε να μπόρῃ να κατακτήσῃ τὸ σύμπαν.

—“Αν έσύ τὸ θέλῃς, θα γίνω!, άπάντησε.

“Απ' εκείνη τὴ στιγμή δέ σκεφτόταν άλλο παρὰ πως ν' άποκτήσῃ ένα εσσίλειο!

—Φεύγω για τὰς “Αθήνας!, τὴς είπε μία μέρα. Στην “Ελλάδα όλοι είνε εικόνολάτρες, κι' εύκολα θα τὸς επαναστατήσω έναντίον του Μιχαήλ τού Τραυλού, που έπρόθεσε τὸν άγώνα τους κι' έναντίον του Θεοφίλου, τὸν πιὸ φανατισμένου εικονομάχου. Θὰ έξεγείρω τὰ πλῆθη και θα γίνω βασίληας.

Κι' έφυγε για να θέσῃ εἰς εφαρμογήν τὰ τρελλὰ σχέδια που τὸυ ένέπνευσε ή άγαπημένη του. “Αλλ' εκείνη δεν τὸν επείριμενε. “Όταν ο πατέρας της τὴν έκάλεσε στο Βυζάντιον, έτρεψε γεμάτη χαρά κι' έλπίδες ν' άγωνισθί για τὸ στέμμα που ώνεποπολούσε από τόσο μικρή. Καί πιὸ θεωρούσε άνάμεσα σ' όλες τις άλλες, στάθηκε δίπλα στην έπίσης όμορφη Κασσιανή, ή παρουσία της όποιας τὴν είχε πραγματικώς άνησυχήσει.

Τὴν παρακολούθησε σ' όλες τις κινήσεις της. Κι' ένοιωσε ζήλεια γιατὴ υπαπτεύθηκε πως υπήρχε κάποια προηγούμενη γνωριμία μεταξύ αὐτῆς και τού διαδόχου, κι' γεννήθηκε τὸν ψυχῇ τὸν τρόμος, ότι τὰ δνειρά της θάμεναν για πάντα άπραγματοποιήτα, μ' όλους τὸς άνώφελους ήρωισμούς του “Αλέξανδρου.

Διέκρινε τὸν ώχρότητα τὴς Κασσιανῆς, είδε τ' αὐστηρά δέμματα του Θεοφίλου, άλλ' άνεάβρησε όταν εκείνος τὴς χαμογέλασε κι' ένοιωσε να χορηπθῇ ή καρδιά της, σαν να έπρόκειτο να έρριζωθί, όταν τὴς έδωσε τὸ χρυσὸ μύλο.

Υπαπτεύθηκε ότι υπήρχε κάποιος προηγούμενος σύνδεσμος του Θεοφίλου με τὴν Κασσιανή, αλλά δεν φοβόταν τούτο. “Ενα βασίλοπουλο δεν άβητει υπόσχεσι που έδωσε τόσο πανηγυρικά: και γι' αυτό δεν άμφεβάλλε. “Ανησυχούσε όμως για τὸν “Αλέξανδρο.

“Ο τολμηρὸς εκείνος άνθρωπος, που έτόλμησε να σκεφθί πως μπορούσε να κατακτήσῃ έναν θρόνο, ο νικητὴ τὸν άγώνων που τὴν αγαπούσε τόσο, ώστε να εἰνε προθύμος να πεθάνῃ μπροστά της, θα δεχόταν άραγε τὴν προδοσία της χωρίς να διαμαρτυρηθί; Και δεν θαρόχταν τάχα να τὴν βρῇ και να τὴς θυμίσῃ τὸς όρκους που έκαναν, και να διακηρύξῃ τις σχέσεις που είχαν;

“Αρχισε να τὴν τυραννᾷ ένας τέτοιος φόβος και να τὴς παγώνῃ τὸ αίμα, κάθε φορά που άκούγε ύποπτο κρότο. Τὸ φάσμα τού “Αλέξανδρου τὴν κατεδίωκε, κι' όσο έπλησίαζε ή ημέρα τὸν γάμων, ο τρόμος της γινόταν μεγαλύτερος.

Τώρα άρχισε να φοβάται και κάτι άλλο. “Οτι μπορούσε να παρουσιασθί κατά τὴν ήμέρα των γάμων, να συνεγείρῃ τὰ πλῆθη που τὸν επευφημούσαν στο ίπποδρομίο, και μπεινόνισαν στην έκκλησία, να δρονοφωνήσῃ παρουσία όλων τὸν ευγενών, πρὸς τὸν Θεόφιλο, ότι ή γυναίκα που θάπαιρνε θα μπορούσε να τὸν προδῶσῃ μία μέρα κι' εκείνον, όπως έπρόδωσε κι' αὐτόν.

Ποῖος τότε θα μπορούσε να τὴν σώσῃ από τις συνέπειες ενός τέτοιου σκανδάλου;

Βουτηγμένη εἶσι κι' αυτή στην άγωνία που έβασάνιζε τὸν βασίλοπαιδα, τὸν “Ακίλλαν και τὴν Κασσιανή, προετοιμαζόταν για τὴν τελετὴ εκείνη, που θα τὴν έφερνε στον θρόνο ή πρὸς τὸν θάνατο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: “Η συνέχεια

Το «Στραβόξυλο»

ΤΟΥ Δ. ΨΑΘΑ

Όπως προαναγγείλαμε στο προπερασμένο τεύχος μας, ο έκλεκτος θίασος 'Αργυροπούλου ανέβασε, στο όμιονυμο θέατρο της οδού 'Ιπποκράτους το «Στραβόξυλο» —μια σπαρταριστή κωμωδία του άσπου των συγχρόνων νέων 'Ελλήνων εύθυμογράφων Δ. Ψαθά.

Η μαεστρία του αγαπητού συνεργάτου μας στο να σκορπίσει το γέλιο με τα άριστοτεχνήματα της πέννας του εινε γνωστή ήδη στους αναγνώστες του «Θησαυρού» από τα διάφορα εύθυμογραφήματα που έχει δημοσιεύσει από της έκδόσεως του περιοδικού μας ως σήμερα και ιδίως από τις αστείες περιπέτειες του άμμητου τύπου του, της περιλάλητης Μαντάμ Σουσου που συζητούνται με ζωηρότητα πρωτοφανή από το Πανελλήνιον κάθε εβδομάδα.

Με το ανέβασμα του «Στραβόξυλου», ο μοναδικός δημιουργός των εύθυμων τύπων στον τόπο μας επρόσθεσε στο ενεργητικόν του μίαν ακόμη επιτυχία, αντίξια των προηγουμένων του. Οί χιλιάδες των θεατών που παρακολούθησαν μέχρι στιγμής το παιζόμενο έργο και μιλούν γι' αυτό όπου σταθούν μ' ένθουσιασμό, αποτελούν την ζωντανή ρεκλάμα που θα συντελέσει ώστε οι παραστάσεις του «Στραβόξυλου» να κρατήσουν επί μακρόν στο θέατρον 'Αργυροπούλου.

Για τους αναγνώστες μας των έπαρχιών κι' εκείνους από την πρωτεύουσα που έμποδίζουνται να παρακολουθήσουν το «Στραβόξυλο» στο θέατρον, δίνουμε κατωτέρω μίαν έκτενη περίληψιν του έργου, θέβαισι ότι τους έξυπνερτούμε σημαντικά.

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο Νικολάκης Μαρουλής, «εργοστασιάρχης λαϊκών υποδημάτων» εινε ένας άνθρωπος βίσιος, φωνακλός, όζυς, που εκνευρίζεται με το τίποτε και τὰ δάζει με όλους. Όπως όμως συνήθως συμβαίνει με τους τύπους αυτούς, ή κακία και ή τζαναμπειτιά τους εινε ελαττώματα μόνο έξωτερικά. Κατά βάθος οι άνθρωποι αυτοί εινε αγαθοί και όταν δοθή ή εύκαιρία —κάποιο γεγονός που θα βίξη τις εύάσθητες χορδές τους —άποκαλύπτονται σε όλο τους το βάθος.

Ο τύπος, λοιπόν, αυτός, ζή με την γυναικα του την Ουρανία κι' έχει μαζί του την άνεψιν της Ουρανίας, την Καίτη, ένα κορίτσι ελαφρό και έπιπόλαιο, αίσθηματικό όμως και φιλότιμο στο βάθος του. Η Καίτη, κορίτσι όρφανό, δεν έχει κανένα άλλο σκοπό, παρά πώς να παντρευτή και νομίζει πως ο καλύτερος τρόπος εινε να φλερτάρη με διάφορους νέους, έως ότου κάποιος άπ' αυτούς να την έρωτευή και να την πάρη.

Βαρύθηκα, πιά έδω μέσα θείτσα μου, λέει με το πεταχτό

και πικάντικο ύφος της στη θεία της την Ουρανία, θέλω να παντρευτώ. Τό τρέμω έγω τό ράφι!...

Έλαφρή από χαρακτήρος, έχει την ιδέα ότι «δεν παντρεύονται οι σοβαρές», γι' αυτό κάνοντας υποχώρησι στον ίδιο τον έαυτό της, συνδέεται με δύο νέους. Τόν Κώστα Παναγιώτου, συνεταίρο του θείου της Μαρουλή και τόν Πέτρο Μαρκόπουλο, ένα νέο με πολλά λεφτά, κοσμογυρισμένο, που έσπούδασε στο έξωτερικό κι' έχει μεγάλη ιδέα για τον έαυτό του. Με τόν ένα πηγαίνει Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, με τόν άλλο Τρίτη, Πέμπτη,

Ο Κ. Β. 'Αργυρόπουλος πρωταγωνιστεί με έξαιρετική επιτυχία στην κωμωδία του Δ. Ψαθά «Το στραβόξυλο».

Κάσβατο. Έως ότου κάποτε ο Κώστας Παναγιώτου την έρωτεύεται πραγματικά και έτοιμάζεται να την ζητήσει εις γάμον.

Την προηγουμένη όμως της αίτήσεως έχει συμβή ένα άτυχες γεγονός. Ο Μαρουλής, το «Στραβόξυλο», καθώς έπήγαινε στο εργοστάσιό του στην Καλλιθέα, είδε την Καίτη μέσα σε μία κούρσα μαζί με τόν Μαρκόπουλο. Από το σημείον αυτό αρχίζει ή κωμωδία. Όταν έχη άνοιξη ή κωμωδία. Ο Μαρουλής εινε έξαγριωμένος και τὰ έχει με την άνεψιν της γυναικάς του, που θέλει να την βιάσει από το σπίτι.

Η πρώτη πράξις τελειώνει με το διώξιμο της Καίτης. Στη δεύτερη πράξι ο Μαρουλής συγκαλεί άφ' ενός το οικογενειακό συμβούλιο, τους άλλους θείους και τις θείες της Καίτης, και άφ' έτέρου καλεί στο γραφείο του τόν Μαρκόπουλο. Έκει ή Καίτη, μπροστά στον Κώστα άρνείται τις σχέσεις της με τόν Μαρκόπουλο, τόν όποιον ίσχυ-

ρίζεται ότι δεν ξέρει ούτε κατ' όψιν. Στην κρίσιμη στιγμή όμως έρχεται στο γραφείο ο Μαρκόπουλος και άποκαλύπτει τόν πλέον ότι ή Καίτη συνεδέτο έρωτικά και με τους δύο νέους. Ο έξευτελισμός της εινε τέτοιος, ή όργη του Μαρουλή τέτοια, ώστε το κορίτσι φεύγει με κλάματα άπ' το γραφείο.

Η Καίτη δεν εινε παληκορίτισσα. Το δράμα της εινε δράμα πολλών κοριτσιών που δεν έχουν προίκα και που για να παντρευτούν αναγκάζονται να κάνουν μερικές παραχωρήσεις από έπιτολιότητα μάλλον παρὰ από διαφθορά.

Τέτοιος τύπος, καθώς εινε ή Καίτη, όταν έξευτελίζεται μπροστά στους δύο φίλους της και στον θείο της, καταλαμβάνεται από άπελπισία και σε λίγο ο Μαρουλής μαθαίνει ότι άππειράθη ν' αυτοκτονήσει.

Το «Στραβόξυλο» συνέρχεται, βλέπει ότι ή κακία του παρ' όλίου να δημιουργήσι μια τραγωδία. Καταλαβαίνει ότι ή Καίτη δεν εινε καθόλου διεφθαρμένη κατά βάθος και νοιάθει τύψεις. Στην τρίτη πράξι πλέον όλη ή προσπάθειά του εινε να άποκαταστήση την άνεψιν του και αγωνίζεται πλέον έναντι των συγγενών του, προσπαθώντας να τους πείσει να συμβάλουν όλοι στην άποκατάστασί της, πληρώνοντας ένα ποσόν για την προίκα της. Οί συγγενείς του όμως, που δεν θεωρούνται στραβόξυλοι, που εινε άνθρωποι εύπολοι και καλοί κατ' επιφάνειαν, κατά βάθος εινε κακοί. Κανείς δεν δέχεται να πληρώση τίποτε. Και βρίσκοντας άφορμή τόν τρόπο του Μαρουλή φεύγουν με όογη, για να μείνη μόνος ο Μαρουλής, που αναλαμβάνει πλέον ο ίδιος να πληρώση την προίκα της.

ΟΙ άδελφοί του Γερο-Παρατατικού

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Πώς ούτω εκατήντησον σαχλώδης, ώσπερ

έγω, ο άρχων των γυνών, ο γόνος των γοή

(των, ο καρδιών πυρπολητής, ο λίαν ύψιπέτης,

ο γόνος ο θαρύγδοπος και νεφεληγερέτης;

Πολύν, παμμέγιστον καιρόν, τή αλήθειαν

έχω να προσεγγίσω θήλεον και πλέον δεν άν

Περίπου μην έπέρασεν άφ' ότου νεανίδα

συνώδευσον άγέρωχος στον σινεινάν της

και από τότε ουδεμιάν εις το πλευρόν μου

Τούτέστιν μ' εταράξατο ή γκίνια ή μαγκούφα!

Νηστείαν αισθηματικήν διάγω ούν σκληρώδη

κι' άπέχω, φεύ!, από παντός αισθηματος γλυκού,

στην τάλαινα καρδιαν μου την άλλοτε σφριγώδη

αίσθάνομαι αδράνεια μετώπου Δυτικού.

Όν, φεύ! Έξεσυνήθισον τους πάλαι θρίαμβούς μου,

τάς επιθέσεις τας δεινός και φλογεράς άγάπας,

λές κι' έρραμολιρίσατο καρδιά και κό νους μου

και ούτω πως κατήντησον εν άλλοις λόγοις μάπας.

Όσάκις ίδω νεαράν με κάλλος γλαφυρόν

κι' επιχειρήσω πάραυτα να την πλευρίσω μόνη,

θαβαί, παπαί! Μ' άγριοκιντώ με ύφος ασυτηρόν

και άπρακτον στην θέσιν μου εύθες με καθήλωνει.

Αυτό μου κάμνουν άπαντα τὰ θήλεα έσχάτως

και κόπτω λάσπην παρευθής ως δεδρεγμένους γάτος.

Λοιπόν, τὸ άπεφάσισον και τὸ δηλώ τοίς πσίαν!

Ταχέως σ' άλλα μέτωπα θ' άναζητήσω δρᾶσιν.

Τούτέστιν θα περιφρονῶ τὰς νεαράς κι' ώραίαις

και θα τὸ ρίζω, θρ' αδερφέ, στάς ζουμερώδεις γραίας...

Η υπόθεσις αυτή διανθίζεται με σπαρταριστά έπεισόδια και σκηνικά εύρηματα, όπως έξαφνα το ραδιόφωνο του έπάνω πατώματος, οι έννοικοι του όποιου τὸ βάζουν δυνατά όταν φωνάζει δυνατά ο Μαρουλής, για να μην ακούνε τις φωνές του κτλ. Όραιοι τύποι του έργου εινε επίσης και ο κλητήρας του Μαρουλή, ο Περικλής, ένας κουτός και άγράμματος που έχει τή μανία να διαβάξη, ό τι βρή και παρεξηγεί, ό τι διαβάζει. Έτσι διαβάζονται περι φαίρας ούσίας, φοβάται να σκεφθῇ όότι τρέμει μην τὸ σωθῇ ή ούσία του μυαλού του, κι' άργότερα διαβάζονται περι μετεμψυχώσεως άνακαλύπτει σ' έναν γάτο όμοιοτητα με τόν... πατέρα του.

μ—

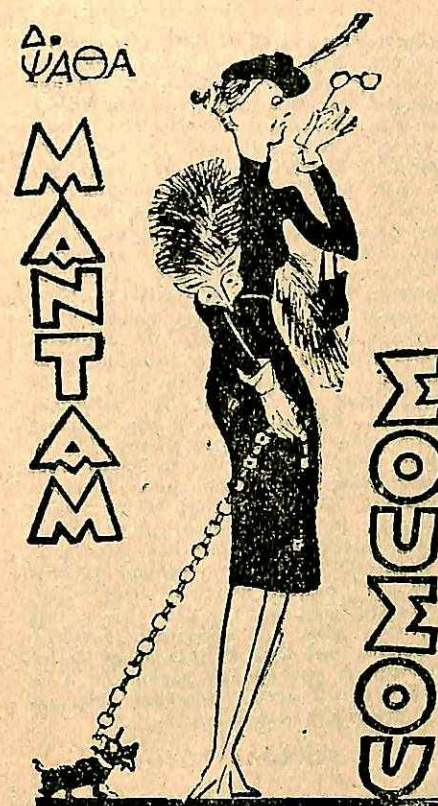
★

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

«Υπάρχουν τρία είδη φίλων: οι φίλοι που σ' αγαπούν, οι φίλοι που δεν ενδιαφέρονται διόλου για σ' εσένα και οι φίλοι που σ' εμίσουν.

ΓΕΛΟΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΕΘΕΡΩΝΗΣΑΝ ΠΑΝΤΟΓΕΤΑ ΠΑΡΑΚΑΤΩ 10:

1. 'Υφος προστατευτικό. 2. Λουλούδια αλθινα σε ψεύτικα μαλλιά. 3. Έξυπνάδα, της οποίας ζητείται ή επανάληψις. 4. Τέσσερις γυναικες μέσα σε ένα θεωρείο. 5. 'Η πολυτέλεια των νεοπλουτών. 6. 'Η χαρά εκείνου κατ' κερδίσει στα χαρτιά. 7. Οι έρωτοτροπίες του έμ πόρου προς τις πελάτισσες. 8. Κατάμαυρο μυστάκι γέροντος. 9. 'Η εξιστόρησις από τους γονείς εύφυλογών διετούς παιδιού. 10. Διαμάντια σε δάχτυλα των όποιων τὰ νύχια πενηφορούν.

ΚΟΜΕΝΤΙ ΦΡΑΝΣΑΙΖ

—Θα πάτε λοιπόν;

—Πού;

—Μα που άλλοι κύριε! Στην κομεντί φρανσαίς! 'Ηλθαν έδώ οι πτωχοί άνθρωποι από την Γαλλία να πιάσουν μια δεκάρα δεν πρέπει να τους αφήσουμε έτσι!

—Τί παίζουν απόψε;

—'Η Σουσου έσκέφτηκε λιγάκι, συνωφρονή, ύστερα το πρόσωπό της έπληρε έκφρασιν δισσμένης ιλαρότητας:

—Μου διαφεύγει.

—'Αντρομάκ, μου φαίνεται.

—Νό!

—Αυτό εινε...

—Όχι, κύριε. Το 'Αντρομάκ το είδα. Καλούτσικο εινε. Λίγο πέφτει στην σαλαμαρίτσα αλλά ε, τί να σου κάνω και ο συγγραφέας. Κατά δύναμιν!

—Τί λέτε, κυρία Σουσου.

—Σας περικαλώ! Όταν λέω έγω μίαν κουβέντα κάτι ξέρω. 'Ημαστε παρέα με την κυρία Κακούρη και αυτή ξέρει από δαύτα.

Η Σουσου έσχάτως άνακατευόταν πολύ στην φιλολογική και καλλιτεχνική κίνησι του τόπου. Συνεδείθη με μερικούς λογίους και ιδιαιτέρως λογίος, που, ως γνωστόν, τὰ βάζουν με τὰ γράμματα και τὰς τέχνες όταν ο σκληρός χρόνος τους άφαιρῇ τήν δυνατότητα πάσης άλλης δράσεως. Είχε, λοιπόν, την γνώμην της, ή μαντάμ Σουσου, καί επί της Κομεντί Φρανσαίς και επί... του 'Αντρομάκ! Έξαφνα, εκεί που έπείρε το μυαλό της να θυμηθῇ τὸ καινούργιο έργο, τὰ μάτια της άστράψαν:

—'Απόψε παίζουν το Μιζαντρόπ!

—Εινε άραίο;

—Πώς κύριε! Το Μιζαντρόπ; 'Αστείο πράγμα! Έγώ το είδα μία φορά στους Παρίσιους, και μου άρεσε. Λοιπόν άπέψε θα πάμε στο Μιζαντρόπ. Έχει και σπινθηρόβολο διάλογο:

Όταν ή Σουσου εύρέθηκε στην μέση της πλατείας του Βασιλικού Θεάτρου, με τις γούνες της, με τὰ μπιζού της, με τὰ φασμαίν της, με την πάσα της, ένιωσεν ως τὰ μύχια της ψυχῆς της αγαλλίασιν, διότι αίσθανόταν ότι βρίσκεται μέσα στην καλλιτεχνική στρώμαριν που της ήρμοζε. 'Ηταν έλγυρά της κύριοι άξιοπρεπείς, κομποί, κυρίες υπέροχες με τουαλέτες βαρύτιμες, που έκύτταζαν ή μία

την άλλην και έτρεμαν μήπως άνοιξη γρήγορα ή αλλαία. Γιατί σ' αυτές τις περιπτώσεις το πλέον ενδιαφέρον σημείον του θεάματος εινε τὰ διαλείμματα, όπου μπορεί κανείς να έπιδείξη έκτός από τὰ γαλλικά και την προσωπικότητά του. Όσον, μάλιστα, ή τουαλέτα που φορᾷ μία κυρία εινε άρραία τόσο μεγαλύτερα εύχεται να εινε τὰ διαλείμματα.

Το δράμα ήταν ότι ή Σουσου την τελευταίαν στιγμὴν έσκέφθηκε κάτι. Τί ήταν αυτό «το Μιζαντρόπ»; Κωμωδία ή τραγωδία; Έπρεπε να γελάσῃ, δηλαδή, ή να μουσκέψῃ με μαντήλια; Πλαί της έκαθόταν μία κυρία, πολύ άξιοπρεπής και σβαρή. 'Η Σουσου χωρίς πολλές διατυπώσεις, έσήκωσε τὰ φασμαίν της και την έκύτταξε μέσ' στα μάτια, με πολλή σοβαρότητα έτσι που ή άλλη τὰ έχασε προς στιγμὴν:

—Παρντόν μαντάμ.

—Παρακαλώ.

—Τὸ είδατε άλλη φορά το Μιζαντρόπ; 'Η κυρία άνησύχησε:

—Πώς...

—Σας άρέσει;

—Μα τί λέτε. 'Αστειεύεστε; Εινε το άριστοπρόγραμμα του Μολιέρου, μαντάμ.

—'Η Σουσου ξεροκατάπιε:

—Μα βέβαια! 'Αστείο πράγμα. Ο Μολιέρου εινε καλός. Καλά γράφει. 'Αλλά να σας πω την αλήθεια έμένα δεν μου άρέσει. Όχι! Ποσώς δεν μου άρέσει.

—Σας άρέσουν οι τραγωδίες, τότε.

—Όχι! Δεν εινε που μου άρέσουν οι τραγωδίες αλλά αυτός ο Μολιέρου τὸ παρακαίνει. Έρχεται κανείς στο θέατρο και κλαίει και σου λέει ο άλλος ότι κλαίς για τὰ λεπτά σου. Μὲ έννοείτε; Για τὸ ε'στίριο. 'Υπάρχει και άναίδης κόσμος!

Η άλλη κυρία τὰ έχρειάσθηκε, Σου λέει μπά και σ' αυτή την κωμωδία πρέπει να κλαίῃ κανείς; Έξερει καμιά φορά τί γίνεται; Μ' αυτά τὰ έργα της ύψηλῆς τέχνης εινε να χάνῃ τὸ μυαλό του ο άνθρωπος. Έκύτταξε την Σουσου κατακίτρινη και από την στιγμὴν εκείνη περιέπεσε σε βαθείς και άνησυχους συλλογισμούς.

Άνοιξε ή αλλαία. Και άρχισε ή παράστασις. Δέν έπρόφθαναν οι ήθοποιοί να πούν τις πρώτες κουβέντες και μερικοί από τους θεατάς, σπεύδοντες να δείξουν στους άλλους, ότι καταλαβαίνουν θαυμάσια τὰ λεγόμενα επί σκηνῆς, άρχισαν να γελούν. 'Η Σουσου —όπως και πλείστοι άλλοι— για να μην ύστερήσῃ σ' αὐτοῦ τὸν είδους την έπίδειξιν έγελοῦσε κι' αυτή. Έγελοῦσε όμως μ' ένα τρόπον πολύ διστακτικόν, γιατί ή αλήθεια εινε ότι ούτε ή όζυτης της άκαρῆς της ούτε ή καθαρότης της έκφράσεως των ήθοποιών την βοηθοῦσαν να καταλάβῃ τὰ γαλλικά. Γιατί, βέβαια, οι ήθοποιοί της «κομεντί φρανσαίς» μπορεί να μιλῶνε τὰ καθαρότερα γαλλικά τὸν κόσμον, αλλά για να τὰ καταλάβῃ κανένας χρειάζεται, νομίζω, να ξέρῃ αν όχι πολλές, τουλάχιστον μερικές.

Τὸ γέλιο της Σουσου, λοιπόν, ήταν στην άρχή συγκρατημένο. Καί καθυστερημένο. Διότι έγελοῦσαν πρώτα οι άλλοι κι' ύστερα έσπευδε να γελᾷσῃ και ή Σουσου. Τὸ άστείο της έρχοταν από δεύτερο χέρι —δηλαδή όχι κατ' εύθειαν από την σκηνή, αλλά από την πλατείαν. Φυσικά στή θέσιν της εύρίσκοντο και πολλοί άλλοι θεαταί που είχαν ενταμένα τ' αὐτὰ τους στην πλατεία παρὰ στή σκηνή.

Η κατάστασις αυτή όμως άρχισε να ένκευρίζῃ την μαντίαν Σουσου. Θυμόταν με νοσταλγίαν τὸς παραστάσεις του Καραγκιόζη, εκεί στον Μπιθουλα, όπου έμπαινε με πᾶσαν και έκανε γούστο με τὰ άρραία άστεία εις τὰ έργα του κλασσικού ρεπερτορίου «ο Καραγκιόζης γιατρός» και ο «Καραγκιόζης φοῦρναρης». Αυτό «το Μιζαντρόπ» της καθόταν στο στομάχι, αλλά τί να κάνῃ; Τὸ να ύφισταται τὸ μαρτύριον αὐτό να παρακολουθῇ τέτοιους κατ'όψεις παραστάσεις υπελαμβανόντας στα καθήκοντα και τις ύπερχειρές της καλὸν κόσμον και τὴ λαίδη Σουσου δεν ήταν διατεθειμένη —όπως και τόσοι άλλοι— να παρλυέψῃ τ' πνεύμα.

Μία φορά που έμπήκε στον χορό ή Σουσου ήταν άποφασισμένη να χορέψῃ

Να συναγωνιστῇ τοὺς άλλους. 'Αλλά, διάβολε, εκεί στην πλατείαν άρχισε να γίνεται ένας άπηνωσμένος συναγωνισμός ποιᾶς θα γελᾷσῃ πρώτος και τὸ πράγμα σιγά - σιγά έφτανε στο άπίστευτον. Οί γαλλομαθεῖτεροι έγελοῦσαν προτοῦ προφτάσουν ν' άνοιξουν τὸ στόμα τους οι ήθοποιοί.

Η Σουσου, δεν έπρόφτανε να προηγηταί σ' αὐτὸ τὸν άγώνα. 'Ηταν πολύ μεγαλοπρεπής. Τὸ γέλιο της δεν έβγαине μονομιάς. 'Ηταν πολύ άριστοκρατικό. Πρώτα έγλυκαινε τὰ χείλη της ένα μειδίαμα, ύστερα τὰ μάτια της έπαίρναν μία λάμψιν έλαφρότητα και σὸ τέλος έκανε ένα «χάχα» πολύ συγκρατημένο.

—Για να μη τους δίνωμε και θάρρος τοὺς σαχλούς! Να νομίζῃ ή κομεντί φρανσαίς πως ξιπαστήκαμε κι' όλας!

Μάλιστα, ή λαίδη Σουσου, έλύσασιν κατὰ της παινῆς κυρίας που έγελοῦσε πολύ συχνά. 'Ετσι είσαστε; έσκέφθη σὴ μίαν στιγμὴ. Τώρα θα τὸ ίδουμε. Καί σὴ τὴν στιγμὴν εκείνη άρχισε να προηγηταί σε όλα τὰ γέλια ή Σουσου, άσχετῶς αν έπρεπε να γελᾷ ή όχι.

Τὸ άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Κάθε φορά που γέλαγε ή Σουσου, κύματα γελώτων διεχύνοντο στην πλατεία. Εύρηκε, λοιπόν, τὸ μυστικό και σε λιγάκι είχε τὸ γενικόν πρόσταγμα.

—Χά - χά...

Ένα διακριτικό γέλιο. Καί άμέσως δλη ή πλατεία έόρειτο:

—Οὐχ—χοῦ—χοῦ—χοῦ!...

Ο θρίαμβος ήτο πλήρης. 'Ετσι ή Σουσου, τοὺς έβαλε όλους κάτω και ένεφανίζετο ως ή γαλλομαθεῖτερη της πλατείας. 'Αλλά ο διάβολος τώφερε σε μίαν στιγμὴν, που έγέλασε δυνατά —έπληρε πολὺ θάρρος— να σκύψῃ ή πλαίνη της:

—Τί εἶπε μαντάμ;

—'Η Σουσου την έστραβοκύτταξε:

—Πώς;

—Δεν άκουσα τί εἶπε.

—'Η Σουσου έγινε θηρίο:

—Για κάντε μου τί χάρι! 'Ορίστε μας! Θα μου κάνετε τώρα έξέλεγεις γιατί γελᾷ; 'Η μήπως σ' εσ περάσε ή ιδέα πως γέλασα εξετίτητες χωρίς να καταλάβω;

—'Η άλλη άπόρησε:

—Μα όχι μαντάμ. Παρντόν!

—'Η Σουσου ήταν κατακόκκινη:

—Αὐτὸ που σου λέω! Νομίζεις πως εἶμαι σαν κι' εσένα και γελᾷ χωρίς να καταλαβαίνω;

—'Η πλαίνη κυρία έπαψε κατάπληκτη. 'Αλλά ή Σουσου δεν μπόρεσε να τὸ χωνήσῃ. Καί καθώς είχε νευρίσει πολὺ δεν της έκανε κέφι να γελᾷσῃ, έτσι έχασε τὸ πρωταθλημα που τὸ πήρε κάποιος άλλος, δίνοντας τὸ σύνθημα του γέλιου στην πλατεία. Όσο όμως έδλεπε τὸν θρίαμβον του άλλου ή λαίδη τὸ Μπιθουλα, τόσο ένείριασε περισσότερο και σε μίαν στιγμὴν έγύρισε και εἶπε στην πλαίνη της:

—Με συγχωρεῖτε. Τί εἶπε έδώ;

—'Η κυρία την έκύτταξε:

—Παρντόν;

—Τί εἶπε τώρα και έγελάσατε;

—Μά...

—Όχι, σ' εσ παρακαλώ να μου τὸ πῇτε! 'Η νομίζετε, μαντάμ, πως τρώμε άχαρα; 'Αφού δεν τὸ καταλάβετε γιατί τ'άχατις γελάσατε; Για να μ' εσ δείξετε πως ξέρετε γαλλικά;

—'Η πλατεία άρχισε να δυσφορᾷ:

—Σας...

—'Ησυχία.

—Πάντε!

—'Η Σουσου έπαψε. 'Η πείρα της μεταξὺ του καλοῦ κόσμου την έδίδεξε ότι δεν πρέπει να κύνῃ έπεισόδια. 'Εφ' ο καί ύπσστη την παράστασιν δολέκληρη, ύπεφερε, έφούσκωσε, έθραυσε, έσκασε, αλλά σὸ τέλος βγήκε μεγαλοπρεπής, σειστή και κουνηστική κι' έμπήκε άγέρωχη στην κούρσα της. Την έπομένη δὲ έλεγε σε μίαν συγκέντρωσι:

—'Πήγαμε χθες στην κομεντί φρανσαίς και είδαμε τὸ Μιζαντρόπ. Τί άστείο! Γελάσαμε με την καρδιά μας!...

„ΕΧΘΡΟΣ ΕΝ ΟΨΕΙ!”

Γυναικείες καρδιές, γρηγορήτε. Οι ανιχνευτές διεπίστωσαν την προσέγγισήν του. Υπουργός όπως πάντα ο προαίτιος έχθρος προχωρεί έρποντας. Ίχνη της διαδόσεώς του έσημείωσαν τα παρατηρητήρια της υπαίθρου και οι σταθμοί της αμύνης διατάσσουν συναγερμό.

Έρχεται! Οι κάμποι, οι κήποι, τα δουνά το μαρτυρούν. Προκεχωρημένα τμήματα της στρατιάς, τα χελιδόνια θα κάμουν τους ανιχνευτικούς χαρούμενους γύρους των επάνω απ' τα κεφάλια μας και θα χυθούν στη μυρωμένη ατμόσφαιρα οι πρώτες συγχωρίες της εθιμικής των προσευχής.

Δροσερό αεράκι απ' τα δουνά και τους κάμπους ξεκίνησε κι' έρχεται άρωματισμένο να μάς χαϊδέψει τα πρόσωπα.

Έσκασαν τα μπουμπούκια στα δένδρα! Άνθισαν οι πανσέδες, οι φρέσιες, τα ζουμπούλια. Εφούντωναν οι γλάστρες, και οι κήποι γίνονται άπαντοι κάτω απ' τη χιλιόχρομη και πλουμιστή χλαμύδα που έφύρεσαν για τη μεγάλη γιορτή της υποδοχής.

Έρχεται η άνοιξις!

Επάνω σ' ένα απόκοσμο πελώριο άρμα προχωρεί η γητεύτρα θεά της άγápης. Την ακολουθούν οι μάγισσες με τα κύπελλα στα χέρια. Κάθε κύπελλο γεμάτο νέκταρ, δώρο της θεάς στην κάθε μία γυναίκα που θα δρεθή στο δρόμο της. Πιητέ απ' το κύπελλο και εύφρονήτε στη γεύση του γλυκύποτου ρευστού, μιά μην τα τρυγήσετε. Είν' έπικίνδυνο ναρκωτικό, και στις μεγάλες δόσεις παραλύει και το τελευταίο κύπελλο του γυναικείου οργανισμού. Βαρεία άρρώστεια θα σάς χτυπήσει. Ρεύμα ηλεκτρικό θα διοχετευθή στο νευρικό σας σύστημα και θα προσβάλει τα κέντρα των αισθήσεων σας. Η καρδιά σας ανεμπόδιστα θα δεχθώ την αντανάκλαση και θ' άδυνατίσει.

Θά ακολουθήσει η εὐπάθεια, η έλλειψη αντίστασεως στην κάθε προσβολή. Μαζί με τη γενική άτονία, που θα κυριαρχήσει όταν απαραίτητη συνέπεται, στο είναι σας.

Και ο κίνδυνος του χαμού θάνε για σάς μεγάλος.

Ανίκητη ν' αντιδράσετε, θα τον δεχθώτε σέ «κομπριμέ» καταπότια έρωτικών χυμών που παρασκευάστηκαν με έπιστημονική γνώση στα κατακάθνια άχρημεία των σοφών άλλοφύλων σας.

Τα διταμινούχα αυτά ιδιοπαρασκευάσματα, προϊόντα μακροχρόνιου πείρας, είναι σπείσιαλιτέ του ισχυρού φύλου, με το προνόμιον της παρασκευής των μεταδιδάζομενο από γενεάς εις γενεάς.

Αιθέρια έλαια εξωτικών λουλουδιών που καλλιεργήθηκαν σέ κήπους ρωμαντικών περιούχων. Εκχυλίσματα μαγικών βοτάνων που φύτρωσαν σέ παρθένα δάση, σέ άπλητητα κορφοβούνια, σέ άνθισμένα λειβάδια. Μέσα σ' αυτά τα θεία ρευστά κλείνονται όλες οι υπερκόσμιες ευωδίες της άνοιξεως.

Το πρώτο χάπι θα έφερν στον οργανισμό σας μιάν ευεξία που θα σάς κάμνη να χαρήτε. Είναι η πρώτη αντίδρασις που δημιουργεί πάντα ένα ναρκωτικό που προεδοκιμάζομε.

Με το δεύτερο, έρχονται τα δνειρα. Μαγεμένα δνειρα. Νοερόι περίπατοι σέ κόσμους μακρινούς, άπίθανους. Ψευδαισθήσεις τεχνητών παραδεισών, που απλώνουν την ούράνια άρμονία τους μπροστά στα θαμπωμένα μάτια σας. Το τρίτο, σάς προσφέρεται με ποιητική υπόκρουση. Οι ρωμαντικοί τόν αίωνων ζύτησαν από τα δάθη της λήθης κι' έρχονται να σάς λούσουν σ'τα κρυστάλλινα νερά σεληνωφώτιστης λίμνης ή να σάς πούν για σ' άστια που

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

Πρό όλίγων έβδομάδων, η Μισέλ Μοργκάν έώρτασε την... πέμπτην επέτειον των γενεθλίων της. Μαλιστα την πέμπτην!... Έάν λοιπόν η Άμερική θεωρή την Σίρλεϋ Τέμπλ ως παιδί φαινομενόν, η Γαλλία έχει κάτι καλύτερον!... Μαλιστα, έχει την Μισέλ Μοργκάν που είναι μόνο... πέντε έτών!

Και όμως είναι ήδη παγκοσμίως γνωστή με τις τεράστιες έπιτυχίες της των τριών τελευταίων έτών: «Θυέλλα» «13ος ένορκος», «Το λιμάνι των άποκλήρων», «Νήσος των κοραλλίων», «Ελπίδες που σβύνουν», και τέλος ένα φιλμ που δεν είδαν ακόμη οι Άθηναίοι, «Ο νόμος του Βορρά», μιά από τις μεγαλύτερες, άσφαλως έπιτυχίες της.

Μα θα ήπτε κατάπληκτοι, έγω θα έδω άποσδήποτε είκοσι χρόνια στην Μισέλ... και όμως, λογαριάσατε. Την 29ην Φεβρουαρίου, η Μισέλ εισήλθε στο έκτον έτος της ηλικίας της, γιατί έγεννήθη την 29ην Φεβρουαρίου του 1920, το όποιο όπως και τα 1924, 1928, 1932, 1936 και 1940 είναι ένα έτος δίσεκτον!

Άς την συχαρούμε λοιπόν που είναι τόσο μεγάλη παρά την νεαρωτάτην ηλικία της, και άς την συχαρούμε έπίσης για την νεανική της καρδιά, η όποια εκράττει πράγματι την τρυφερότητα μιας καρδιάς νέας πέντε έτών.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑ

Πρό ενός περίπου έτους, συνήνησα την Μισέλ Μοργκάν στο Παρίσι. Έπρόκειτο τότε να φύγη για το Βερολίνο, όπου θα έγυριζε το φιλμ «Η προαγωγή», το γνωστόν σέ μας υπό τον τίτλον «Ελπίδες που σβύνουν». Κατά την διάρκεια της όλιγοέλεπτου συναντήσεώς μας, η Μισέλ Μοργκάν μου είπε τα έξης, ενώ τα γαλαξοπράσινα μάτια της που θυμίζουν την Νέλλη του φιλμ «Λιμάνι των άποκλήρων» σπινθροβολούσαν.

«Έμουν τέσσάρων έτών, όταν μου προείπαν ότι θα γίνω μεγάλη ήθοποιος και 17 έτών όταν έπαλήθευσε ή

φιλήθηκαν ψηλά στον ούρανό ένα βράδυ.

Όνειροπαρμένες άφήνεστε στη φορτούνα των ευτυχισμένων παραισθήσεων. Είσατε άνικανες ν' αντιδράσετε, γιατί μέσα σας ένεργούν δυο φοβερά δηλητήρια που σάς προσέφεραν οι δυο προαιώνιοι έχθροι σας: Η άνοιξις και ο άνδρας.

Γρηγορήτε, λοιπόν, γυναικείες καρδιές. Μένετε με το δπλο επί σκοπόν και μην αφήσετε κανέναν να περάση πριν σάς πώ το παρασύνθημα. Κάμετε αυτή την άναγνώρισι που είναι απαραίτητη, για να μην καταλήψετε ες άπροσώπου.

προφητεία αυτή. Θά γνωρίζετε άσφαλως ότι το πρώτο μου φιλμ ήταν «Ο μικρούλης του παρθενωγαγείου», όπου έπαιζα τον ρόλο ενός των κοριτσιών που περιτριγύριζαν τον Λουσιέν Μπαρρού. Από τότε, και μετά την εμφάνισή μου στο θέατρο, όνειρεύομουν να γίνω μιά μεγάλη πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου. Ο Μαρσέλ Άσσάρ, τον όποιο θαυμάζω και έκτιμώ όλως ιδιαίτερας μου έδωσε την εύκαιρία αυτή όταν μου έκανε μιά κινηματογραφική δοκιμή για την ταινία «13ος ένορκος», του όποίου είχε γράψει τους διαλόγους και ζητούσε την έρμηνεύτρια. Την ήμερα που ο Άσσάρ με έκάλεσε για να μου άνακοινώση το άποτέλεσμα της δοκιμής, δεν φανταζόμουν ότι θα μου άνεθετε τον πρωτεύοντα ρόλο της ταινίας αυτής. Όταν όμως μου έγνωρισε την άπόφασί του, φαντάζεσθε την χαρά μου. Πάντως, είχα και ένα φόβο: Πώς θα άκουγε ο πατέρας μου την έπίδοσί μου στην όθον, αυτός που γκρίνιαζε έπειδή έπαιζα στο θέατρο από καιρόν σέ καιρόν... Τι σκηνές θα μου έκανε τώρα; Εύτυχώς όμως, με την μεσολάθεσι της μητέρας μου, τα πράγματα διευκρινίστησαν και ίδου έγω έλεύθερη να άκολουθήσω την έδόδοι τέχνη. Τα φιλμ που έγύρισα μετά τον «13ον ένορκον» τα γνωρίζετε πιστευώς.

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τελευταίως μετά την έκρηξιν του πολέμου, έδιάβασα σ' ένα γαλλικό περιοδικό ότι η Μισέλ Μοργκάν πρόκειται να φύγη για το Χόλλυγουντ. Αυτό φυσικά δεν με εξέπληξε δεδομένου ότι σήμερον ή έργασία στα γαλλικά στούντια είναι έλαχίστη και οι προτάσεις του Χόλλυγουντ υπέρ ποτε ένδιαφέρουσες. Πάντως, ίδου τί μου είπε για το Χόλλυγουντ κατά την συνάντησί μας εκείνη το μεγάλο αυτό άστέρι του γαλλικού κινηματογράφου:

«Μετά την προβολή του φιλμ «Λιμάνι των άποκλήρων» στην Άμερική, έλαβα από το Χόλλυγουντ διάφορες προτάσεις. Έγω όμως άρνήθηκα πάντοτε. Φοβούμαι τον άμερικανικό κινηματογράφο και τον τρόπο με τον όποιο μεταχειρίζονται τους Ευρωπαίους καλλιτέχνες. Άργότερα, και άφου θα έχω άποδώσει έδω το μάξιμουμ του καλλιτεχνικού μου ταλέντου, ίσως να πω, αλλά και τότε, υπό όρους τους όποιους θα υπαγορεύσω έγω.

»Πρό το παρόν λοιπόν δεν με άπασχολεί καθόλου η Άμερική και τα εύνοϊκά και πολυχρήματα συμβόλαιά της, με άπασχολεί όμως κάτι άλλο, με άπασχολεί ή καλλιτεχνική φιλοδοξία του κατά πόσον ήμπορώ να έρμηνεύσω το πρόσωπο της Μαργαρίτας Γκατιέ, της άτυχης «Κυρίας με τας Καμελίας». Ίσως να σάς φανή τολμηρή ή φιλοδοξία μου αυτή, μετά την έρμηνεία που έχουν κάνει άλλες δοκιμασμένες καλλιτέχνιδες, όπως ή Γκάρμπο. Η Γκάρμπο είναι πράγματι από τις λίγαστές μεγάλες ήθοποιους της έποχής μας και την θαυμάζω όσο δεν μπορεί να φαντασθήτε. Άλλά και «Η Κυρία με τας Καμελίας» όσο και αν συγκινή άκόμη και σήμερα το παγκόσμιο κοινό σαν σύμβολο της άτυχης άγápης, είναι όμως τόσο Γαλλίδα τον χαρακτήρα, ώστε να έξηγηται νομίζω ή έλξις μου προς αυτόν τον ρόλο τον όποιον άλλοις άισθανόμεθα έμεις οι Γαλλίδες ήθοποιοί, άσχετως με την άξια των έξων συναδέλφων μας που τον έχουν παίξει και θα τον παίξουν στο μέλλον...»

Εύχομαι όλοφύχως στην Μισέλ Μοργκάν να ιδή πραγματοποιούμενα άίσως όλα τα καλλιτεχνικά της δνειρα, γιατί είμαι και έγω ένας από τους άπειρους θαυμαστές της.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΓΙΑ ΔΥΟ...

Χαριτωμένο διηγηματάκι σέ στυλ έπιστολογραφίας

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΟΝΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΕΥΣΕΒΙΟΝ

Σας γράφω αυτές τις λίγες λέξεις, άγαπητέ κύριε, για να σας πώ πόσο μεγάλη είναι ή χαρά μου για την πρώτη συνάντησιν των παιδιών μας. Τα άποκαλώ έτσι, μολονότι δεν είναι δικά μας. Δεν είμαι παρά άπλως θεία του Κλώντ, που δεν έχει παρά μόνον έμένα στον κόσμο. Κι' έσεις είσθε ο κηδεμών της Νυζέτ, που είναι έπίσης όρφανή. Άλλ' ή ιδέα που είχαμε να φέρουμε σέ έπαφή αυτά τα παιδιά και να σκεφθούμε για τη μέλλοντική ευτυχία τους είναι θαυμασία.

Η πρώτη αυτή συνάντησις με κάνει να πιστεύω ότι ή ευτυχία τους είναι δυνατή. Ο Κλώντ και ή Νυζέτ μου φαίνεται πως είναι καμωμένοι ο ένας για τον άλλον. Έχουν τον ίδιον χαρακτήρα και τις ίδιες προτιμήσεις. Πόσο θα έταίριαζαν στη ζωή! Το μόνο κακό είναι ότι και τα δύο αυτά παιδιά έχουν υπερμοντέρνες ιδέες. Τί σκέπτεσθε γι' αυτό;

Με φιλικωτάτους χαιρετισμούς
Όνωρίνη

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΟΝΩΡΙΝΗΝ

Συμφωνώ άπολύτως μαζί σας. Νομίζω και έγω ότι ο Κλώντ και ή Νυζέτ είναι καμωμένοι ο ένας για τον άλλον. Είλογον τη στιγμή που μάς ήλθε και στους δύο μας ή σκέψις να ένώσωμε τη ζωή τους και να τους έξασφαλίσωμε την ευτυχία για το μέλλον. Τα δύο αυτά παιδιά ταιριάζουν σέ έλα. Οι γαρσκήτρες τους δεν διαφέρουν, όπως συμβαίνει, έξαφνα, σέ μάς τους δύο. Για σκεφθήτε τί τρομερό θα ήταν να σκεφθώμε κάποιος να μάς παντρώη πριν από δέκα ή είκοσι χρόνια!

Είλικρινώς άφασισμένω
Ευσέβιος

Ο ΚΛΩΝΤ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΥΖΕΤ

Μπορούμε, νομίζω, να άλληλογραφήωμε, άφου έγνωρισθήκαμε και συναντήσαμε τώρα με διάφορα προσήματα, σαν αυτό να συνέβαινε έντελώς τυχαία. Ένωείται οτι οι τυχαίες αυτές συναντήσεις είναι προπαρασκευασμένες με μεγάλη τέχνη. Είναι το μακιαβελλικό έργο της θείας μου και του κηδεμώνος σας, που εβάλληκαν σώνει και καλά να μάς παντρώσουν. Η άλήθεια είναι ότι μου άρέσετε πολύ, χωρίς αυτό να έχη καμμία σχέση με το άίσθημα. Είσατε μιά άξιοθαύμαστη σύντροφος. Παίζετε θαυμάσια τένις και τρέχετε επάνω στο άλο-

γό σας σαν άληθινή άμαζών. Άς μην δυσανεστήσωμε, λοιπόν, τους μάντζερ της ευτυχίας μας και άς φροντίσωμε να «είμαστε» τακτικοί στις «τυχαίες» αυτές συναντήσεις. Για να σας πώ όμως την άλήθεια, προτιμώ να κάνω σπόρ μαζί σας παρά να σας ψιθυρίζω άίσθηματικές φράσεις.

Σας φιλώ τα χέρια
Κλώντ

Η ΝΥΖΕΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΩΝΤ

Σύμφωνοι... Βλέπω ότι συνεννοούμεθα θαυμάσια. Ο κηδεμών μου μου έπήνεσε τόσο πολύ τα προτερήματά σας, που νομίζω ότι σας γνωρίζω από χρόνια. Ξέρω έπίσης ότι μοιάζομε παραπολύ μεταξύ μας. Έχομε την ίδια άγάπη για την άνεξαρτησία μας, λατρεύομε τα σπόρ και είμαστε υπερμοντέρνοι και οι δύο. Θά μπορούσαμε λοιπόν ν' άκολουθήσωμε τον ίδιο δρόμο στη ζωή. Άλλ' ο δρόμος αυτός είναι πολύ μακρινός!... Νομίζω ότι σκέπτεσθε όπως κι' έγω. Άς μιλήσωμε με είλικρίνεια... Μου άρέσετε πιδό πολύ να παίζετε τένις μαζί μου ή να καλπάζετε στο πλευρό μου, αλλά δεν μπορώ να φαντασθώ ότι θα έπρεπε να σας βλέπω διαρκώς από το πρωί ως το βράδυ και από το βράδυ ως το πρωί, επί έβδομήντα χρόνια, όσο οι δύο μάντζερ της ευτυχίας μας.

Σας σφίγγω το χέρι
Νυζέτ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΟΝΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΕΥΣΕΒΙΟ

Είμαι ένθουσιασμένη, καλέ μου φίλε. Τα παιδιά μας συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους. Πόσο όμορφα είναι, σ' άλήθεια, να ή κανείς μέσα στην ατμόσφαιρα της τρυφερότητας, που δημιουργούν μεταξύ τους! Μου φαίνεται πως άναπνέω, πως έσανάζω... Συχαρώστε αυτό τον παράλογο ίσως άίσθηματισμό μου... Ίσως δεν ξέρω να μιλάω όπως πρέπει για τον έρωτα... Άλλά είναι άδύνατον να σας περιγράψω τη συγκίνησι που νοιώθω μέσα στην καρδιά μου.

Όνωρίνη

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΟΝΩΡΙΝΗΝ

Τα δύο αυτά παιδιά είναι πραγματικά πολύ χαριτωμένα, άγαπητή μου φίλη, μ' όλο που μιλούν διαρκώς για το τένις και για ίππασία. Πόσο διαφορετική είναι ή σημερινή γενεά. Μου φαίνεται πως στην

έποχή μας οι έρωταυμένοι δεν μιλούσαν γι' αυτά τα πράγματα... Όπωςδήποτε, νομίζω ότι πολύ σύντομα οι έλπίδες μας θα πραγματοποιηθούν...

Είλικρινώς δικός σας
Ευσέβιος

Ο ΚΛΩΝΤ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΥΖΕΤ

Άγαπητή Νυζέτ. Συχαρώσεις αυτή την οικειότητα που παίρνω μαζί σας. Άλλά δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία ότι θέλουν να μάς παντρώσουν. Όμολογώ ότι έσκέφθηκα αυτή τη λύσι και νομίζω —σας το λέω χωρίς περιστροφές —ότι αυτό θα ήταν ένα σφάλμα, ένα έγκλημα ίσως.

Μοιάζομε τόσο πολύ, που ο γάμος μας δεν θα ήταν καθόλου παράξενος. Έχομε την ίδια δίψα για την έλευθρία και την ξένοιαστη ζωή. Η δίψα αυτή είναι άρκετη για να κάμνη δυο καλούς φίλους, δυο συντρόφους... Άλλά δεν μπορεί να συμπληρώσουν ο ένας τον άλλον... Η θεία μου και ο κηδεμών σας δεν μπορούν να καταλάβουν αυτά τα πράγματα...

Άς διατηρήσωμε τη φιλία μας, που είναι μοντέρνα, όπως εσίνεστιν, αλλά είλικρινής και χωρίς σύννεφα... Είναι το καλύτερο που έχομε να κάμωμε... Θά ήθελα τη γνώμη σας, Νυζέτ, για την έξομολόγησι που σας κάνω ότι... δεν σας άγαπώ.

Κλώντ

Η ΝΥΖΕΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΩΝΤ

Άπολύτως σύμφωνη μαζί σου, άγαπητέ Κλώντ. Φυσικά, δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από την έποχή μας. Σας άγαπώ πολύ ως φίλον. Άλλά δεν σκέπτομαι καθόλου πως θα μπορούσατε να γίνετε σύζυγός μου. Και ο ένας και ο άλλος έχομε άκόμη τον καιρό να σκεφθούμε για γάμο...

Άλλά, έσκέφθηκα πολύ επάνω σ' αυτό το ζήτημα και νά, ποιά είναι το καταστάλαγμα των σκέψεών μου. Ο κηδεμών μου και ή καλή σας θεία θα έλυπούντο πολύ αν έβλεπαν ξαφνικά ότι ή μεγάλη άγάπη που όνειρευόντανι δεν υπάρχει μεταξύ μας. Νά, λοιπόν, τί έσκέφθηκα:

Άς έξασκοιούθωμε με δλεπώματα τακτικά, πράγμα άλλως τε για το όποιον δεν άξίζει τον κόπο να άπασχοληθούμε έμεις, άφου φροντίζουν αυτοί. Πρέπει να άρχίσετε να με φλερτάρετε. Έτσι θα νομίσουν ότι ή άγάπη μας δρίσκεται σέ καλό δρόμο. Και ή άγάπη, ή δική μας, θα τους ξαναενώσει. Καθώς, μάλιστα, είναι και οι δύο πολύ άίσθηματικοί, δεν είναι άπίθανο να νοιώσουν ο ένας για τον άλλον έναν από τους έρωτες εκείνους, που τους άποκαλούν γεροντικούς και που φαίνεται πως μπορούν ακόμη να έξασφαλίσουν την ευτυχία σέ δυο ανθρώπους που δεν είναι πια νέοι.

Αυτό θα ήταν πολύ όμορφο. Έπρόσεξα ότι ή θεία Όνωρίνη κυττάζει τον κηδεμόνα μου με μεγάλη τρυφερότητα. Και ο κηδεμών μου είναι ένας τύπος πολύ ρωμαντικός. Θά μπορούσαν και οι δύο να είναι πολύ ευτυχισμένοι. Και νομίζω πως αυτό είναι εκείνο που τους κάνει να ενδιαφέρονται τόσο για τη δική μας άγάπη. Θέλουν να μάς παντρώσουν, Κλώντ. Λοιπόν, άς τους παντρώσωμε έμεις. Αυτό θα είναι καλύτερο. Όσο για μάς, άς έξασκοιούθωμε τη φιλία μας, που είναι πιδό άπλη και πιδό όμορφη.

Νυζέτ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΟΝΩΡΙΝΗΝ

Άγαπητή φίλη, όλα πηγαίνουν πολύ όμορφα. Τα παιδιά μας είναι γοητευμένα μεταξύ τους. Φυσικά, είναι πολύ μοντέρνα. Άλλ' αυτό είναι το πνεύμα της έποχής μας... Στη δική μας έποχή, αν άπεφασίζαμε να φλερτάρωμε ο ένας τον άλλον —είναι μιά υπόθεσις δέδωια —δεν θα έκάναμε όπως ο

(Τό τέλος στη σελίδα 30)

15ον

Τὰ παλληκάρια τραβήχτηκαν πιδ ιε-
ρα. Ἐπέρασε ὁ Λάμπρος τὸ χέρι του
γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της, κι' ἔγειρε αὐ-
τὴ τὸ κεφάλι της βαρὺ στὸ μπράτσό του.
Ἐνα ἀχνὸ χαμόγελο ἐφώτισε τὴν πονεμέ-
νη της φουσιγγωμιά, καθὼς τοῦ εἶπε μό-
λις, ψιθυριστά:

—Θυμάσαι;... Σὰν τότε, ἐκείνη τὴ φο-
ρά, ποὺ εἶχα πέσει ἀπὸ τὸ ἄλογο. Μὰ τό-
τε μ' ἀγγίξεις σκληρὰ καὶ μὲ πονοῦσες
καθὼς μούδενες τὴν πληγὴ μου. Σήμε-
ρως, τὰ χέρια σου εἶνε μαλακὰ καὶ ἄς
ξέρω πὼς δὲ μ' ἀγαπᾷς, ἔχω τὴν ἐντύ-
πωσι πὼς μὲ κρατᾷς ἀπὸ ἀγάπη στὴν
ἀγκαλιά σου...

—Μαντῶ, ψιθύρισε μὲ φωνὴ πνιγμένη
ὁ Μπουκουβάλας... πὼς θρέθηκες ἐσὺ ἐ-
δῶ; Ντυμένη ἀντρικία, μὲ τὰ παλληκά-
ρια μου;

—Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκά-
ρια σου, τοῦ ἀποκρίθηκε χαμογελάοντας...
Λάμπρο, δὲν ἤθελα νὰ μάθης πὼς πέθα-
να γιὰ σένα, καὶ τοὺς εἶπα νὰ μὲ κρύψουν.
Μὰ πονοῦσα πολὺ καὶ δὲ μπόρεσα νὰ κρα-
τήσω τὸ βόγγυτό μου. Ὅ, τι καὶ νὰ κά-
νω, βλέπεις, εἶμαι γυναίκα καὶ προβόθη-
κα. Μὰ νὰ ξέρης πὼς ποτὲ δὲν ἦμουν τό-
σο εὐτυχισμένη ὅσο αὐτὴ τὴ στιγμή...

Τὸ κεφάλι της ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο
του. Τὰ μάτια της ἔκλεισαν γιὰ μιὰ στι-
γμή. Ἐπειτα, τὰ ξανάνοιξε κι' ἐξηκολού-
θησε μὲ φωνὴ πιδ ἀδύνατη:

—Εἶπα στὰ παλληκάρια καὶ νὰ τὸ πῆς
κι' ἐσὺ, πὼς ἀπὸ ὅ, τι στάθηκε σήμε-
ρα, νὰ μὴν ποῦνε λέξι σέ κανέναν. Στὸν πα-
τέρα μου νὰ πῆτε πὼς ἀναμὲ τὸ τσιφτε-
λί μου μονάχο καὶ μὲ σκότωσε. Κι' ἐ-
σὺ, Λάμπρο, τὴν τσιγγάνα νὰ μὴν τὴν
ξανσαῖδης.

Ἡ φωνὴ της ἦταν τρυφερὴ κι' αὐστηρὴ
μαζί, σὰν τῆς μάνας τὴ φωνὴ πὺ μαλῶ-
νε γλυκὰ τὸ μοναχογιό της. Ἐνῶς δυ-
νατὸς πόνος τὴν δέκομε. Βόγγησε πνιχτά,
σπαρτακτικά, δαγκώνοντας τὰ χεῖλη της.
Τὴν ἐκύτταζε ὁ Μπουκουβάλας μὲ μά-
τια σὰ γυάλινα ἀπὸ τὸν τρόμο. Πολλὲς
φορὲς εἶχε ἰδῆ παλληκάρια νὰ πεθαίνουν.
Μὰ αὐτὴ ἡ κοπέλλα ποὺ ξεψυχοῦσε τώρα
μπροστά του μὲ μιὰ λαβωματιά στὸ στή-
θος, τοῦ φαινόταν κατὰ τρομακτικὰ σκλη-
ρὸ, κατὰ ἀφύσικο καὶ φοβερό.

Μόλις ἐπέρασε ἡ κρίσις τοῦ πόνου, τοῦ
χαμογέλασε ἀχνὰ πάλι ἡ Μαντῶ. Μὰ τὰ
μάτια της δὲν εἶχαν πιά λάμψι. Ἡ φωνὴ
της ἐρχόταν σὰν ἀπὸ ἄλλον κόσμον.

—Λάμπρο, θέλω νὰ σοὶ πῆς... Δὲ μ' ἀ-

Μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο ἀκούσε ὁ Λάμ-
προς τὴν ἀπλὴν μὰ τραγικὴ διήγησι. Ἐ-
πειτα, ξανάπε σιγὰ καὶ κοφτά:

—Ετοιμάστε τὸ φορεῖο.

Ἀρχισαν οἱ ἀντρες νὰ κόβουν κλαδιά.
Ἡ βροχὴ δυνάμωνε. Βροντῆς, ἀστραπὲς ἔ-
σειαν τὸ δουνό. Ἡ θάλασσα κάτω ἐμούλ-
γριζε μανιασμένη.

Ἐκύτταζε ὁ Μπουκουβάλας μὲ μάτι θο-
λὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχαν ἀγριέψει. Πιδ ὁ-
γρια ἐνοῶνε νὰ χτυπήσῃ ἡ καρδιά του, νὰ
ἐπαναστατῇ κατὰ μέσα του. Πριν λίγη ὥ-
ρα, στὴν ἀγκαλιά της Χάμκως, ἔλεγε κι'
ἐπίστευε πὼς εἶνε εὐτυχισμένος. Τώρα, ἔ-
νοιωθε πὼς ἡ δυστυχία τὸν εἶχε κυκλώσει,
τοῦ εἶχε φράξῃ κάθε ἀχτίδα φωτὸς γύρω.

Ὁ θάνατος τῆς Μαντῶς ἦταν ἡ τιμωρία του
γιὰ τὸ φταίξιμό του. Ἐτοῖς εἶχε σπαράξῃ
τὴν καρδιά της Ἀρετῆς, ἔτσι θέλησε νὰ
ἀφηγήσῃ κάθε νόμο, κάθε προκατάληψι
καὶ ν' ἀγαπήσῃ μιὰν ἀλλοπίστη, τὴν κό-
ρη μιᾶς κολασμένης μάγισσας, ἐναντία
στὴ θέλησί της μάνας του καὶ στὴν ἐπιθυ-
μία ὅλου τοῦ τόπου του. Ἐτοῖς εἶχε ταπει-
νώσει τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του περιφρο-
νώντας τὴν ἀγάπῃ της. Ὁ Θεὸς τὸν εἶχε
ταπεινώσει κι' αὐτόν. Τὸν εἶχε ἀφήσει στὰ
χέρια τῆς φαρμακερῆς αὐτῆς ὀχεντρῆς.

Ἐπαιξε μαζί του σὰν τὴ γάτα μὲ τὸν πον-
τικό. Τούφερε τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη καὶ τὸ
τράβηξε τὴν πιδ γλυκεῖα στιγμή. Τὸν ἔ-
φησε ἀνυπεράσπιστο στὰ χέρια τῶν ἐχ-
θρῶν του. Κι' αὐτὰ ὅλα τὰ εἶδαν τὰ παλ-
ληκάρια του. Τὰ εἶδαν καὶ ἐνοίωσαν τόσο
πολὺ τὴν ταπεινώσί του, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ
φανερωθῶν. Ἡ Μαντῶ τοὺς εἶπε ξεψυχών-
τας νὰ κρατήσουν τὸ μυστικόν του. Γιατί κι'
αὐτὴ καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε ἀνδρω-
πρε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Μπουκουβάλας παρα-
δόθηκε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του ἀπὸ τὴ
γυναικα ποὺ ἀγαποῦσε...

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν κυνηγοῦσαν μὲ παρὰ-
νομα μέσα, σὰν ἀγρίμι. Ἡ κοπέλλα ποὺ
ἀγαποῦσε τὸν πρόδωκε. Ἡ μάνα του ἔλυ-
νε ἀπὸ τὸν καὶμὸ της. Οἱ φίλοι του θὰ τὸν
ἐκύτταζαν μὲ μάτια γεμάτα μομφή, κι' οἱ
καλοθελητές του, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ
ταυρίζονταν ἐπάνω του τὸ θάνατο τῆς Μαν-
τῶς καὶ τοῦ Κατρά. Τὰ παλληκάρια; Ναί,
τὸν ἀγαποῦσαν, τὸν ἀγαποῦσαν μάλιστα
φανατικά. Μὰ θὰ διάβαζε στίς ματιές τους
τὴν ἀπογοήτευσί καὶ κάποιον οἰκτό ἴσως...
Τὸ κεφάλι του ἐγύριζε. Καθὼς ἀνάβε ἡ ἀ-
τμόςφαιρα γύρω ἀπὸ τὴν ἀστραπὴ, ἐν-
μίξε πὼς καίγονταν ὁλόκληρος, πῶς αὐτὸν
πυρπολοῦσαν οἱ ἀστραπὲς κι' ἀπ' ἐξω καὶ
μέσα στὴν καρδιά του. Ποτέ του δὲν εἶχε
νοῖσσει πόνο τόσο τρομακτικό. Ὅταν ἐπέ-
θανε ὁ πατέρας του, ἔκλαψε καὶ ράγιζε ἡ
καρδιά του στὸ θάνατο τοῦ μικροῦ Κώ-
στα. Μὰ αὐτὸς ἦταν πόνος ἀλλοιώτικος
τώρα. Καὶ ὁ σπαρταγμὸς γιὰ τὸ θάνατο
τῆς Μαντῶς, μὰ πιδ πολὺ ἡ ντροπὴ, ναί, ἡ
ντροπὴ, κι' ἡ συναισθησις τῆς ἐνοχῆς.

Ὅσο θυμόταν τὸν αὐτό του, δὲν εἶχε
κάνει ποτέ του πράξῃ γιὰ νὰ ντρέπεται.
Δὲν εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια του ταπει-
νόμενος μπροστὰ σὲ ἄνθρωπο. Καὶ τώρα,
ὅλο καὶ τραβιόταν ἀσυναίσθητα μακριὰ ἀ-
πὸ τὰ παλληκάρια του. Γιατί, αὐτὸς, ὁ ἀ-
ποδοκίμωτος, καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε τὸ θάρ-
ρος νὰ ἀντικρίσῃ στὰ μάτια. Ἐκείνης ὅς
θλιμμένες τοὺς ἀφωσιωμένες ματιές... Ὁ
καὶ τῆς νεκρῆς τὸ πρόσωπο δὲν τολμοῦσε
νὰ ξανααντικρίσῃ. Τώδερε πὼς θὰ κοκκί-
νιζε ἂν ἔβλεπε τὰ περὶφανα σφιχτὰ τῆς χεί-
λης, ποὺ τὰ εἶχε κλείσει γιὰ πάντα ὁ Χά-
ρος. Τί μοιρολόι θὰ γινόταν ἀπάνω στὸ
χωριό! Ὁ Ζαχαρίας θὰ σκοτανόταν καὶ
θὰ τὸν καταρίσταν. Ἡ μάνα του θὰ τὸν
ἐκύτταζε καὶ δὲ θὰ τοῦ μιλοῦσε, γιατί θά-
νοιαθε τὸν πόνο του. Καὶ τὰ δυὸ παλληκά-
ρια του, ποὺ ἤξεραν τί εἶχε μεσολεσθῇ,
θὰ τοῦ χαμογελοῦσαν, σὰ νὰ ἤθελε νὰ
τὸν διαβεβαιώσουν πὼς δὲν ἔχει τίποτε νὰ
φοβηθῇ. Θὰ τὸν ἐφάρωναν σὰν συννοήτοι.
Μὰ καὶ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ μὴ γινώ-
ταν, πὼς θὰ σώπαινε ἡ φωνὴ πὺ ἐπανα-
στατοῦσε μέσα του; Πὼς θὰ περνοῦσαν οἱ
ἐφιαλτικὲς νύχτες; Βλέποντας τὰ ἴδια με-
ρὴ, ὑποχρεωμένος νὰ στέκῃ μὲ τὸ κεφάλι
ψηλὰ, σὰν ἀρχηγός, ἀναγκασμένος ἴσως
τὴν ἄλλη μέρα κίολας νὰ ἀδηνάσῃ στὴ μά-
χη τὰ παλληκάρια αὐτὰ ποὺ τὸν εἶχαν ἰδῆ
σ' ὅλη του τὴν ἀδυναμία...

Κάθε ὅριον τῆς ὑπερβείας του ἐπαναστα-
τοῦσε. Ὅχι, ὅχι, ἀρκετὰ εἶχε βασιανιστῇ.
Δὲν ὑπῆρχε πιά λόγος ν' ἀγωνιστῇ. Ἡ ζωὴ
τοῦ εἶται κι' εἶται πῆγε χαμένη. ἴσως θὰ
ἦταν καλύτερο νὰ σκοτωθῇ, γιὰ νὰ πλύνῃ
μὲ τὸ αἷμα του ὅλα τὰ λάθη. Οἱ ἐχθροὶ

θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσαν ὅλα τότε, βέβαια.
Οἱ ἄνθρωποι, ναί. Ἐσφίξε τὸ σπαθί του
στὰ χεῖρα του. Μιὰ κίνησις, ἕνας πόνος
τρομακτικός κι' ὅλα θὰ τελειώσαν. Κι' οἱ
τσοῦκτορες καὶ τὰ βασανιστικά ὄνειρα. Καὶ δὲ
θὰ εἶχε πιά φόβο πὼς θὰ ξαναξεπνοῦσε
ποτέ ὁ πόθος τοῦ γιὰ τὴν Χάμκω. Ἡ μάνα
του θάκλαιγε, ἀλλὰ ὅχι περισσότερο παρὰ
ἂν μάθαινε μιὰ μέρα τὴν ἀλήθειαν, πὼς τὸ
καμάρι της, ὁ μοναχογιός της πιάστηκε
στὴν παγίδα τῆς κόρης τῆς μάγισσας. Πιδ
εὐκόλα θὰ τὸν συγχωροῦσε κι' αὐτὴ, ἂν
ἦταν πεθαμένος, παρὰ ζωντανός. Σφίγγον-
τας τὸ σπαθί του, ἐτράβηξε πιδ πέρα ἀκό-
μα. Μιὰ παραξενὴ χαρὰ τοῦ μαλάκωσε
τὴν καρδιά. Θὰ σείονταν ἡ Ἀράχωβα μὲ
τὴν Μαντῶς καὶ μὲ τὸ δικό του τὸ θάνατο.
Κι' ὅλες οἱ καρδιές θ' ἀνοίγονταν, εἰτοι-
μες νὰ συγχωρῶσαν... Ἡ ἐξίλεωσις.

Ναί, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ τὸν συγχω-
ροῦσαν. Μὰ ὁ Θεός; Στὴ σκέψι αὐτῇ, τὸ
χέρι του, πούσφιγγε τὸ σπαθί, χαλαρώθη-
κε. Ἐσκυψε τὸ κεφάλι, σὰ νικημένος. Τοῦ
τὸ εἶχε τὴν πολλὴς φορὲς ὁ Παπα-Εὐθύμης
πὼς ἐγκλημά πιδ μεγάλο δὲν ὑπάρχει πα-
ρὰ νὰ χαλᾷ ὁ ἄνθρωπος μοναχός του τὴ
ζωὴ ποὺ τοῦ χάρισε ὁ Θεός. Κι' ἀκούσε τὴ
μάνα του νὰ λέῃ μιὰ μέρα πὼς ὁ ἄνθρωπος
ποὺ σκοτώνεται μοναχός του εἶνε δειλός.
Ἐσφίξε μὲ τὰ χέρια του τὸ μὲτωπό του.
Τώρα καταλάβαινε πὼς τρελλαινόνται οἱ
ἄνθρωποι. Τὰ μηνίγνια του χτυποῦσαν, νὰ
σπάσουν... ἴσως, ἂν δὲν εἶχε σκοτωθῇ ἡ
Μαντῶ, θάθελε νὰ πάθῃ στὴν καλύβα τῆς
Χάμκως, νὰ τὴν ποδοπατήσῃ, νὰ τὴν λυώ-
σῃ ὡς σκυλιὰ κατὰ ἀπὸ τὴ φτέρνα του. ἴ-
σως ἡ ἐκδίκησις νὰ τοῦ ἐγλύκαινε τὴν τα-
πεινώσι. Μὰ ὁ θάνατος τῆς Μαντῶς τοῦ ἀ-
φαιροῦσε καὶ τὸν πόθο γιὰ ἐκδίκησι. Τὸ
ἔβλεπε; Καὶ νὰ τὴν ἐσκότανε τὴν ἀπιστή,
ἡ Μαντῶ δὲν θὰ ξαναζωντανέυε κι' οὔτε
καὶ θάσθιναν ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Ἀζαφια, σὲ μιὰ στιγμή, παρατήρησε
πὼς ἀσυναίσθητα εἶχε ἀποκαρνεθῇ πολὺ
ἀπὸ τὰ παλληκάρια του. Τὰ πόδια του μο-
ναχὰ τους εἶχαν πάσει τὸ μονοπάτι πρὸς
τὴ θάλασσα. Τὸ ἄγριο δουιτὸ της ἀκού-
γόνταν κοντὰ. Μιὰ λάμψις ἐπέρασε στὴ
σκοτεινὴ φουσιγγωμιά τοῦ Μπουκουβάλα.
Δίχως νὰ γυρίσῃ πίσω του, ἀρχισε νὰ τρέ-
χῃ κατὰ, πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἐσπαιξε τὸ κύμα βροντορὸ στὴν ἀμμου-
διά. Μὰ βάρκα, ξεχασμένη, ἦταν ριγμένη
στὴν στεριά. Μὲ χέρια γεμάτα πυρετό, τὴν
ἐσπάρξε στὸ νερό ὁ Λάμπρος μ' ὅλη του
τὴ δύναμι. Ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον, ἐπήδη-
σε μέσα κι' ὁ ἴδιος.

Πέντε-ἕξι φορὲς τὸ κύμα τὸν ἐβγαλε πί-
σω στὴν στεριά, λές κι' ἡ θάλασσα δὲν ἦ-
θελε νὰ τὸν δεχτῇ. Μὲ πείσμα, κοπιηλάτων-
τας μὲ δύναμι ἀφάνταστη, ξανάφερε τὴ δὲρ-
κα ἐξω ὁ Μπουκουβάλας. Ὅταν ἐπὶ τέλους
τὸ κύμα, σὰ νικημένο, ἐφάνηκε ἀποφασί-
σμένο νὰ τὸν δεχτῇ, ἀκούσε στὴν παρα-
λία, σπαρτακτικῆς τῆς φωνῆς τῶν δύο του
παλληκαριῶν.

—Καπετάνιε! Ποῦ πᾶς; Ποῦ φεύγεις ἔ-
τσι, στὴν ἄγρια νύχτα; Γιατί μὰς ἀφήνεις;
Δὲν ἐγύρισε ἀμέσως τὸ κεφάλι τοῦ ὁ ἀρ-
χιγός. Τώρα, μὲ τὴ φωνὴ τῶν παλληκά-
ριῶν του, καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί ἀκρι-
βὰς εἶχε ἀποφασίσει μέσα στὴν ἔσφιψί του,
νὰ κάνει. Τώρα ἔβλεπε τὸ σπαρταγμὸ ποὺ
θάφερε στοὺς δικούς του, ἡ ἀναχώρησις
του. Μὰ πάλι ὅχι, ἄλλος δρόμος δὲν ἀνοι-
γόταν γι' αὐτόν. Ἡ ὁ θάνατος ἡ ἡ ἐξαφά-
νισις. Δάκρυα ἤσαν στὰ μάτια του, κι'
οὔτε προσπάθησε νὰ τὰ σταματήσῃ. Ἐγύ-
ρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ δυὸ παλληκά-
ρια καὶ βουδός, ἐκούνησε κάμπουση τὸν
χέρι του, σὰ ἕναν θλιμμένο ἀποαιρετι-
σμό. Κι' ὅταν πιά δὲν ἀκούγε τις φωνές
τους καὶ τις ἱκεσίες τους νὰ γυρίσῃ πίσω
κι' οὔτε καὶ ξεχωρίζε τις ἀσπρὲς φουστα-
νέλλες τους στὴ σκοτεινὴ παραλία, ἔπιασε
πάλι τὰ κουτιά καὶ δαγκώνοντας τὰ χεῖλη
του γιὰ νὰ σταματήσῃ τοὺς λυγμούς που
ἄθελα τοῦ ἀνέβλυζαν ἀπὸ τὴν καρδιά του,
ἐχώθηκε μὲ τὴ φτωχία βαρκούλα του στὸ ἀ-
γριμένο πέλαγος.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

—Εἶσαι βέβαιος πὼς θέλεις ὀριστικὰ ν'
ἀπαρνηθῇς τὸν κόσμο;

Ἡ φωνὴ τοῦ Πάτερ Ἀμβροσίου, τοῦ ἡ-
γούμενου, ἦταν σοβαρὴ.

Ὁ Μπουκουβάλας στεκόταν μπροστὰ
του, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, μὲ τὴν φου-
σιγγωμιά κλειστή. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀκουστή-
κε σιγανὰ, μὰ σταθερὰ.

—Ναί, πάτερ μου. Σοὺ ἐξωμολογήθηκα,
καὶ βλέπεις καὶ μοναχός σου πὼς ἡ ζωὴ
μου εἶνε κατεστραμμένη. Ἀλλὰ δὲ μοὺ
μένει παρὰ ὁ θάνατος. Μὰ προτίμησα νὰ πε-
θάνω γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ζήσω γιὰ
τὸ Θεό.

—Παιδί μου, εἶπε ὁ γέροντας μαλακά,
τ' ὄνομά σου εἶνε ἐνδοξό. Ἐφθασε ἐξ τῆν
ἡσυχῆς φωνῆς μας ἐδῶ, στὴν Πελοπόννησο,
ἡ φήμη σου, καὶ ξέρομε τὰ κατορθωμάτα
σου. Εἶνε τιμὴ γιὰ τὸ μοναστήρι μας νὰ
σ' ἔχωμε ἀνάμεσά μας. Μὰ ἡ ζωὴ ἐδῶ εἶνε
ἐντελὴς ἀλλοιώτικη. Πρέπει νὰ ξεχάσῃς
τὰ ὅπλα σου καὶ τὴν παλληκαριά σου. Πρέ-
πει νὰ ξεχάσῃς πὼς ἦσουν ἀρχηγός. Ἐ-
δῶ εἴμαστε ὅλοι δούλοι τοῦ Θεοῦ.

—Αὐτὸ ζητῶ κι' ἐγώ, νὰ ξεχάσω, ἀνα-
στέναις ὁ Μπουκουβάλας. Θὰ σοὺ χρωστάω
χάρη, γέροντα, ἂν μὲ κάμῃς νὰ ξεχάσω
ποῖος ἦμουνα καὶ πόσο ἐφταίνα.

—Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ θὰ κατεβῇ στὴν
ψυχὴ σου κοντὰ μας. Μὰ στὸ λέω ἄλλη
μιὰ φορὰ, σκέψου τὸ καλὰ. Δὲ θὰ νοσταλ-
γῇς τὴν παλαιὰ ζωὴ σου;

—Τὴ σημασία ἔχει αὐτό; Ἐκάμε ἀνυπό-
μονα ὁ Μπουκουβάλας. Ἐνῶς ναυαγός ποὺ
θὰ βρεθῇ ἔρημος σ' ἕνα ἐρημονισί, ὅσο καὶ
νὰ νοσταλγῇ τὴν παλαιὰ ζωὴν του, τί μπο-
ρεῖ νὰ κάμῃ; Κι' ἐγὼ εἶμαι ναυαγός, πά-
τερ μου. Κατέστρεψα τὴν ζωὴ μου. Ποτέ
δὲ θὰ μπόρῃς ν' ἀντικρίσω τὸν τόπο μου
ξανά. Ποτέ.

Χαμογέλασε ὁ ἡγούμενος.
—Μὴ λές μεγάλο λόγο, παιδί μου. Ποιὸς
ἀνθρώπος δὲν ἐφταίξει; Αὐτὸ ποὺ σὲ κάνει
τώρα νὰ ντρέπῃσαι, ἴσως σὲ λίγον καιρὸ
δὲ σοὺ φανῇ τόσο φοβερό.

—Μὴ μοὺ θυμίζῃς τίποτε, γέροντα, τὸν
διέκοψε σκυθρωπὸς ὁ Μπουκουβάλας. Σοὺ
λέω πὼς θέλω νὰ ξεχάσω. Καὶ τὸ φταίξιμό
μου καὶ τὴν ταπεινώσί μου, κι' ἀπ' ὅλα
πιδ πολὺ τὴν προδομένη μου ἀγάπῃ.

—Τὴν ἀγαπᾷς ἀκόμα; ρώτησε σιγὰ ὁ
ἡγούμενος.

Τινάχτηκε τὸ παλληκάρι.
—Τὴ μισῶ! ἐφώνασε. Τὴ μισῶ! Μὰ τί
χάνεις τὰ λόγια σου; Δώσε μου τὸ ράσο,
καὶ πές μου τί ὀρίζεις νὰ κάνω ἐγὼ ἐδῶ
μέσα.

—Ἀφοῦ εἶνε ἡ σταθερὴ σου ἀπόφασις,
ἀς γίνῃ τὸ θέλημά σου, εἶπε ὁ γέροντας
σοβαρὰ, νὰ σοὺ δώσω τὸ ράσο καὶ θὰ σὲ
βάλω στὴν πόρτα, θυρωρὸ τοῦ μοναστη-
ριοῦ. Χρειάζεται ἕνας δυνατὸς ἀντράς σ'
αὐτὴ τὴ θέσι κι' ἕνας συνθησυχιστὴς νὰ δια-
τάξῃ, γιατί περνοῦνε λογῆς-λογῆς ἄνθρω-
ποὶ ἀπὸ δῶ. Τοὺς ἐπικινδύνους καὶ τοὺς
ὑποπτοὺς θὰ τοὺς ἀποκαρνεύω. Τοὺς φτω-
χοὺς καὶ τοὺς ταξιδιώτες, θὰ τοὺς δεχέ-
σαι εὐγενικὰ καὶ θὰ τοὺς φιλοξενῇς. Ἀ-
διαφόρο ἀν εἶνε χριστιανοὶ ἢ μουσουλμά-
νοι.

—Πὼς εἶπες, γέροντα; ἐφώνασε ὁ Μπου-
κουβάλας.

Χαμογέλασε ὁ ἡγούμενος.
—Σοὺ φαίνεται παράξενο, ἔ; Κι' ὅμως
ἔτσι εἶνε ἐδῶ ὁ νόμος.

—Θέλεις, δηλαδή, νὰ φιλοξενῶ τοὺς ἀν-
θρώπους ποὺ πολεμοῦσα ὡς τὰ χεῖς;

—Σοὺ εἶπα πὼς ἡ ζωὴ σου τώρα θὰ εἶ-
νε ἐντελὴς ἀλλοιώτικη. Ἀκόμα ὅμως ἔχεις
καιρὸ ν' ἀλλάξεις γνώμη.

Ἐκάμε ὁ Λάμπρος μερικὰ βήματα, περ-
νώντας τὸ χέρι του στὸ μὲτωπό του. Ἀνα-
στέναις βραεῖα. Ἐνοῶθε πὼς ἡ ψυχὴ του
δὲν ἦταν ὀριμὴ γι' αὐτὴ τὴν ἀπόλυτη γα-
λήνη, γιὰ τὴν τέλεια χριστιανικὴ ἀγάπῃ.
Μὰ ποιὸς ἄλλος δρόμος ἀνοίγονταν μπρο-
στά του; Ἀν ἐπῆγαινε νὰ προσφέρει τῆς
ὑπηρεσίας του σ' ἄλλον ὀπλαρχηγό, θὰ ἐ-
νόμιζε πὼς ὅλοι ἤξεραν τὴν ἱστορία του,
πὼς ὅλοι τοῦ πετοῦνε πειρακτικὸς ὑπαινι-
γμούς γιὰ τὸν ἀτυχὸ τοῦ ἐρωτά. Ἐξω ἀπὸ
τὴν Ἀράχωβα, ἡ ζωὴ του ἐκινδύνευε σὲ κά-
θε βήμα. Τὸ δολοφονικὸ χεῖρ δὲ θ' ἀργώ-
σε νὰ βρεθῇ.

Ὅταν, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἐπήδησε στὴ
δάρκα, περιπλανήθηκε δέκα μέρες στὰ δου-
νὰ τῆς Πελοποννήσου, παντοῦ, στὰ χωριά
καὶ στὰς πολιτείας, ἀκούσε νὰ μιλοῦνε γιὰ
τὴν ἐπικηρύξι του. Ἦταν ἄνθρωπος ἔτσι
κι' εἶσαι ξεχωρισμένος. Ἀν ἦταν φρόνιμος,
ἔπρεπε νὰ βαθῇ μιὰ γιὰ πάντα κάθε του
κρυφὴ λαχτάρα, καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ βρῇ
στὸ μοναστήρι καὶ τὴν ψυχικὴ γαλήνη καὶ
τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του. Γιατί, ὅλα
κι' ὅλα, ποτέ δὲ θὰ τὸν ἐβόανε ὁ δολοφόν-
ος μέσα στὸ ἱερὸ αὐτὸ ἀστέρο. Σιγὰ-σιγὰ
θὰ τὸν ξεχνοῦσαν, καὶ ποῖος ξέρει μιὰ μέ-
ρα, ἂν δὲ θὰ γινόταν ὁ εὐσεβὴς καὶ εἰρη-
νὴς ἡγούμενος αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἀποφασιστικὰ ἦρθε καὶ στάθηκε μπρο-
στὰ στὸν ἡγούμενον. Ἡ φωνὴ τοῦ τώρα ἦ-
ταν κοφτὴ, τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ φωνή:

—Ἡγούμενε! Δὲ θέλω πιά ν' ἀκούω
τίποτα! Τ' ἀποφάσισα!

—Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ Πάτερ Ἀμβρό-
σιος, μὲ σοβαρὸ χαμόγελο. Ἡ εἰρήνη τοῦ
Χριστοῦ ἀς εἶνε μαζί σου.

Ὅταν σὲ λίγο ἐκρέμασε τ' ὄρματά του
στὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ τοῦ ὁ Μπουκουβά-
λας, ἡ καρδιά του ράγιζε σὰν νάθεθε ἔ-
ναν ἀγαπημένο νεκρό. Μὲ κινήσεις ἀργές,
ἐπέρασε τὸ ράσο ποὺ τοῦ ἐδωσαν, καὶ κά-
τω ἀπὸ τὴν μαῦρην τοῦ πτυχῆς, ἐνοίωσε τὸ
σῶμα του νὰ βαραίνῃ, τὸ περπάτημα του
νὰ παίρνῃ ἄθελα τὸν συρτὸ ρυθμὸ τοῦ κα-
λογερικοῦ δήματος.

Ἀγρυπνῶς, ἐπέρασε τὴν πρώτη νύχτα
τῆς καλογερικῆς τοῦ ζωῆς, χύνοντας μαύρα
δάκρυα. Δάκρυα ἀπεραντῆς θλίψεως, νοσταλ-
γίας, μετάνοιας, μίσους κι' ἀγάπης.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΥΡΩΡΟΣ

Εἶχε φουντώσει ἡ ἀνοιξις. Μοσχοβολοῦ-
σαν τὰ δουνά. Πεῦκα, κέδροι, ἔλατα, στίς
κορφές. Τὰ πουλιά εἶχαν χτίσει τις φωλιές
τους κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ μοναστηριοῦ.
Ἐπήγαιναν, ἐρχόνταν, καὶ τὸ χαρούμενον
κελάδισμά τους ἐσμύγε τὴν αὐγὴν μὲ τοὺς
ψαλμούς τῶν καλογέρων. Οἱ τριανταφυλ-
λιές μεθοῦσαν μ' εὐωδίε τὴν αὐστηρὴ αὐ-
λὴ τοῦ μοναστηριοῦ.

Στὴ γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ μεσημεριοῦ,
καθόταν ὁ ἡγούμενος σ' ἕνα ταρτακί καὶ
δίπλα του ἕνας καλόγερος νέος, ψηλός, μὲ
ὀλόξανθην γενειάδα. Δύσκολα θ' ἀνγνώρι-
ζαν κάτω ἀπὸ τὸ ράσο τὰ παλληκάρια τοῦ
τοῦ Μπουκουβάλα. Ὅχι τόσο γιὰ τὴν ἀλ-
λαγὴν ποῦφεναν στὴν φουσιγγωμιά του τὰ
μακριὰ γένεια, ὅσο ἐπειδὴ δὲ θάβρισκαν
στὴν σκυθρωπὴν μορφὴ του τίποτε

Ο ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ένα δραματικό επεισόδιο

Σκυρμένη επάνω απ' την ραπτομηχανή της, στο αδύνατο φως μιάς λάμπας τού πετρελαίου, που δεν κατάρθανε να διώξει αρκετά το σκοτάδι απ' τη φτωχική της σοφίτα, η 'Ιζαμπέλλα Φερλάγκα δεν φαινόταν να αισθάνεται την κούραση, ή οποια ζωγραφίζονταν εν τούτοις στο όραό και νεανικό της πρόσωπο. Ήταν όρθια κι' έζουσε ολομόναχη, κερδίζοντας με την εργασία της όσα την άρκούσαν για να ζήσει.

Πολλές φορές οι πρώτες πρωινές ώρες την έδρισαν ακόμα να ράβει. Τό ρολόι της γειτονικής μητροπόλεως της Μεξικανικής πρωτεύουσας χτύπησε μεσαυχτα.

Η νύχτα ήταν υπερβολικά ζεστή. Απ' τον ανοιχτό φεγγίτη, έμπαινε ένας ελαφρός, χλιαρός αέρας. Στο βάθος, φαινόταν ένα κομμάτι από τον μαυρο, αστροστολισμένον ουράνο.

Έξαφνα, η 'Ιζαμπέλλα τινάχτηκε όρθια, θάγοντας μια πνιγμένη κραυγή. Ένας ανδρας ζυπόλητος είχε πηδήσει μέσα στο δωμάτιό της από τον φεγγίτη που έβλεπε προς τη στέγη κι' είχε σταθή εμπρός της, άμילητος και λαχανιασμένος.

Η νέα τον έκτύπαζε τρομαγμένη, με τα δάχτυλα της μαύρα μάτια διεσταλμένα.

Ο άγνωστος κατάλαβε την ανησυχία και της είπε με φωνή κομμένη: — Συγχωρήστε με... δεν είμαι λωσοδύτης... Δεν έχετε να φορηθίτε τίποτα από μένα... σας τ' όρκίζομαι. Είμαι αντίπαλος της σημερινής κυβερνήσεως... Οι όπαδοί του Προέδρου με κυνηγούν τώρα σαν λυσσασμένοι, ψάχνοντας όλα τα στίγια... "Αν με πιάσουν, είμαι χαμένος!"

«Κρύψτε με, σας ικετεύω... Πέρασα από τη μιά στέγη στην άλλη και έφτασα έτσι ως την δική σας, όπου αναγκάστηκα να σταματήσω γιατί το στίγιο αυτό είναι το τελευταίο τού δρόμου.

Η 'Ιζαμπέλλα άκουγε με τό θλέμμα της καρφωμένο επάνω στον άγνωστο. Σιγά - σιγά, κάθε έκφραση φόβου και δυσπιστίας έχάθηκε απ' το πρόσωπό της. Ο νυκτερινός επισκέπτης ήταν νέος όπως αυτή και είχε εμφάνιση συμπαθητική. Έξ άλλου η 'Ιζαμπέλλα δεν άφρολιετο με την πολιτική και δεν ένδιεφερο για τα κόμματα.

—Νά σας κρύψω; είπε. Μά πώς... Με ποιόν τρόπο; Δεν έχω παρά αυτό τό φτωχικό δωμάτιο.

—Αφήστε έμένα να κάμω ό,τι πρέπει.

Ο νεαρός άγνωστος έπλησίασε στο κρεβάτι, έσεκ έπασε τό στρώμα, που ήταν πολύ παχύ, ξήλωσε τη μιά πλευ-

ρά του, έβγαλε γρήγορα μιά ποσότητα μαλλιού κι' έχάθηκε μέσα. Ήταν εύτυχώς λεπτοκαμωμένος και δεν έπιασε πολύ χώρο.

—Κρύψτε στο μπαούλο σας τό μαλλί που έβγαλα από τό στρώμα, είπε, ξαναράβτε πρόχειρα τη φόδρα και διορθώστε τό κρεβάτι όπως ήταν πριν. Γρήγορα όμως προς Θεού!...

—Μά θα πάθετε άσφυξία μέσα εκεί, παρετήρησε η νέα.

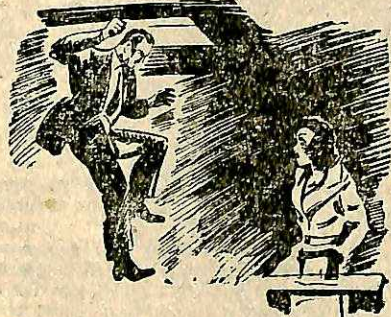
—Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Θα ανοίξω μιά τρύπα και άκριβώς στο στόμα μου. Εύτυχώς, τό στρώμα άκουμπάει σε σιδερένιες λουρίδες... Εύχαριστώ καλή μου δεσποινίς. Σας βεβαιώ ό,τι δεν θα μετανοιώσετε για την καλωσύνη σας...

—Έχω πολλά χρήματα... Σας συνιστώ να μην δείξετε καθόλου ταραχή αν έρθουν να με αναζητήσουν εδώ... Όσο για μένα δεν θα δγάλω ούτε έναν στεναγμό και αν άκόμα με σκοτώσουν!

Η 'Ιζαμπέλλα συμμορφώθηκε με τις ύποδειξεις του νέου.

Όταν ετοιμάστηκαν όλα, η νέα ξαναγύρισε στην εργασία της, ήσυχη φαινομενικά.

Έξαφνα άκούστηκαν βαρειά θήματα στην στέγη. Σχεδόν συγχρόνως η κλειστή πόρτα της σοφίτας έτραντάχτηκε από έπανελημμένα χτυπήματα.

Η 'Ιζαμπέλλα σηκώθηκε από τη θέση της, άνοιξε και είδε μερικούς στρατιώτες με έναν άξιωματικό.

—Ψάξτε όλο τό δωμάτιο!, διέταξε ό θαυμοφόρος. Έσύ, κορίτσι μου, μήπως είδες να μπαίνει κανένας εδώ;

—Όχι, κύριε, κανείς άλλος από σας, άπήντησε η 'Ιζαμπέλλα.

Ο άξιωματικός την έκτύπαζε προσεκτικότερα, χαμογέλασε και άπλωσε τό χέρι του για να την χαϊδέψει.

—Ξέρεις ό,τι σε βρίσκω πολύ νόστιμη; της είπε. Μ' άρέσει, μικρή μου... Έβγαλε τό πηλίκό του και τό πέταξε επάνω σ' ένα κάθισμα. Έν τώ μεταξύ οι στρατιώτες έψαχναν παντού, σε κάθε γωνία, κάτω απ' τα έπιπλα...

—Τίποτε, κύριε λοχαγέ!, είπαν στο τέλος.

—Πού μπορεί να κρύφτηκε αυτός ό καταραμένος; έπρόφερε ό άξιωματικός ανάμεσα στα δόντια του. "Ας είναι, θα τον θρούμε άλλη φορά..."

Διευθύνθηκε προς την πόρτα μαζί με τους άνδρας του. Έξαφνα όμως σταμάτησε.

—Έχεις δίκιο, πάτερ μου. Μά πρέπει να κάνεις ύπομονή μαζί μου.

—Πρέπει να ζητήσης ύπομονή από τό Θεό. Απόψε να κάνης εκατό μετάνοιες και να παρακαλέσης να σε φάτση. Τώρα πήγαινε στη θέση σου, στην πόρτα.

Με θήμα άργό, σιρτό, προχώρησε η Μπουκουβάλα προς τη μεγάλη πύλη τού μοναστηριού. Ψιθύρισαν οι άλλοι καλόγεροι μεταξύ τους, καθώς τον είδαν έτσι ψηλόν, με τό καλυμμάχι που τον έδειχνε άκόμα πιο ψηλό, και με τη λυτή ζωγραφισμένη στο όραό νεανικό του πρόσωπο.

Ήταν παράξενος ό καινούργιος αυτός

—Οί προφυλάξεις δεν είναι ποτέ πολλές... είπε ειρωνικά.

Έτραβήξε τό σπαθί του, πλησίασε στο κρεβάτι κι' έχωσε τό δπλο στο στρώμα ως την λαδη. Η 'Ιζαμπέλλα αισθάνθηκε έναν πόνο στην καρδιά. Έπερίμενε ν' άκούση ένα σπαρακτικό ούρλιασμα που θα άποτελούσε την καταστροφή της, την θανατική καταδίκη της. Άλλά δεν άκούστηκε τίποτα...

—Δεν είναι κανείς εδώ, είπε ό άξιωματικός στους στρατιώτες του. Μπορείτε να γυρίσετε στον στρατόν. Έγώ έχω κάποια δουλειά...

Και έγέλασε, κυττάζοντας την 'Ιζαμπέλλα. Οί στρατιώτες χαίρετησαν χαμογελώντας πονηρά και δγήκαν από τό δωμάτιο. Ο λοχαγός έκάθησε ανάποδα στην καρέκλα.

—Ξέρεις, μικρή μου, είπε, ό,τι είναι κρίμα να μουχλιάζει μόνο του εδώ μέσα ένα τόσο χαριτωμένο και έλκυστικό κορίτσι;... Άφού η τύχη με έφερε στο στίγιο σου, θα μου επιτρέψης να μείνω. Ξέρω να παρηγορώ ώραία τις γυναίκες.

—Δεν χρειάζομαι έγώ παρηγοριά, άπήντησε η 'Ιζαμπέλλα περιφρονητικά. Σας παρακαλώ να φύγετε άμέσως.

Και τού άνοιξε την πόρτα.

—Όχι δά, έλα, μη μου κάνης τη ζόρικη...

—Φύγετε, αλλιώς θα φωνάξω!

—Μ' άρέσουν τά κορίτσια που κάνουν στην αρχή πώς θυμώνουν, έτσι για τους τύπους...

...

Ο άξιωματικός σηκώθηκε κι' έπλησίασε την 'Ιζαμπέλλα για να την άπάζη στην αγκαλιά του. Την ίδια στιγμή όμως, άκούστηκε ένας παράξενος ελαφρός θόρυβος, σαν από τό σκίσιμο ενός πανιού με μαχαίρι. Έπειτα, μιά λεπτή σιλουέττα ξεπρόβαλε μέσα από τό στρώμα τού κρεβατιού, έπεσε με ένα πήδημα επάνω στον άξιωματικό και τον πέταξε καταγής.

—Πέντρο Καραμπλέγκα... Έσύ;... έφώναξε ό λοχαγός, άναγνωρίζοντας εκείνον που κυνηγούσε πρό δλίγου με τους στρατιώτες του.

—Ναί, έγώ. Άπορείς που δεν με τρύπησες με τό σπαθί σου; Μ' έσπασε ένα θαύμα: Τό όπλο σου πέρασε ανάμεσα από τό δεξιό χέρι μου και τό στήθος μου. "Αν χτυπούσες δυό πόντους πιδ πλάγια, θα με σκοτώνες... Άρκούν όμως τώρα τά λόγια!

Με ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, ό νέος άφησε άναίσθητο τό λοχαγό. Τον έδεσε χειροπόδαρα, τον έφιμωσε και μετά είπε στην 'Ιζαμπέλλα:

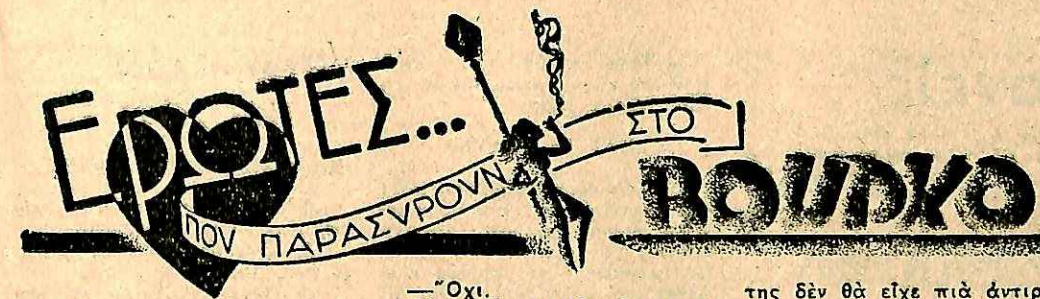
—Σας όφείλω τη ζωή μου, την έλευθερία μου... και ίσως και τόν έρωτα, γιατί μ' άρέσετε πολύ!... Θα ήταν πια υπερβολικά επικίνδυνο για σας να μείνετε εδώ. Έλάτε μαζί μου. Σας περιμένει μιά καινούργια ζωή!

Και η 'Ιζαμπέλλα άφησε τό σοφίτα της και τον άκολούθησε, κατακόκκινη από τη χαρούμενη συγκίνησή της.

ΤΕΑ ΡΙΜΙΝΙ

θυρωρός τού μοναστηριού. Άμילητος, σκυθρωπός, νέος κι' όμορφος, καθόταν όρες όλόκληρες μόνος στην πόρτα κι' έκάτιζε τη μακρυά πύα του. Οί άλτρες δεν τολμούσαν πια να ζυγώσουν εκεί. Κι' οι τεραστικοί που ζητούσαν φιλοξενία, έδεισαν ίδιότροπο σεβασμό για τόν παράξενο αυτόν καλόγερο! Οί κοπέλλες σιγοανατίναζαν ριχνώντας του κρυφές ματιές, κι' έκλειγαν τα νειάτα του και τη λεβεντιά του. Μά ό Λάμπρος δεν εσήκωνε ποτέ τά μάτια του ν' άντικρύση γυναίκα. Και τόν εθάρμαζαν όλοι για τη φρονιμάδα του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ

Στην τρυφερή μελαγχολία τού δειλινού σκοπούσε τ' άδρασερά του κρύσταλλα τό τραγούδι της νέας. Ένας μουσικός κρουός εύτυχίας ήταν τό τραγούδι της Άθηνάς εκείνο τόν καιρό. Η κοπέλλα ήταν έρωτευμένη.

Τά μάτια της άκτινοβολούσαν τη γλυκά πραινόυ τ' Άπρίλη. Στην καρδιά της έλαϊδούσαν άηδονία. Και τόν έρωτικό της καυμό τόν έκανε συχνά τραγούδι.

Είχε πολύ ώραία φωνή. Μ' εύχαρίστησι την άκουαν οι γειτόνοι. Τ' άνηφορικά δρομάκια της λαϊκής συνοικίας έδυθίζονταν σε είδυλλιακήν έκσταση, όταν έτραγουδούσε. Άνατριχίλες διέτρεχαν τό λεπτό φύλλωμά της γέρινης άκακίας. Και στο γειτονικό κουρείο, ένας νέος μεθούσε από ευδαίμονια.

Ήταν ό άγαπημένος της. Τό δράδυ, όταν σκολούσε από τη δουλειά του, την έπείριμενε σε κάποια σκιερή γωνία. Σε λίγο, έρχόταν γελαστή. Δυό σιλουέττες έσιμγαν μέσα από τό σούρτο. Και τό συνοικιακό δρομάκι ευωδίαζε από μύρο άγάπης...

Τό δράδυ τους δεν ήταν μουσικός. Είχε από καιρό πάρει τόν χαρακτήρα άνεπισήμου άρραβόνος. Όλοι ήξεραν ό,τι ό Χρόνης και η Άθηνά θα παντρευόνταν. Άνθόσπαρος άνοιγόταν μπροστά στους δυό έρωτευμένους ό δρόμος της ζωής. Άλλά σε μιά καμψη του καιροφυλακτούσε άθέατη η Κακή Μοίρα...

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Έκεί δίπλα από τό στίγιο της Άθηνάς ήρθε κι' έκατσε μιά κυρία. Παρουσιάσθηκε ως χήρα συνταξιούχου και με τό ύφος της και τους τρόπους της ήθελε να δείξη ό,τι είναι πολύ σπουδαία.

Όταν άκουσε μιά μέρα την Άθηνά να τραγουδά, έξέφρασε γνώμη με κύρος μουσικολογικό:

—Αυτή η μικρή είναι φωνητικό ταλέντο.

Μάλιστα την έκάλεσε την νέα ένα άπόγευμα, για να την συγχαρή για τη φωνή της.

—Μπράβο, δεσποινίς, της είπε, τραγουδάτε πολύ ώραία. Έχετε πάει στο Ωδείο;

—Όχι, μαντάμ.

—Κρίμα! Θα μπορούσατε να κάμετε σπουδαία πράγματα. Πόσο χρονών είσθε;

—Δεκαοχτώ.

—Υπάρχει άκόμη καιρός. Για πείτε μου: Σκεφθήκατε ποτέ να παίξετε στο θέατρο;

—Όχι. Τέτοιο όνειρο δεν είχε ποτέ κάμει. Και τώρα, που άκουσε την περίεργη εκείνη κυρία να της κάνη μιά τέτοια πρόταση, έννοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα. Η κυρία συνταξιούχου έξεδιπλώσε μπροστά της τό όραμα μιάς ζωής γεμάτης θοιόμβους, φορτωμένης πλούτου.

—Λοιπόν, έγώ σας λέω ό,τι έσείς στο θέατρο θα είχατε μεγάλη έπιτυχία. Με τη φωνή που έχετε, και με τη δροσερή όμορφιά σας, γρήγορα θα έθριαμβεύατε. Και θα ζούσατε μέσα στον πλούτο και στην απόβωσι του καινού.

Η Άθηνά είχε ζαλισθή. Έκτύπαζε άμυλητή την κυρία και μέσα στα μάτια της έπλεε τό θάμβος τού λαμπρού όνείρου. Η κυρία συνέχισε:

—Είνε κρίμα να χάνεστε έτσι, άφού έχετε τόσα προσόντα. Πάντως έγώ, αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σ' έναν καθώς πρέπει κύριο, ό όποιος θα σας βοηθήση να δγήτε στο θέατρο.

Η άμεση, συγκεκριμένη αυτή πρότασις την έκάμε να συνέλθη από τη όνειρώδη έκσταση:

—Όχι, μαντάμ, άπήντησε. Δεν μπορώ. Άπεχαιρέτησε την ύποχρεωτική κυρία κι' έπέστρεψε στο στίγιο της.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΠΑΡΕΣΥΡΘΗ

Ο σπόρος τού πειρασμού είχε ριφθή στην ψυχή της. Έχασε την πρώτη της γαλήνη και την άμέριμνη εύτυχία.

Άλλοτε όνειρευόταν ένα σπιτάκι, μιά ζωή λαϊκής νοικοκυρούλας στο πλάι τού άγαπημένου της, παιδιά, στοργή, τρυφερότητα. Και μ' αυτές τις σκέψεις εγινόταν εύτυχισμένη.

Τώρα τά ταπεινά αυτά όνειρα ύποχωρούσαν, έξεβαφαν μπροστά στο λαμπρό όνειρο της θεατρικής έπιτυχίας. Έβρισκε μίσηση την νοικοκυρτική ζωή. Η αίγλη της θειτρίας την έμεθούσε. Άλλά και στα νέα της όνειροπολήματα έτοπαθετούσε δίπλα της τόν Χρόνη. Α υ τ ο ς θα ήταν πάλι ό άγαπημένος της. Τί κι' αν γινόταν μιά μεγάλη άρτίστα; Η καρδιά της δεν θα άλλαζε.

Μάλιστα, η έπιτυχία της θα ήταν και έπιτυχία τού άγαπημένου της. Μαζί θα έκαρπώνονταν τά άφελή και την δόξα.

Άλλ' εκείνο, που έφοδόνταν ήταν ό,τι ό Χρόνης δεν θα την άφηνε να βγή στο θέατρο. Θα τό έπαιρνε αλλιώς τό πράγμα.

Τί έπρεπε, λοιπόν να κάμη. Να παραιτηθή από τά μεγαλεπήβολα σχέδιά της έπειδή ό Χρόνης δεν θα μπορούσε να την καταλάβη και δεν θα ήθελε να την ιδή θεατρίνα; Όχι.

Τό καλύτερο ήταν να μην τού πη τίποτα, αλλά να βγή στο θέατρο, κι' όταν θα είχε έπιτυχία, τότε ό άγαπημένος

της δεν θα είχε πια αντίρρησης. Και θα μοιραζόταν μαζί του την εύτυχία.

Σ' αυτό τό απλοϊκό σχέδιο κατέληξε. Και πήγε στην συνταξιούχο κυρία. Δ ε ι λ α - δ ε ι λ ά, της είπε ό,τι άπέφασσε να δοκιμάση την τύχη της στο θέατρο.

—Η άπόφασίς σου είναι άξέπαινη, άπήντησε η κυρία. Και μ' εύχαριστεί πολύ. Θα προσκαλέσω τόν κύριο που σου έχω πη μεθαύριο την ίδια ώρα. Νά έλθης λοιπόν κι' έσύ, να σου τόν συστήσω.

Έπήγε και τόν έγνώρισε.

Ήταν ένας μεσόκοπος κύριος, καλντουμένος. Της έψέβηκε με άριστοκρατική ευγένεια και της είπε λίγα πράγματα σχετικά με την άπόφασί της να βγή στο θέατρο.

—Πρωτίστως, πρέπει να έλθετε μαζί μου, της είπε, να σας φέρω σ' έπαφή με τούς θεατρικούς κύκλους, να πάρете τόν άέρα.

Έκρινε πώς θα ήταν άγένοια ν' άρνηθή.

Ο ΕΡΩΣ ΘΥΣΙΑΖΕΤΑΙ

Ήταν η τρίτη βραδυά που είχε βγή με τόν μεσόκοπο κύριο.

Έλεγε στη μητέρα της ό,τι θα έπήγαγε με κάποια φίλη της στο σινεμά, κι' έφυγε. Εκείνος την έπείριμενε με τ' αυτοκίνητό του πιδ κάτω, την έπαιρνε και πήγαιναν στα θέατρα ή στα κέντρα, που, όπως της έλεγε, έσυχναζαν θεατρίνοι.

Τό Χρόνη τόν έβλεπε τακτικά, όσο σχεδόν και πρώτα. Ο νέος δεν είχε άκόμη αντίληψη τίποτα. Έπλεε στην ίδια άμεριμνη εύτυχία. Μά ένα δράδυ, έπήγε στο ραντεβού έξω φρενών. Μόλις συναντήθηκε με την Άθηνά, την έκεραυνοβόλησε μ' ένα έξωφρησμένο δέλεμα και την ρώτησε:

—Πού ήσουν χθες;

—Πουθενά, άπήντησε η νέα, αλλά κατάλαβε ό,τι ό Χρόνης την είχε ιδή με τόν άλλον.

—Γιατί λές ψέματα; της έφώναξε καταμούτρα ό νέος. Σε είδα! Σε είδα με τά μάτια μου να μπαίνεις σε μιά κούρσα.

—Έτρεξα, μά δεν σ' έπρόφθασα. Άλλά καλύτερα. Γιατί δεν ξέρω τί θα ήμουν ικανός να κάμω εκείνη τη στιγμή.

—Έτρεμε σύγκορμος. Τά μάτια του άστραφταν. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κάτωχο.

—Άκουσε, Χρόνη, τού άπήντησε με ήρεμη φωνή η νέα. Δεν συμβαίνει τίποτα από ό,τι φαντάζεσαι. Δεν έπαψα να σ' αγαπάω.

Ο άνθρακας εκείνος που είδες είναι ένας κύριος, που ανέλαβε να με βοηθήση να βγώ στο θέατρο.

—Πώς; Νά βγής στο θέατρο;

—Ναί! Γιατί; Τόσο παράξενο σου φαίνεται; Όλοι μου λένε πώς έχω καλή φωνή. Γιατί να μη φροντίσω να την εκμεταλλευθώ;

—Ό Χρόνης την άκουε με

θαθεία θλίψη. Εκείνη συνέχισε:

—Πού ξέρεις; Μπορεί να έχω έπιτυχία. Και νομίζω πώς θα τό ήθελες κι' έσύ αυτό, Χρόνη...

—Όχι, Άθηνά. Δεν θέλω να βγής στο θέατρο.

—Γιατί;

—Διότι σε αγαπάω. Και ζηλεύεις. Δεν θέλεις να με ιδής μιά μέρα μιά μεγάλη άρτίστα;

—Άφησε αυτές τις άνοησίες.

—Άνοησίες είν' αυτές; Άκούσε, Χρόνη. Δεν θέλω να μείνω μιά φτωχή κι' άσημνη γυναίκα. Τάχω πάρει πια άπόφασι και τίποτα δεν μπορεί να μ' έμποδίση.

—Όστε έτσι; Θέλεις σώναι και καλά να γίνης δισέφημη; Ωραία! Νά γίνης! Δεν σ' έμποδίζω. Πήγαινε. Δοκίμασε να βγής στο θέατρο κι' έννοια σου. Δεν θ' άργήσης να κατακτήσης μιά άνθηκη γυναίκα.

—Χρόνη, πρόσεχε, σε παρακαλώ, τά λόγια σου.

—Καλή νύχτα.

—Χρόνη!...

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Όπως ήταν φυσικό, τό έιδύλλιο έπήρε τέλος. Η Άθηνά έθυσίασε τόν έρωτά της σε μιά τρελή φιλοδοξία.

Στην αρχή, την είχε κυριεύσει τό πείσμα κι' έπείεζε τόν εαυτό της να μη λυπάται για τόν χωρισμό της από τόν Χρόνη.

—Άφού δεν θέλει τό καλό μου, σκεφτόταν, άς πάη στη δουλειά του. Αυτός έπρεπε να μ' ένθαρρύνη στο να γίνω μιά μεγάλη ήθοποιός, ό,χι να θέλη να μ' έμποδίση.

—Έσφιξε την καρδιά της και έστράφηκε στην πραγματικότητα τών τών καλλιτεχνικών της όνειρων. Έδωγαν συχνά με τόν μεσόκοπο κύριο, ό όποιος την είχε συστήσει σε μερικούς καλ λιτέχνες και της έδινε καθημερινές συμβουλές για τό τί έπρεπε να κάμη, για να σταδιοδρομήση.

—Πρέπει, της είπε μιά μέρα, να πάρης μερικά μαθήματα μουσικής και χορού. Σου είναι άπαραίτητα.

—Ναί, άλλ' αυτά θα έχρημάτα, άπήντησε η νέα, κι' έγώ είμαι ένα φτωχό κορίτσι.

Τότε ό ύποχρεωτικός κύριος της έδωσε με πολύ τάκ να καταλάβη, ό,τι αυτός θα ήταν διατεθειμένος να την βοηθήση σ' όλα, αν εγινόταν φίλη του. Η Άθηνά έννοιωσε μεγάλη στενοχώρια. Άλλά δεν μπορούσε ούτε να θυμώσει κατά τού άνθρώπου εκείνου, διότι την άνήθικη πράσάσι του την είχε κάμει με τό γάντι. Μονάχα έπληγε να συμβουλευθή την κυρία συνταξιούχου:

—Άκουσε, κοπέλλα μου, της είπε η δέδερια γυναίκα. Χωρίς κάποιες θυσίες δεν μπορεί να έπιτύχη κανείς τίποτα στη ζωή. Ο κύριος, που σου έσύστησε, θα σε βοηθήση πολύ, άλλα πρέπει κι' έσύ να μη δειχθής άκατάδεχτη και άγνώμων απέναντί του.

Παρεσύρθη. Κοντά στο ένα σφάλμα, διέπραξε άλλο πιδ μεγάλο. Έγινε φίλη τού με-

(Τό τέλος στη σελίδα 32)

πραγματικά δεν είσαι εύτυχισμένος εδώ, πρέπει να είσαι άχάριστος. Έξω από τό μοναστήρι μας, είσαι ό προγεγραμμένος, τό άγρίμι που τό κυνηγάνε όλοι, και έχθροί και ντόπιοι προδότες. Τη στιγμή που θα φύγης από τούς φιλόξενους και γαλήνιους τοίχους μας, η ζωή σου κινδυνεύει. Και πολλές φορές μου είπες πώς τό βρίσκεις φοβερό να πάς χαμένος από χέρι δολοφόνου. Έδώ είσαι άσφαλισμένος. Δεν τό λοχαριάζεις αυτό;

Άναστένανε ό Μπουκουβάλας βαρειά. Έπειτα, φέρνοντας τό χέρι του στο λαιμό του, σά να πνιγόταν, είπε σιγά:

—Έχεις δίκιο, πάτερ μου. Μά πρέπει να κάνης ύπομονή μαζί μου.

—Πρέπει να ζητήσης ύπομονή από τό Θεό. Απόψε να κάνης εκατό μετάνοιες και να παρακαλέσης να σε φάτση. Τώρα πήγαινε στη θέση σου, στην πόρτα.

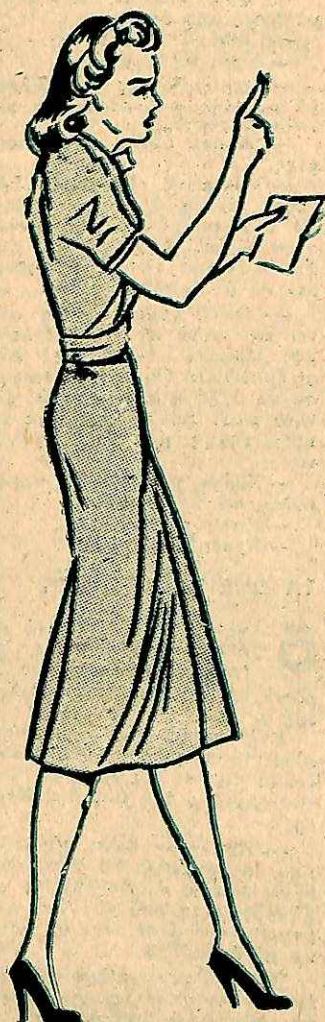
Με θήμα άργό, σιρτό, προχώρησε η Μπουκουβάλα προς τη μεγάλη πύλη τού μοναστηριού. Ψιθύρισαν οι άλλοι καλόγεροι μεταξύ τους, καθώς τον είδαν έτσι ψηλόν, με τό καλυμμάχι που τον έδειχνε άκόμα πιο ψηλό, και με τη λυτή ζωγραφισμένη στο όραό νεανικό του πρόσωπο.

Ήταν παράξενος ό καινούργιος αυτός

Πώς μπορεί κανείς

ΝΑ ΧΩΡΙΣΗ

ΤΟ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ»
ΜΙΑΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗΣ

σπαγορευη κανενας σοδαρος λογος; Δεν νομίζετε ότι ένας στιγμιαίος θυμός δεν είναι σωστό να καταλήξει σε τέτοια λύση; Δεν νομίζετε ότι τόσο ώριμες συνήθειες τις οποίες αποκτήσατε κατά την κοινή συμβίωση είναι αρκετές για να σβύσουν ώρισμα αίσθημα; Για σκεφθείτε, λοιπόν, καλύτερα, κυρία μου, και προσπαθήστε να αλλάξετε γνώμη.

Ακολουθήστε θαθειά σιγή, ενώ ο δικαστής κυττώσει ικανοποιημένος την έναγούσαν, με δέλεμα ενθαρρυντικό.

Η κυρία δεν απήντησε άμεσα, ίσως για να δώσει με τη σιγή της μεγαλύτερη βαρύτητα στα λόγια που επρόκειτο να προφέρει. Έπειτα ενέτωσε με δύναμη το λεπτό σωματάκι της προτεινώντας το στήθος, που αν και ήταν αρκετά προκλητικό, δεν έπωλεθησε της ευκαιρίας να εκδηλώσει την εσωτερική του συγκίνηση, όπως θα έκανε μια ρομαντική ηρωίδα του περασμένου αιώνα. Και, αφού έσηκωσε επίσημα το χέρι, με το δαχτυλό τευτμένο προς μακρινούς ορίζοντες, άρχισε ήρεμα και σταθερά:

ΤΑ «ΥΠΕΡ»...

—Κύριε δικαστά, σας δρ-
κίζομαι ότι θα πω όλα την α-
λήθεια, θ' αφήνω με ειλικρί-
νεια τους λόγους που με ανά-
γκασαν να καταλήξω σ' αυτή
την απόφαση. Ο άνδρας μου
δεν έχει ερωμένη, δεν χαιρε-
τίζεται με άλλες γυναίκες, δεν
είναι χαρτοπαίκτης, ούτε μέθυ-
σος, ούτε τεμπέλης, ούτε βά-
ναυσος, δεν με υποχρεώνει να
εργασθώ —έχωμε και υπηρέ-
τρια στο σπίτι, κύριε δικα-
στά— δεν μου στερεί τις μι-
κρές μου ψυχαγωγίες, που εί-
ναι βέβαια πολύ άθωες, δεν έ-
χει καμιά λόξα, ούτε κρυφά
ελαττώματα. Έν τέλει, σας
πληροφορώ ότι δεν είναι άσχη-
μος, ούτε γέρος, ούτε άρρω-
στος.

—Η κυρία έσταμάτησε αφού
επρόφερε αυτά τα λόγια, ίσως
για να ιδεί τι εντύπωση έκαναν.
Καθ' όλο αυτό το διάστημα,
καθώς μιλούσε, το πρόσωπο
του δικαστού φωτιζόταν δια-
ρκώς περισσότερο από ένα θρι-
σμευτικό και πονηρό χαμόγε-
λο. Γιατί έμάντευε το τέλος
της διαδικασίας και σκεφτό-
ταν: «Αυτή τη φορά θα κατορ-
θώω επί τέλους να επιβλη-
θώ! Αυτή η δίκη θα είναι το
φωτεινότερο σημείο της στα-
διοδρομίας μου! Η ιστορία
της αμερικανικής Δικαιοσύνης
θα με αναφέρει με το όνομα
Τζών ο Συμφιλίωτης».

Τότε, γελώντας και ευγέ-
στατος, εστράφηκε προς την
δμορφη κυρία και της είπε με
ύψος μελιστάλακτο:

—Τότε λοιπόν για ποιά
πράγμα κατηγορείτε τον άνδρα
σας, κυρία μου;

...ΚΑΙ ΤΑ «ΚΑΤΑ»

—Η έναγούσα έφήρμωσε πάλι
την τακτική της μικρής παύ-
σεως προτού μιλήσει. Έπειτα
με μια γρήγορη κίνηση, άνοιξε
το τσαντάκι της, έβγαλε από
μέσα ένα γαλάζιο χαρτάκι δι-
πλωμένο στα τέσσερα, και το
έδωσε στον ύποθετον Συμ-
φιλίωτη.

—Παρακαλώ, κύριε δικαστά,
αν έχετε την καλωσύνη να δια-
βάσετε...

«Θα είναι κάποιο ανώνυμο
γράμμα, σκέφθηκε ο δικαστής.
Και θα την πείσω άμέσως ό-
τι δεν πρέπει να δίνω σημασία
σε τέτοιου είδους συκοφαντί-
ες». Άλλ' άπατήθηκε.

Το χαρτάκι είχε την υπο-
γραφή της έναγούσης, που στε-
κόταν εμπρός του, άγέρωχη
και περήφανη. Με τον λεπτό
και σταθερό γραφικό χαρακτή-
ρα της είχε γράψει τα εξής:

«Κατηγορώ τον άνδρα μου,
ότι με υποχρεώνει κάθε πρωί
να σταματάω το ξυπνητήρι.

—Ότι με συγκρίνει με άλ-
λες γυναίκες λέγοντας: «Εί-
σεις οι γυναίκες που θέλετε
διαρκώς να σας λιβανίζουν...»

—Ότι με συγκρίνει με τη
μητέρα του, λέγοντας: «Σε δε-
βαίω ότι αυτή τη καταφέρνε
πολύ καλύτερα από σένα».

—Ότι με συγκρίνει με τον
εαυτό του, λέγοντας: «Με τα
μιά απ' όσα ζοδεύεις, εγώ
θα αγοράζα περισσότερα και
καλύτερα πράγματα».

—Ότι μιλάει για το γάμο
μας κατά τρόπον προσβλητι-
κό για μένα, λέγοντας: «Ο-
ταν έδαλα τη θηλεία στο λαι-
μό μου...» «Όταν έκαμα αυτή
τη δλακεια...».

—Ότι κάθε φορά που του
αφηγομαι κάτι, περιμένει
πρώτα να τελειώσω και μετά
με ρωτάει: «Τί έλεγε;»

—Ότι κάθε φορά που τον
ρωτάω κάτι για τη δουλειά
του, μου άπαντα: «Δεν κατα-
λαβαίνεις έαυ από τέτοια».

—Ότι άπουσιάζει από τις
συγκεντρώσεις που διοργανώ-
νω τα βράδια με τις φίλες μου
με την δικαιολογία ότι το
πρωί πρέπει να ξυπνήσει ένω-
ρίς.

—Ότι την Κυριακή το ρα-
διόφωνο παίρνει μόνο τις α-
θλητικές έκπομπές και τις ει-
δήσεις.

—Ότι με ξυπνάει τη νύχτα
επιστρέφοντας από μια συγ-
κέντρωση με φίλους του, λέ-
γοντας: «Τί ώραία που δια-
σκεδάζει κανείς χωρίς τη συν-
τροφία των γυναικών!»

—Ότι μου κουβαλάει στο
σπίτι φίλους του, χωρίς προ-
ηγούμενες να με ειδοποιήση.

—Ότι κάθε φορά τους αφη-
γείται μίαν ιστορία, πάντα την
ίδια, επί χρόνια τώρα!

—Ότι με διακόπτει, όταν
θέλω ν' αφήνω κι' εγώ κάτι,
λέγοντας: «Σώπα έαυ, δεν ξέ-
ρεις να τα πής καλά».

—Ότι τους εκθέτει μ' ένα
χαμόγελο συγκαταβάσεως, όλα
τα μικρά μου ελαττώματα και
τις ατέλειες του χαρακτήρα
μου.

—Ότι ξεχνάει τα γενέθλια
και τη γιορτή μου, από τον
καιρό που παντρευτήκαμε.

—Άφου τ' διάβασε όλ' αυτά,
ο δικαστής έσηκωσε το κεφάλι
κατάπληκτος. Ήταν κι' αυτός

Όταν οι λαοί

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

• Σάν τρέχη ένα έλλογο, ε-
νε περιττά τα σπηρούνια.

• Έλάττωμα που δεν τιμα-
ρείται, μεγαλώνει.

• Όμορφος χειμώνας, κα-
λοκαίρι χωρίς νερό.

• Κοιμήσου νηστικός και θα
ξυπνήσεις δίχως χρέος.

• Ο λαίμαργος άνοίγει τον
τάφο του με τα δόντια του.

• Να έπαινης το δουνό, άλ-
λά να στέκης στην πεδιάδα.

• Ο ήλιος σε μιά ώρα στε-
γώνει πολλές μπουγάδες.

• Σάν βγαίνει λίγο ή άλε-
που, πρόσχε τις δρυιές σου.

• Ο κούκος τραγουδά τ' ε-
νομά του.

• Δεν χορεύει πάντα δποιος
πληρώνει τα διολιά.

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

• Η μοίρα δίνει πολλές
φορές καρύδια σε ανθρώπους
που τους έχουν πέσει τα δόν-
τια.

• Κάθισε καλά στη θέσι
σου και κανείς δεν θα σε ση-
κώση.

• Εάν παίζετε με τον τρελ-
λο στο σπίτι σας, θα παίξω
κι' αυτός με σας στο δρόμο

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

• Το μέλι είναι ένα πράγμα,
και η τιμή του μελιού άλλο.

• Η γλώσσα σκοτώνει πε-
ρισσότερους από το σπαθί.

• Χίλια δάκρυα δεν πλη-
ρώνουν ένα χρέος.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ

ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

1. Ο γάμος είναι ύγιεινός
κατά το 18ον έτος για τις γυ-
ναίκες και κατά το 30ον για
τους άνδρες. (Πλάτων).

2. Η γυμναστική είναι τόσο
αναγκαία στον οργανισμό, όσο
και η τροφή.

3. Το γάλα της μαυρομαλ-
λούσας παραμάνας είναι καλύ-
τερης ποιότητας από το γάλα
της ξανθομαλούσας.

4. Πίνε όταν διψάς, αλλά ά-
πό λίγο.

5. Τρώγοντας περισσότερα
απ' όσο πρέπει, τρέφεται λι-
γώτερο απ' όσο πρέπει.

6. Το νερό είναι για το δέρ-
μα ό,τι ο άέρας για τους πνεύ-
μονες.

7. Πολλές αρρώστιες έχουν
άφορμη την λιαιμαργία.

8. Πρέπει να μεσολαβούν
τουλάχιστον τρεις ώρες μετα-
ξύ του τέλους του γεύματος
και του λουτρού.

9. Σε κάθε γεύμα, πίνε 3
περίπου ποτήρια νερού.

10. Η ύγιεινη των παιδιών
συγκεντρώνεται σε 3 λέξεις:
Καθαριότητα, άπλότης, έλευθε-
ρία.

παντρεμένος και όμως ποτέ δεν
είχε προσέξει αυτές τις λεπτο-
μερείες της συζυγικής ζωής.

Και η άποφασίς που έβγα-
λε, ήταν φυσικά υπέρ της έ-
ναγούσης.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΑΟΥΡΙΚΑ

το κορίτσι τών
= ΣΥΝΟΡΩΝ

Ούγγρικό δραματικό διή-
γημα της ΙΡΜΑΣ ΖΑΛΕΣΚΙ

Χέγκενσαλομ. Τα σύνορα.
Ένας χαμηλός μικρός σταθμός. Άπό
μακριά, θα έλεγε κανείς—μιά άποθήκη-
Πλησιάζοντας, βλέπεις τους άσπρισμένους
τοίχους, που τον κάνουν να μοιάζει σαν τα
ποταμόπλοια που ανεβαίνουν τον Δούναβη
και σαν όλα αυτά τα μικρά σπιτάκια,
που άραδιασμένα πιά περά στην άκρη του
μεγάλου δρόμου, φτιάχνουν ένα χωριό.

Ένα σύγχαρέζικο χωριό. Σάν κι' αυτά
που είναι ανάγια σκορπισμένα σ' όλοκλη-
ρη την πεδιάδα του Μπρούκ.

Τα σύνορα όμως δεν είναι παρά μονά-
χα έδω. Στο Χέγκενσαλομ.

Το τράινο ακόμα δεν έχει σταματήσει
και κυκλώνεται από παιδιαστικές φωνές:

—Νερό, κρύο νερό!

Καμμία δεκαπενταριά χάλκινοι δίσκοι
με γυάλινα ποτήρια ύψώνονται κοντά στα
παράθυρα των βαγονιών. Ένα ποτήρι, δυο
δεκάρες. Δεν είναι ακριβά. Οι περιηγητάι
όμως λείπουν. Η ταχεία της Βιέννης έχει
ένα βαγκόν - ρεστωράν και όλοι προτιμούν
την ξανθεία μύρτα από το νερό της πε-
γής.

—Κανείς να μην κατεβή. Κανείς να μην
αφήση το βαγόνι του.

Η διαταγή του έπιθεωρητού είναι ρητή.

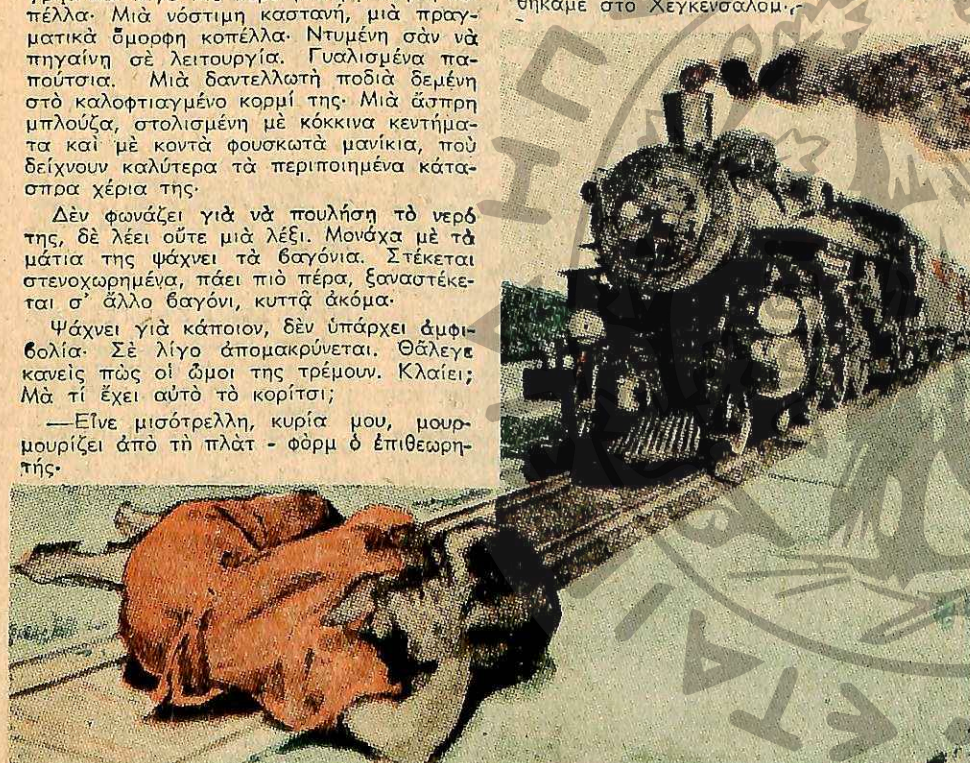
Έρχονται να τον ελεγχουν τα διαβατή-
ρια, τις άποσκευές... Οι στρατιώτες, με
έφ' όπλου λόγχη ανεβοκατεβαίνουν εμπρός
στο σταθμό. Άδικα όμως. Σε κανέναν η
φιλοδοξία να τους διαφύγη, γιατί κανένας
δεν έχει την έπιθυμία να κατεβή. Για ποιόν
λόγο; Σε έναν τέτοιο σταθμό! Κι' αυτήν
την εποχή! Άδιόφοροι όλοι κυττάζουν τα
μικρά που σπρώχνονται μπροστά στις κλει-
σμένες πόρτες.

Δεν είναι όμως μονάχα παιδιά. Στην ά-
κρη εκεί στέκεται μιά καμπουριασμένη
γριά και λίγο πιο πέρα μιά ψηλόλιγνη κο-
πέλλα. Μιά νύστιμη καστανή, μιά πραγ-
ματικά έμορφη κοπέλλα. Ντυμένη σαν να
πηγαίνει σε λειτουργία. Γυαλισμένα πα-
πούσια. Μιά δαντελωτή ποδιά δεμένη
στο καλοφτιαγμένο κορμί της. Μιά άσπρη
μπλούζα, στολισμένη με κόκκινα κεντήμα-
τα και με κοντά φουσκωτά μανίκια, που
δείχνουν καλύτερα τα περιποιημένα κάτα-
σπρα χέρια της.

Δεν φωνάζει για να πουλήσει το νερό
της, δε λέει ούτε μιά λέξη. Μονάχα με τα
μάτια της ψάχνει τα βαγονία. Στέκεται
στενωχωρημένα, πάει πιο πέρα, ξαναστέκε-
ται σ' άλλο βαγόνι, κυττά ακόμα.

Ψάχνει για κάποιον, δεν υπάρχει άμφι-
βολία. Σε λίγο άπομακρύνεται. Θα έλεγε
κανείς πως οι όμοι της τρέμουν. Κλαίει;
Μα τί έχει αυτό το κορίτσι;

—Είνε μισότρελλη, κυρία μου, μουν-
μουρίζει από τη πλάτ - φόρμ ο έπιθεωρη-
τής.

—Την ξέρετε;
—Άν την ξέρω ; Είμαι ντόπιος. Έδω
μένω.

Σφουρίζει. Το τράινο άγκομαχά. Ο έπι-
θεωρητής σκαρφάώνει διαστικός στο δα-
γόνι μου. Είμαι μόνη. Θα μπορούσαμε να
κουβεντιάσαμε. Δεν είναι ανάγκη να τον
παρακαλέσω. Είναι εύχαριστος και ευγενι-
κός. Μιλά σιγά, με φωνή μαλακιά δίνον-
τάς της έναν τόνο ύποταγής.

—Ναί, την ξέρω, έπανέλαβε. Είναι μι-
σοπάλαβη. Είναι τσιμπημένη μ' έναν τύπο
που πηγαίνει κάθε δδομάδα απ' τη
Βιέννη στη Βουδαπέστη. Ένας περιοδεύ-
ων πλασιέ ή κάτι τέτοιο... Άν ο πατέ-
ρας της το ήξερε, θα την έπνιγε. Και
όμως... Ο γέρο Κοβάκ—έτσι τον λένε—
φταιει ο ίδιος για όλα αυτά. Στην περα-
σμένο πόλεμο, είχε σηκώσει ψηλά τη μύτη
του. Έκέρδισε τόσα χρήματα, που δεν ή-
ξερε πως να τα σπαταλήσει. Έχτισε και-
νούργιους σταύλους, άποθήκες, έφερε ακό-
μα κι' αμερικανικές μηχανές. Και για την
κόρη του; Αυτό το καλαύτι της χωριάτι-
σας έμαθε να παίζει πιάνο! Ήταν τότε,
στο τέλος του πολέμου, μόλις έφτα χρο-
νών, κι' αυτός ο χαμένος ο γέρο - Κοβάκ
δεν έμεινε εύχαριστήμενος μ' ένα πιάνο,
αλλά της αγόρασε δυο. Έφώναξε δυνατά,
έφώναξε για ν' ακούη όλος ο κόσμος: «Οί
δεσποινίδες που μόνον στην πόλη παί-
ζουν δυο - δυο σ' ένα πιάνο. Έμένα η
κόρη μου έχει ένα πιάνο για κάθε χέρι
της... Και τώρα δεν έχει ούτε ένα».

»Θά πουλήσει και την τελευταία άγε-
λάδα του, αν βαστάξει αυτή η κρίσις. Εί-
χε βάλει την Άουρίκα, αυτή τη νύστιμη
κοπέλλα που είδατε, στο μοναστήρι, για
να σπουδάσει με τις «δεσποινίδες», και
τόρα δεν έχει ούτε μιά φούχτα πένγκος για
ν' αγοράσει στο γυιό του ένα ζευγάρι πα-
πούσια.

»Πρίν, έρχοταν ο μικρός άδελφός της
για το πουλήσει του νερού. Τώρα έρχεται
η Άουρίκα, γιατί ο μικρός άρρώστησε.
Αυτός ο «κύριος» που σας είπα—τον βλέ-
πω μέσα στο τράινο τώρα και καιρό—
την έβαλε στο μάτι. Είδα όλες τις κατερ-
γαριές του. Συχνά κατέβαινε από το
τράινο. Την τελευταία δδομάδα, έμεινε
μόλις στο σταθμό μας...»

»Έπηρε την Άουρίκα κι' έπήγαν—δεν
ξέρω που μέσα στα χωράφια. Μ' έρώτησε
κιόλας αν το εισιτήριό του έκανε για το
έπόμενο τράινο. Και τώρα, θα σας πώ
κάτι που ποτέ δεν θα το έλεγα στο φτωχό
κορίτσι : Είναι έδω, μέσα στο τράινο μας,
ο «κύριος» αυτός, μα κρύφτηκε μόλις στα-
θήκαμε στο Χέγκενσαλομ.

»Είνε ένας παληάνθρωπος, σαν τους
αυτούς τους νεαρούς σήμερα. Έπηρε ό,τι
ήθελε από τη μικρούλα και τώρα χωρίς
άλλο θα δρήςκε καινούργιες για τα κα-
πρίσια του. Μα εγώ δεν άνακατεύομαι.
Άς τα δλέπη ο γέρο - Κοβάκ. Θέλησε
να κάμη μιά δεσποινίδα την κόρη του...
Άν άργότερα έχει κανέναν μωρό, απ' όλο
το Μπρούκ κανέναν δεν θα την βέλη».

»Είμενα ένα μήνα στη Βουδαπέστη. Έ-
πιστρέφοντας, είχα στο τράινο τον ίδιο έ-
πιθεωρητή. Σχεδόν είχα ξεχάσει τη μικρή
Άουρίκα. Η περιπέτειά της ήταν πολύ
κοινή. Μα ξανασυναντώντας τον έπιθεωρη-
τή, που κι' αυτός με θυμήθηκε, μου ήρθε
στο μυαλό η διήγησίς του.

—Ά, είστε η κυρία... Άν θυμάμαι
καλά, είχατε δείξει ένδιαφέρον για τη μι-
κρή.

—Μα βέβαια, φίλε μου. Θυμάμαι καλά
δσα μου διηγήθηκαν. Υπάρχουν νέα;

—Υπάρχουν, δυστυχώς γι' αυτήν. Μιά
περίεργη ιστορία. Πάνε δυο δδομάδες, κι'
άκόμα είμαι παρασμένη. Το δυστυχισμένο
το κορίτσι! Καλά σας έλεγα πως ήταν
τρελή! Άλλά πάλι ίσασε κεί;

—Διηγηθήτε μου, λοιπόν, τί έγινε;

—Ήταν ένα Σάββατο. Κάθε Σάββατο
αυτός ο «κύριος» έπήγαινε στη Βιέννη και
επέστρεφε την Τρίτη. Το περασμένο Σάβ-
βατο η Άουρίκα τον είδε στο τράινο. Μα
ο κύριος ούτε της μίλησε. Τότε κατάλαβε
το φτωχό κορίτσι. Ύστερα δεν ξέρω πως
χάθηκε από μπροστά της, κανείς όμως
δεν σκέφθηκε τίποτε... Το τράινο ξεκίνη-
σε. Είχε μπη για καλά στο δρόμο του,
όταν ξαφνικά σταμάτησε μ' ένα άπώτομο
τρίξιμο των φρένων. Όλα τα βαγονία έ-
τραντάχτηκαν. Κατεβήσαν. Αυτός ο «κυ-
ριος» ήταν στο παράθυρο του βαγονιού
του: «Θά κάνω κιμιά κανέναν», μου λέει
γελώντας. Προχώρησα στη μηχανή. Η
Άουρίκα ήταν μπλεγμένη μέσ' στις ρό-
δες. Έκανε πως εκτίτασε το τράινο, κι'
όταν η μηχανή έφτασε κοντά της, έπεσε έ-
πάνω στις ράγες...

»Είνε μιά πολύ θλιβερή ιστορία, κυρία,
κι' έμεις οι φτωχοί έχομε τόσα δάσανα,
που δεν έχομε καιρό να σκεφτόμαστε και
τα δάσανα των άλλων... Μα τί να σας πώ,
κυρία μου, το λυτήθηκε το φτωχό κορί-
τσι, τη δύστυχη Άουρίκα...»

ΙΡΜΑ ΖΑΛΕΣΚΙ

ΔΙΚΑΙΑ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

Ο Πάτροκλος Πολυβασανισμένος φυ-
χορραγεί! Κοντά του βρίσκεται ο συμφο-
ραιογράφος του κ. Τυπικόπουλος. Ο Πο-
λυβασανισμένος, με σδυμένη φωνή, δια-
τυπώνει τις τελευταίες του βελήσεις και
καταρτίζεται η διαθήκη του.

—Άκου, Τυπικόπουλε, φίλε μου;

—Άκούω, φτωχέ φίλε, λέγε.

—Άφνω στη γυναίκα μου διακόσιες
πενήντα χιλιάδες δραχμές.

—Κι' αν ξαναπαντρευτή; ρωτάει ο συμ-
βολαιογράφος.

—Άν ξαναπαντρευτή, είπες;

—Ναί, αυτό είπα.

—Τότε, της άφνω πεντακόσιες χιλιά-
δες.

—Πεντακόσιες χιλιάδες αν πάρη άλ-
λον άνδρα, και γιατί;

—Γιατί ρωτάς, φίλε μου; Γιατί πρέπει
ν' άποζημιωθεί, πρέπει να πληρωθή κα-
λά... ο άνθρωπος που θαχτεί το θάρρος να
την πάρη! Κατάλαδες;...

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

Ένα παιδάκι πλησιάζει τον άστυφά-
λακα και δείχνοντάς του ένα καπέλλο
μέσα στη θάλασσα, του λέει κλαίοντας:

—Σας παρακαλώ, κύριε, ο άδελφός
μου...

Προτού τελειώσει, ο άστυφύλαξ ρίχθηκε
στη θάλασσα, αλλά δεν κατώρθωσε ν' ά-
νασύρη παρά μόνο το καπέλλο.

—Μα, κύριε άστυφύλακα, δεν μ' άφή-
σατε να τελειώσω ! Ο άδελφός μου...
είχε πετάξει το καπέλλο μου στη θά-
λασσα!

120v

Ξαφνικά, ο Ρομπιστάν άκουσε θήματα από τὸ μέρος τῆς αἰθούσας. Ἡ συναισθησις τοῦ κινδύνου τοῦ ξανάδωκε τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμίαν του.

Ἐπισθοχώρησε ἀμέσως πρὸς τὴν ἄκρην τοῦ διαδρόμου, λέγοντας:

— Στὸ κάτω-κάτω θὰ πεθάνω! Δὲν μπορῶ νὰ πάθω τίποτε ἄλλο.

— Δὲν θὰ πεθάνετε! ἀκούσθηκε μὴ φωνὴ πίσω του.

Ἦταν ἡ τρελλὴ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Μεντόν, ντυμένη μὲ ἕνα πολυτελὲς φόρεμα.

Ἡ Βιολέττα ἐπλησίασε τὸν ἱππότη καὶ εἶπε:

— Ἀν πεθαίνατε σεῖς, ποῖος θὰ προστάξῃ καὶ θὰ σώσῃ τὴν κόρη μου;

— Τὴν κόρη σας! Ἐκάμε ὁ Ρομπιστάν.

— Ναί, τῇ Γιζέλλα, εἶπε ἡ Βιολέττα.

Ὁ ἱππότης εἶχε μείνει κατὰ-πληκτος γιὰτὶ ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἀγνοοῦσε ὅτι ἡ Γιζέλλα ἦταν κόρη τῆς τρελλῆς Βιολέττας.

— Πρὸς Θεοῦ, μιλῆστε, κυρία, εἶπε. Ἐξηγήστε μου.

— Σιωπὴ! ἐφώνασε ἡ Βιολέττα. Ἀκούστε...

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν αἰθουσα.

Ὁ Ρομπιστάν ἐπροχώρησε τότε κατὰ ἕνα δῆμα καὶ ἀκούσε ἕνα θορύβου χαροῦντων φωνῶν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἔλεγε:

— Κύριε Ποεμαί ντὲ Πρεμαντέν, διαβάστε μας τὰ συμβόλαια. Κατόπιν ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Παύλου θὰ κάμῃ τὸ καθήκον του.

— Τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου! ἐμβύρισε ὁ Ρομπιστάν.

Ὁ συμβολαιογράφος ἄρχισε ἔπειτα νὰ καλῇ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς παρόντας.

Πρῶτα ἐκάλεσε τὸν δούκα ντ' Ἀγκουλέμ, πατέρα τῆς νύμφης, ἔπειτα τὸν δούκα τοῦ Γκυζ, ἀντιπρόσωπον τοῦ πατέρα τοῦ γαμβροῦ, τοὺς μάρτυρες τοῦ συμβολαίου καὶ, στὸ τέλος, τὴν Γιζέλλα καὶ τὸν Σενκ-Μάρς.

Τὴ στιγμῇ ὅμως ἐκείνῃ, ἡ Βιολέττα ὤρμησε μέσα στὴν αἰθουσα, φωνάζοντας:

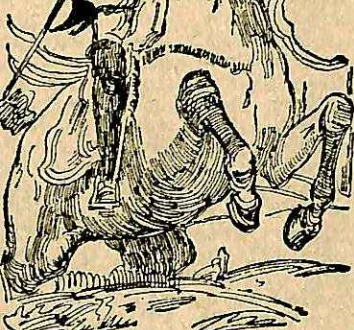
— Ἡ τελετὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ χωρὶς τὴν παρουσίαν τῆς δούκισσας ντ' Ἀγκουλέμ, ποὺ εἶνε ἡ μητέρα τῆς νύμφης. Ἐμφανίζομαι γιὰ νὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά μου.

Κατὰπληθὺς ἐξωγραφίσθη εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν εὐρισκομένων μέσα στὴν αἰθουσα.

— Κύριε, εἶπε ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, σὰς εἶνε γνωστὴ ἡ θλιβερὴ κατάστασις τῆς δούκισσας.

Συγχρόνως, ἔτρεξε πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα ἀνάκλιτρο.

Ἐπειτα, ἐγύρισε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρε-

κάλεσε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων.

Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, εἶπε ἡ Βιολέττα, γιὰτὶ δὲν μοῦ παρουσιάζεις τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς μας;

Ὁ δούξ ἐγίνε κατακίτρινος. Πῶς ἡ τρελλὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γάμου; Ἐπρόσεξε τότε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ ἄλλες φορές καὶ ἡ φωνὴ τῆς πιὸ σταθερά.

— Ναί, ἐσυνέχισε ἡ Βιολέττα, καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. Εἶμαι τρελλὴ καὶ μὴν τρελλὴ εἶνε ὅπως μὴν νεκρὴ. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐφώνασε ἡ Γιζέλλα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δούκισσας.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἐρίριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς παρισταμένους, σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ διακοπῇ καὶ ἔπειτα ἔπηρε τὸν μαρκῆσιον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ Βιολέττα:

— Κυρία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν μαρκῆσιον ντὲ Σενκ-Μάρς, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένην.

— Σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω, εἶπε ὁ μαρκῆσιος.

Ἡ Βιολέττα ἐστῆριξε ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

— Ὡ! Πόσο ἀχρὰς εἴσατε! εἶπε. Γιὰτὶ; Δώστε μου τὸ χέρι σας! Ἐγὼ νὰ διαβάξω τὴν τύχην στὶς γραμμὰς τοῦ χερσίου.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔπηρε τὸ χέρι τοῦ μαρκῆσιου.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξε αὐτὴ τὴν τέχνην! εἶπε. Γιὰτὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ μητέρα μου ἦταν χειρομάντις.

— Κύριοι, ἔκαμε προμαγμένους ὁ δούξ, ἡ μητέρα τῆς ἦταν μὴν Μονταγκιου, μὴν δούκισσα. Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου 9ου δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ τὴν κόρη μίας Τσιγγάνης!

— Μιὰς τσιγγάνης! ἔκαμε ἡ Βιολέττα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦταν τσιγγάνα, ἀγαπητὴ μου Καρόλε!

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σενκ-Μάρς, εἶπε:

— Τί βλέπω στὸ χέρι σας; Δὲν ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐχετε δώσει ὅλην τὴν καρδίαν σας σὲ μὴν ἄλλη!

— Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Βλέπω ἀκόμη ἀσθονο αἵμα! Ἀ! Προσέξτε, νέε μου!

Συγχρόνως, ἔτρεξε πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα ἀνάκλιτρο.

Ἐπειτα, ἐγύρισε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρε-

κάλεσε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων.

Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, εἶπε ἡ Βιολέττα, γιὰτὶ δὲν μοῦ παρουσιάζεις τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς μας;

Ὁ δούξ ἐγίνε κατακίτρινος. Πῶς ἡ τρελλὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γάμου; Ἐπρόσεξε τότε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ ἄλλες φορές καὶ ἡ φωνὴ τῆς πιὸ σταθερά.

— Ναί, ἐσυνέχισε ἡ Βιολέττα, καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. Εἶμαι τρελλὴ καὶ μὴν τρελλὴ εἶνε ὅπως μὴν νεκρὴ. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐφώνασε ἡ Γιζέλλα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δούκισσας.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἐρίριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς παρισταμένους, σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ διακοπῇ καὶ ἔπειτα ἔπηρε τὸν μαρκῆσιον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ Βιολέττα:

— Κυρία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν μαρκῆσιον ντὲ Σενκ-Μάρς, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένην.

— Σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω, εἶπε ὁ μαρκῆσιος.

Ἡ Βιολέττα ἐστῆριξε ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

— Ὡ! Πόσο ἀχρὰς εἴσατε! εἶπε. Γιὰτὶ; Δώστε μου τὸ χέρι σας! Ἐγὼ νὰ διαβάξω τὴν τύχην στὶς γραμμὰς τοῦ χερσίου.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔπηρε τὸ χέρι τοῦ μαρκῆσιου.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξε αὐτὴ τὴν τέχνην! εἶπε. Γιὰτὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ μητέρα μου ἦταν χειρομάντις.

— Κύριοι, ἔκαμε προμαγμένους ὁ δούξ, ἡ μητέρα τῆς ἦταν μὴν Μονταγκιου, μὴν δούκισσα. Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου 9ου δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ τὴν κόρη μίας Τσιγγάνης!

— Μιὰς τσιγγάνης! ἔκαμε ἡ Βιολέττα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦταν τσιγγάνα, ἀγαπητὴ μου Καρόλε!

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σενκ-Μάρς, εἶπε:

— Τί βλέπω στὸ χέρι σας; Δὲν ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐχετε δώσει ὅλην τὴν καρδίαν σας σὲ μὴν ἄλλη!

— Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Βλέπω ἀκόμη ἀσθονο αἵμα! Ἀ! Προσέξτε, νέε μου!

Συγχρόνως, ἔτρεξε πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα ἀνάκλιτρο.

Ἐπειτα, ἐγύρισε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρε-

κάλεσε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων.

Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, εἶπε ἡ Βιολέττα, γιὰτὶ δὲν μοῦ παρουσιάζεις τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς μας;

Ὁ δούξ ἐγίνε κατακίτρινος. Πῶς ἡ τρελλὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γάμου; Ἐπρόσεξε τότε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ ἄλλες φορές καὶ ἡ φωνὴ τῆς πιὸ σταθερά.

— Ναί, ἐσυνέχισε ἡ Βιολέττα, καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. Εἶμαι τρελλὴ καὶ μὴν τρελλὴ εἶνε ὅπως μὴν νεκρὴ. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐφώνασε ἡ Γιζέλλα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δούκισσας.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἐρίριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς παρισταμένους, σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ διακοπῇ καὶ ἔπειτα ἔπηρε τὸν μαρκῆσιον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ Βιολέττα:

— Κυρία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν μαρκῆσιον ντὲ Σενκ-Μάρς, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένην.

— Σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω, εἶπε ὁ μαρκῆσιος.

Ἡ Βιολέττα ἐστῆριξε ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

— Ὡ! Πόσο ἀχρὰς εἴσατε! εἶπε. Γιὰτὶ; Δώστε μου τὸ χέρι σας! Ἐγὼ νὰ διαβάξω τὴν τύχην στὶς γραμμὰς τοῦ χερσίου.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔπηρε τὸ χέρι τοῦ μαρκῆσιου.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξε αὐτὴ τὴν τέχνην! εἶπε. Γιὰτὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ μητέρα μου ἦταν χειρομάντις.

— Κύριοι, ἔκαμε προμαγμένους ὁ δούξ, ἡ μητέρα τῆς ἦταν μὴν Μονταγκιου, μὴν δούκισσα. Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου 9ου δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ τὴν κόρη μίας Τσιγγάνης!

— Μιὰς τσιγγάνης! ἔκαμε ἡ Βιολέττα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦταν τσιγγάνα, ἀγαπητὴ μου Καρόλε!

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σενκ-Μάρς, εἶπε:

— Τί βλέπω στὸ χέρι σας; Δὲν ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐχετε δώσει ὅλην τὴν καρδίαν σας σὲ μὴν ἄλλη!

— Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Βλέπω ἀκόμη ἀσθονο αἵμα! Ἀ! Προσέξτε, νέε μου!

Συγχρόνως, ἔτρεξε πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα ἀνάκλιτρο.

Ἐπειτα, ἐγύρισε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρε-

κάλεσε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων.

Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, εἶπε ἡ Βιολέττα, γιὰτὶ δὲν μοῦ παρουσιάζεις τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς μας;

Ὁ δούξ ἐγίνε κατακίτρινος. Πῶς ἡ τρελλὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γάμου; Ἐπρόσεξε τότε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ ἄλλες φορές καὶ ἡ φωνὴ τῆς πιὸ σταθερά.

— Ναί, ἐσυνέχισε ἡ Βιολέττα, καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. Εἶμαι τρελλὴ καὶ μὴν τρελλὴ εἶνε ὅπως μὴν νεκρὴ. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐφώνασε ἡ Γιζέλλα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δούκισσας.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἐρίριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς παρισταμένους, σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ διακοπῇ καὶ ἔπειτα ἔπηρε τὸν μαρκῆσιον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ Βιολέττα:

— Κυρία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν μαρκῆσιον ντὲ Σενκ-Μάρς, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένην.

— Σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω, εἶπε ὁ μαρκῆσιος.

Ἡ Βιολέττα ἐστῆριξε ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

— Ὡ! Πόσο ἀχρὰς εἴσατε! εἶπε. Γιὰτὶ; Δώστε μου τὸ χέρι σας! Ἐγὼ νὰ διαβάξω τὴν τύχην στὶς γραμμὰς τοῦ χερσίου.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔπηρε τὸ χέρι τοῦ μαρκῆσιου.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξε αὐτὴ τὴν τέχνην! εἶπε. Γιὰτὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ μητέρα μου ἦταν χειρομάντις.

— Κύριοι, ἔκαμε προμαγμένους ὁ δούξ, ἡ μητέρα τῆς ἦταν μὴν Μονταγκιου, μὴν δούκισσα. Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου 9ου δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ τὴν κόρη μίας Τσιγγάνης!

— Μιὰς τσιγγάνης! ἔκαμε ἡ Βιολέττα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦταν τσιγγάνα, ἀγαπητὴ μου Καρόλε!

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σενκ-Μάρς, εἶπε:

— Τί βλέπω στὸ χέρι σας; Δὲν ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐχετε δώσει ὅλην τὴν καρδίαν σας σὲ μὴν ἄλλη!

— Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Βλέπω ἀκόμη ἀσθονο αἵμα! Ἀ! Προσέξτε, νέε μου!

Συγχρόνως, ἔτρεξε πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὠδήγησε νὰ καθίσῃ σ' ἕνα ἀνάκλιτρο.

Ἐπειτα, ἐγύρισε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν παρε-

κάλεσε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων.

Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, εἶπε ἡ Βιολέττα, γιὰτὶ δὲν μοῦ παρουσιάζεις τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς μας;

Ὁ δούξ ἐγίνε κατακίτρινος. Πῶς ἡ τρελλὴ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ γάμου; Ἐπρόσεξε τότε ὅτι τὸ βλέμμα τῆς ἦταν πιὸ ἥρεμο ἀπὸ ἄλλες φορές καὶ ἡ φωνὴ τῆς πιὸ σταθερά.

— Ναί, ἐσυνέχισε ἡ Βιολέττα, καταλαβαίνω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὴ τὴ χάρι. Εἶμαι τρελλὴ καὶ μὴν τρελλὴ εἶνε ὅπως μὴν νεκρὴ. Κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν.

— Μητέρα! μητέρα! ἐφώνασε ἡ Γιζέλλα, τρέχοντας νὰ ριχθῇ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς δούκισσας.

Ὁ δούξ ντ' Ἀγκουλέμ ἐρίριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τοὺς παρισταμένους, σὰν νὰ ἐζητοῦσε συγγνώμην γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ διακοπῇ καὶ ἔπειτα ἔπηρε τὸν μαρκῆσιον ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε κοντὰ στὴ Βιολέττα:

— Κυρία, εἶπε, σὰς παρουσιάζω τὸν μαρκῆσιον ντὲ Σενκ-Μάρς, ποὺ θὰ κάμῃ τὴν κόρη μας εὐτυχισμένην.

— Σὰς ὑποσχομαι, κυρία, ὅτι θὰ κάμω τὰ πάντα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω, εἶπε ὁ μαρκῆσιος.

Ἡ Βιολέττα ἐστῆριξε ἐπάνω του τὸ βλέμμα τῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχή.

— Ὡ! Πόσο ἀχρὰς εἴσατε! εἶπε. Γιὰτὶ; Δώστε μου τὸ χέρι σας! Ἐγὼ νὰ διαβάξω τὴν τύχην στὶς γραμμὰς τοῦ χερσίου.

Λέγοντας αὐτὰ, ἔπηρε τὸ χέρι τοῦ μαρκῆσιου.

— Ἡ μητέρα μου μ' ἐδίδαξε αὐτὴ τὴν τέχνην! εἶπε. Γιὰτὶ, ὅπως ἔχετε, ἡ μητέρα μου ἦταν χειρομάντις.

— Κύριοι, ἔκαμε προμαγμένους ὁ δούξ, ἡ μητέρα τῆς ἦταν μὴν Μονταγκιου, μὴν δούκισσα. Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου 9ου δὲν θὰ παντρευόταν ποτὲ τὴν κόρη μίας Τσιγγάνης!

— Μιὰς τσιγγάνης! ἔκαμε ἡ Βιολέττα. Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἦταν τσιγγάνα, ἀγαπητὴ μου Καρόλε!

Καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σενκ-Μάρς, εἶπε:

— Τί βλέπω στὸ χέρι σας; Δὲν ἀγαπάτε τὴν κόρη μου. Ἐχετε δώσει ὅλην τὴν καρδίαν σας σὲ μὴν ἄλλη!

— Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι...

— Βλέπω ἀκόμη ἀσθονο αἵμα! Ἀ! Προσέξτε, νέε μου!

Τὰ πιὸ παράξενα ΛΟΥΤΡΑ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα πέθανε στὸ Λος Ἀντζελες ἡ Μάρθα Λούδ, ποὺ ἦταν ἡ ὡραιότερη γυναίκα τῆς Καλιφορνίας. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε δέδαια καὶ τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον, ἂν ἡ ὁμορφὴ Μάρθα ἦταν σχετικῶς νέα. Ἀλλὰ εἶχε περάσει τὰ 80 καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε τὴν παρμηκρὴ ρυτίδα, καὶ ἡ ἐπιδερμίδα της ἦταν ἀπαλάττωτη καὶ δροσερὴ σὰν μικροῦ κοριτσιού.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΣΤΗΝ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σὲ ὅσους τὴν ρωτοῦσαν, δὲν ἀκόμη ἦταν ζωντανή, γιὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ τῆς καταπληκτικῆς ὁμορφίας της, ἡ Μάρθα ἀπαντοῦσε πάντα στερεότυπα: «Δὲν ἔχω κανένα μυστικό. Δὲν κάνω τίποτε ἀπὸλύτως γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν δροσιά καὶ τὴν ὁμορφιά μου. Γι' αὐτὸ φροντίζει μόνο ὁ καλὸς Θεός».

Καὶ ὅμως ὑπῆρχε κάποιο μυστικό. Καὶ ἡ ἡλικιωμένη ἐκείνη καλλονὴ τὸ ἀπεκάλυψε μονάχα στὴν διαθήκη της, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς διαθέσεως τῆς μεγάλης περιουσίας της, περιέχει καὶ τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν διατήρησι τῆς δροσερῆς ἐπιδερμίδος ὡς τὰ δα-θεῖα γεράματα.

Τίποτε ὅμως τὸ πολὺ μυστηριώδες, κανένα σπουδαῖο μυστικό, καμμιά πολυέσθη συνταγή. Ἐπὶ ἐξήντα χρόνια τώρα, ἡ Μάρθα ἔκανε καθημερινῶς ἓνα λουτρὸ ἀπὸ τασί. Καὶ ὅπως ὁμολογεῖ ἡ ἴδια στὴν διαθήκη της, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς περιεργῆς αὐτῆς θεραπείας ἐξώδεψε περὶ τὶς 250.000 χιλιόγραμμα τασί.

Στὴν ἀρχή, ὅσοι ἐδιάβασαν τὴ διαθήκη ἐνόμισαν ὅτι πρόκειται περὶ φάρσας. Ἀλλὰ οἱ ὑπῆρέτες καὶ τὸ ἄλλο προσωπικὸ τῆς Μάρθας, ἀφοῦ δὲν εἶχαν πιά καμμιάν ὑποχρέωσι νὰ κρατήσουν τὸ μυστικό, ἐπιβεβαίωσαν τὸ γεγονός.

Ἀλλ' αὐτοί, γιὰ νὰ μὴς φαῖν παράξενο; Ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα τὴν Εὐὰ ἕως τὴν ἐποχή μας, οἱ γυναῖκες ἐπρασπίζονταν πάντα νὰ δροῦν ἓνα μέσον γιὰ νὰ διατηρήσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὰ γηρατειά. Καὶ οἱ περισσότερες ἔβριχαν τὸ μέσον αὐτὸ σὲ συχνὰ λουτρά, προλαβαίνοντας ἔτσι τὶς ἐπιστημονικῆς θεωρίας γιὰ τὰ φαρμακευτικὰ καὶ θεραπευτικὰ ἐν γένει λουτρά.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΛΟΥΤΡΑ

Τὰ λουλούδια καὶ τὰ φρούτα ἔπαιζαν πάντα σπουδαῖοτα-τό ρόλο στὴν προετοιμασία σούτων τῶν λουτρῶν, ἂν καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν γυναικῶν δὲν ἐστράφηκε πάντα πρὸς τὸ φυ-

τικὸ βασίλειο. Τὰ ζῶα ἐπρωτὶ μῆθηκαν ἴσως πρὶν ἀπὸ τὶς διασημότερες καλλονές τῆς ἀρχαιότητος.

Εἶνε γνωστὸν πὼς ἡ Ποπαῖα ἡ ὡραιότερη σύζυγος τοῦ Νέρωνος ἔκανε καθημερινῶς ἓνα λουτρὸ ἀπὸ γάλα ὄνου. Καὶ τὰ ζῶα αὐτά, ποὺ ἦταν καμμιά πεντακοσάρια, ἐτρέφονταν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ ὀρώμα-

λουτρά ἀπὸ φράουλες καὶ δα-τόμουρα.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΣΤΗ ΣΑΜΠΑΝΙΑ

Αὐτὴ ἡ μόδα ἐπέρασε τὰ σύ-νορα τῆς Γαλλίας καὶ παρ' ὅ-λη τὴν ἐπαναστατικὴ καταγω-γὴ της, διαδόθηκε εὐρύτατα στὴν ἀγγλικὴ καὶ τὴν ρωσικὴ

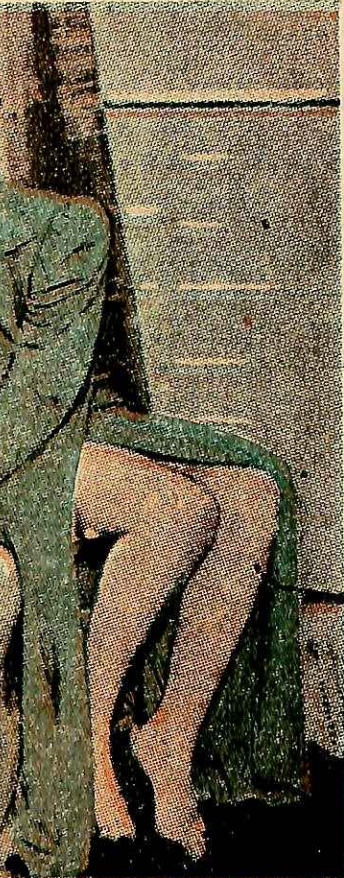

τικὰ χόρτα. Ἐν ἀνάγκη, μπο-ρεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸ καὶ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος.

Υπάρχει μάλιστα καὶ τὸ ἐ-ξῆς σχετικὸ ἀνέκδοτο, ποὺ θεωρεῖται αὐθεντικό. Μία ἀριστο-κρατίς ποὺ ἔζησε στὸ Μιλάνο κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶ-νος ἔκανε καθὲς πρωΐ ἓνα λου-τρὸ σὲ γάλα. Καὶ ὁ ὑπῆρέτης της τὸ ξαναπολοῦσε κατόπιν στὸν γαλατὰ ποὺ τῆς τὸ ἐπρὸ-μήθευε καὶ αὐτὸς τῷδινε στὴν πελατεία του σὲ τιμὴ ἐνκαί-ριας.

Τὸ λουτρὸ τῆς ὡραίας Γα-βριέλλας ντ' Ἐστρέ, εὐνοουμέ-νης τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Γαλ-λίας, ἦταν ἀρκετὰ πολυτέλικο. Στὸν μεγάλο μαρμάρينو λου-τρήρα της, ποὺ ἦταν μοναδικὸς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἔβαζε νὰ μου σκέουν θυμάρη, δενδρολίδαν, λεβάντα, δάφνη, τίλιο, τριαν-τάφυλλα, μέντα καὶ βιολέττες. Καὶ μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ ἐλούζε τὸ πανώριο κορμί της. Αὐτὸ δὲ ἦταν τὸ μυστικὸ μὲ τὸ ὁποῖον κατάρθωσε νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ τόσα χρόνια αἰχμαλωτὸ τῆς τὸν μεγάλο ἐκείνον βασιλῆα.

Ἡ Νινὼν ντὲ Λανκλό, ποὺ σὲ ἡλικία ἐνενήντα χρονῶν ἐ-ξεδιέλλαντε τοὺς αὐλικούς, ἔ-κανε καθημερινῶς λουτρά ἀπὸ γάλα καὶ μέλι. Ἡ δὲ Μαντὴν Ταλιέν ἔκαμε τῆς μόδας τὰ

ἀριστοκρατία. Μία Ρωσίδα πριγκίπισσα μάλιστα, τόσο ἐνθουσιάζτηκε ἀπὸ τὴν νέα αὐ-τὴν ἀνακάλυψι, ὥστε ἤθελε κα-θημερινῶς γιὰ τὸ λουτρὸ της 300 χιλιόγραμμα φράουλες. Ἐνα λουτρὸ ἀρκετὰ δαπανηρὸ καθὼς βλέπετε!

Τὴν ἐποχὴ τῆς δευτέρας Αὐ-τοκρατορίας, ἡ ἠθοποιὸς Ρόζ Σερί, ἐλυσάνρισε τὰ λουτρά ἀπὸ σαμπάνια, ποὺ διαδόθη-καν ἀμέσως στὴν ἀριστοκρα-τία τῆς ἐποχῆς. Καὶ οἱ κυρίες ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ προμη-θευτοῦν σαμπάνια, τὴν ἀντικα-τέστησαν μὲ ἄλλα, φτηνότερα κρασιά, τὴν δὲ περίοδο τοῦ τρυγητοῦ μὲ μούστο!

Ἀλλὰ παράξενα λουτρά εἶ-νε αὐτὰ ποὺ γίνονται ἀκόμη καὶ τώρα μὲ καθαρὸ λάδι τῆς ἐλῆας καὶ μὲ οἶνονεσμα. Τὸ πιὸ παράξενο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ λουτρὸ σὲ αἷμα μοσχά-ριου, ὅπως τὸ πιὸ ὑγιεινὸ καὶ ἐνέζοδο εἶνε τὸ λουτρὸ σὲ κα-θαρὸ νερὸ, ἔστω καὶ μὲ λίγὸ σαποῦνι.

Δ. ΒΕΡΔΗΣ ΤΙ ΉΤΑΝ

—Σοῦ ὀρκίζομαι, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ἡ ψευτιά δὲν εἶνε ἡ ἀδυναμία μου.

—Σὲ πιστεύω, φίλε μου. Εἶνε ἡ μεγαλύτερή σου δύνα-μις.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΗΣ

Μία δραματικὴ ἀισθη-ματικὴ ἱστορία

Ο Ρενέ ἐδιάβασε γιὰ δεκά-τη φορὰ τὴν ἐπιστολὴν ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια του.

«Ρωτήστε τὴ γυναίκα σας, ἔγραφε, νὰ σὰς πῇ ποῖον πη-γαίνει καὶ συναντᾷ στὸ πρὸς-στεῖο Βινύ τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα...».

Ἀπὸ κάτω ὑπῆρχε ἡ ὑπο-γραφή: «Μία φίλη ποὺ θέλει τὸ καλὸ σας».

Μὲ τὸ θάνατο μέσα στὴν ψυ-χή, ἔτρεξε ἀμέσως στὸ γραφεῖο ἑνὸς ἰδιωτικοῦ ἀστυνόμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέθεσε νὰ παρα-κολογήσῃ τὴν γυναίκα του, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε ἀλήθεια.

Ἐπιστρέφοντας τὸ δρόμῳ στὸ σπίτι του, δρῆκε τὴ Μάρ-θα εὐθυμὴ καὶ χαρούμενη ὅπως πάντα. Ἐκείνη τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ κατακό-κινῃ χεῖλῃ της. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέφυγε τὸ φίλημα, σκεπτόμε-νος ὅτι ἴσως κάποιοι ἄλλοι ἐν-δρας δὲν εἶχε φιλήσει πρὶν ἀπ' αὐτόν.

—Τί ἔχεις; τὸν ἐρώτησε ἡ γυναίκα του. Μήπως εἶσαι ἀ-διάθετος;

—Ὁ! Δὲν εἶνε τίποτε, ἀ-πῆντησε ὁ Ρενέ. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Εἶχαμε σήμε-ρα πολλὴ δουλειά στὸ γραφεῖο. Θα πλῆγαισῶ ὡρὶς ἀπόψε...

Εἶχε γνωρίσει τὴν Μάρθα τρία χρόνια πρὶν. Ἦταν τότε πρὶν λητρία σ' ἓνα μεγάλο καταστή-μα. Τὸ σεμνὸ καὶ ταπεινὸ ὄ-φος της, τὰ γαλανά μάτια της ἡ ἀθώωτης καὶ ἡ εὐλκρινέας ποὺ ἐπρόδιδε τὸ δέλεμα τῆς εἶχαν κάμει στὸν Ρενέ μιὰ ζωερὴ ἐντύπωση.

Οἱ δύο νέοι ἐγνωρίσθηκαν καὶ δὲν ἄργησαν νὰ νοιώσουν ἓναν φλογερὸ ἔρωτα ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον. Στὸ τέλος, ὁ Ρενέ ἔκαμε γυναίκα του τὴ Μάρθα καὶ εἶχε ζήσει ὡς τώρα μιὰ ζωὴ χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη μαζί της. Κανένα σύννεφο δὲν εἶχε ἔρβει ποτὲ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἀγάπη τους. Καὶ ὁ Ρενέ ἐνόμιζε πὼς θὰ ἦταν πάντα ἔ-τσι. Νὰ ὅμως ποὺ τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ γράμμα εἶχε ἔρβει νὰ συν-τρίψῃ μὲ μιὰς δολοκλήρου τὸ οἰ-κοδόμημα τῆς εὐτυχίας τους.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἔλαβε ἓνα τηλεφώνημα στὸ γραφεῖο του.

—Ἐμπρός! Ἐδῶ Γραφεῖο Παρακολούθησεων. Τὸ πρῶ-πο ποὺ μὰς ὑπεδείξατε πηγαί-νει συχνὰ στὸν ἀριθμὸ 23 τῆς ὁδοῦ Ταχυδρομείου, στὸ Βινύ.

Ὁ Ρενέ ἐπῆρε ἀμέσως τὸ σπῆτι του.

—Ἐμπρός! Εἶνε ἐκεῖ ἡ κυ-ρία;

—Ὁχι, κύριε, ἀπῆντησε ἡ ὑπῆρέτρια. Ἐφυγε πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα.

«Ἀ! Ὁ ἀμάθαινε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια!

Ἐκατέβηκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἐπήδησε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ περνοῦσε καὶ ἔδωκε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυ-νσι ποὺ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ γρα-φεῖο παρακολούθησεων.

Ἐπὶ ἀπὸ εἰκοσι λεπτά περίπου, ἔφθασε στὴν ὁδὸ Τα-χυδρομείου. Ὁ Ρενέ εἰδῶσε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἐχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἀριθμοῦ 23. Μία γρη῏ ἤρθε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Τί ἐπιθυμεῖτε; ἐρώτησε. Ὁ Ρενέ τὴν ἔσπρωξε καὶ ἐ-προχώρησε πρὸς ἓνα δωμάτιο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε ἀκούσει νὰ ἔρχεται ἡ φωνὴ τῆς Μάρθας.

Ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἀν-τίκρυσε ἓνα θέαμα, ποὺ τὸν ἄφησε κατάπληκτο. Ἡ γυναίκα του ἦταν καθι-σμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἔ-ξαφίγγε στὴν ἀγκαλιά της ἓ-να μικρὸ κοριτσάκι, ὡς δέκα ἔτων περίπου.

Ὁ Ρενέ ἐκύτταζε σαστισμέ-νος πότε τὴ γυναίκα του καὶ πότε τὸ κοριτσάκι αὐτό. Τοῦ φαινόταν ὅτι ἡ γῆ ἔφευγε κά-τω ἀπὸ τὰ πόδια του.

—Ἀκουσέ με, Ρενέ, εἶπε στὸ τέλος ἡ Μάρθα. Πρέπει νὰ σοῦ ἐξηγήσω μερικὰ πρά-γματα...

Τότε μόνο συνῆλθε ὁ Ρενέ. Ἡ Μάρθα ἦταν λοιπὸν μητέ-ρα! Εἶχε παιδί μ' ἓναν ἄλλον, πρὶν ἀκόμη παντρευθῇ! Καὶ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε!...

Ἐνόμιζε ὅτι θὰ τρελλανό-ταν ἂν ἔμενε περισσότερο ἐ-κεῖ. Καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ κυτ-τάξῃ καθόλου πίσω του... Τὰ αὐτιά του ἐβούίζαν καὶ ἓνας πῆλπος εἶχε σκεπάσει τὰ μά-τια του. Δὲν ἔφερε πού ἐπῆ-γαίνει.

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ δράδυ, ἡ Μάρθα δὲν ἐγύρισε στὸ σπῆτι της.

Ὁ Ρενέ ἐπέρασε μιὰ νύχτα φρικτῆς ἀγωνίας. Τὸ πρωῒ, ἡ καμαριέρα τοῦ ἔφερε ἓνα γράμ-μα. Ἦταν ἀπὸ τὴ Μάρθα. Τὸ ἀνοίξε γρήγορα καὶ ἐδιάδε-σε:

«Ἀγαπημένε μου Ρενέ,

Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ συγ-χωρήσεις. Ξέρω ὅτι μὲ ἔχεις καταδικάσει καὶ δὲν περιμένω τὴ συγγνώμη σου. Ὁ ἀφύγω-λοι πὸν μὲ τὸ παιδί μου, τὸ μόνο πλᾶσμα ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ κρατήσῃ ἀκόμη στὴ ζωῇ, τώρα ποὺ χάνω ἔσένα...

Πρέπει ὅμως νὰ ξέρης, Ρε-νέ, ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ ὅ-τι εἶσαι ἡ πρώτη μου καὶ μο-ναδική μου ἀγάπη. Μὴν γελά-σης. Σοῦ τὸ λέω ἄλλη μιὰ φο-ρά: Εἶσαι ἡ πρώτη μου ἀγά-πη! Ὁ αὐτὸς ἐξηγήσω ἀμέσως τὴ θῆλα νὰ πῶ. Δὲν μπορῶ ὅ-μως ν' ἀπαρνηθῶ τὸ παιδί μου. Φεύγω... Πρέπει ὅμως νὰ μᾶ-θης προηγουμένως τὴν ἀλή-θεια.

Θὰ σοῦ ἀφηγηθῶ μιὰ ἱστο-ρία, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια. Καθὼς ξέρεις, μὲ ἐ-μεγάλωσε μιὰ θεία μου, γιὰτὶ ἤμουν ὀρφανή. Μία μέρα, με-ρικές φίλες μου μ' ἔπεισαν νὰ πάω μαζί τους στὸ Σαῖν-Κλοῦ ὅπου γινόνταν μιὰ μεγάλη λα-ϊκὴ ἐορτῇ. Ὑστερα ἀπὸ πολ-λὲς παρακλήσεις, ἡ θεία μου μὲ ἐπέτρεψε νὰ πάω. Γιὰ πρώτη φορὰ, ἔφευγα ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ μὲ συνοδεύ-ῃ.

Ὅταν ἐπήγαμε στὸ Σαῖν-Κλοῦ, συναντήσαμε ἐκεῖ μερι-κοὺς νέους, ποὺ τοὺς ἔφεραν οἱ

φίλες μου. Ἐκάνανε τότε δῶοι μαζί μιὰ μεγάλη καὶ εὐθυμὴ συντροφιά. Ἦμουν τότε δέκα ἑπτὰ χρόνων καὶ δὲν εἶχα καμ-μιὰ πείρα ἀπὸ τὴ ζωῇ. Στὴν ἀρχή, ἤμουν σὰν ζαλισμένη ἀ-πὸ τὴ φασαρία ποὺ ἐγίνονταν γύρω μου. Δὲν ἄργησα ὅμως κ' ἐγὼ νὰ κάμω σὰν τὶς ἄλ-λες φίλες μου καὶ σιγά-σιγά παρὰσύρθηκα μέσα στὸ στρό-βιλο τοῦ γλεντιοῦ.

Ἦμουν ζαλισμένη ἀπὸ ὅ-λες αὐτὲς τῆς ζωῆς ἐντυπώ-σεις, ποὺ ἐδοκίμαζα γιὰ πρῶ-τὴ φορὰ στὴ ζωῇ μου. Ἐνας νέος, ποὺ δὲν μπορούσα νὰ δια-κρίνω καλὰ τὸ πρόσωπό του, μὲ ἐπιθύριζε διαρκῶς κομπλι-μέντα. Ἐγὼ τὸν ἀκούγα γε-λῶντας σὰν τρελλή. Δὲν ἔφερα πιά τί ἔκανα...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκατάλαβα ὅτι εἶχαμε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπὴ συντροφιά. Ἐ-νοίωσα τότε ἓνα μεγάλο φόβο. Ἀλλ' ὁ σύντροφός μου μὲ κα-θισχύχασε, λέγοντάς μου ὅτι θὰ μὲ ἐγύριζε αὐτὸς στὸ σπίτι μου.

Καὶ, ξαφνικά, ἐνῶ ἐδριόκ-μαστε κάτω ἀπὸ μερικὰ δέν-δρα, στὴν ἀκροποταμίᾳ, μὲ ἄρπαξε καὶ μ' ἐφίλησε στὸ στό-μα. Ἀντιστάθην δὲν μποροῦ-σα. Ἀλλὰ ἡ πάλῃ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ κρα-σί ποὺ μὲ εἶχαν δώσει νὰ πῶ, μ' ἔκαναν σὲ λίγο νὰ χά-σω τὶς αἰσθήσεις μου...

Μόνο τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ, ὅταν ἐξύπνησα στὸ κρε-βάτι μου, κατάλαβα τί εἶχε συμβῇ. Μία ἀπέραντη ἀπελπι-σία μὲ ἐκυρίευσε τότε. Ἀρχί-σα νὰ κλαίω ἀπὸ τὴ ντροπὴ μου, τὴ διπλὴ ντροπὴ μου, γιὰ-τὶ ὁ ἀνδρας αὐτὸς ποὺ ἦταν τελείως ἀγνωστος. Ὁχι μόνο δὲν ἔφερα τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ θυμηθῶ οὔτε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ-που του, γιὰτὶ, μέσα στὸ σκο-τάδι, μόλις τὸν εἶχα διακρι-νεῖ.

Ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖ-δα πιά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ, κατάλαβα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γί-νω μητέρα. Ἀναγκάσθηκα τό-τε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς θείας μου καὶ γάρθω στὸ Πα-

ρίσι, ὅπου δὲν μὲ ἔφερε κα-νεὶς. Ἐργάσθηκα γιὰ νὰ με-γαλώσω τὸ παιδί μου, ζητών-τας νὰ ξεχάσω στὴ μητρικὴ σorge τὸ ἀπέραντο μῖσος ποὺ αἰσθανόμουν γιὰ τὸν ἔλεεινὸ πατέρα μου...

Μία μέρα, σὲ συνήντησα στὸ δρόμο μου, Ρενέ. Καὶ σὲ ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στι-γμή. Ἦσουν ἡ πρώτη μου ἀγά-πη. Ἐδίστασα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ φανερώσω τὸ σφάλμα μου. Τὴν τελευταία ὥρα στί-γμῃ, ἐφοβήθηκα μήπως χάσω τὴν ἀγάπη σου, ἂν σοῦ τὰ ἐ-λέγα ὅλα. Καὶ ἐπρότιμήσα νὰ μὴ μιλήσω.

Ἀὐτὸ ἦταν τὸ μοναδικὸ μου ἔγκλημα ἀπέναντί σου. Μὰ ἦ-ταν γραφτό, φαίνεται, νὰ τὰ μάθης ὅλα καὶ νὰ χάσω τὴν εὐτυχία μου.

Ἐκείνη ποὺ θὰ σ' ἀγαπάη παντοτεινά.

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ρενέ.

Ἡ σκέψις τοῦ ἐγύρισε ξα-φνικά δέκα χρόνια πίσω.

Πραγματικά, ἐθυμόταν τὸ Σαῖν-Κλοῦ καὶ τὴν ἐκδρομὴν ποὺ εἶχε κάμει ἐκεῖ μία μέρα μαζί μὲ μιὰν εὐθυμὴ συντρο-φιά. Ξαναθυμόταν τὴν ἀγνωστὴν φιλί, μὲ τὰ ἄθωα, γαλανά μά-τια, ποὺ ἦσαν λίγο θολωμένα ἀπὸ τὸ κρασί. Καὶ σ' αὐτιά του ἀντηχοῦσε καὶ πάλι τὸ ἀ-σημεῖο γέλιο της.

Στὸ μυαλό του ξανάρθε καὶ πάλι ἡ δαρθερὴ σκηνὴ τοῦ δάσους. Μεθυμένος καὶ αὐτὸς δὲν ἔφερε πιά τί ἔκανε. Ἀργό-τερα, ἡ δειλία καὶ ἡ ντροπὴ δὲν τὸν ἄφησαν νὰ πᾶ νὰ ξα-ναῖδῃ αὐτὴ τὴ νέα καὶ νὰ ἐπα-τῇ τὸν ἀνδρα ἀπὸ χαρὰ, ἐπει-τὰ ἐκλάψε ἀπὸ χαρὰ, ἐπει-τὰ ἡ νέα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Μάρθα κ' ἐπειδὴ τὸ παιδί της ἦταν καὶ δικό του παιδί...

Μὰ, ἀφοῦ ἦταν ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, ἡ Μάρθα θὰ ἐνοίωθε ἀπέναντί του, ὅ-πως ἦταν φυσικό, μονάχα μί-σος καὶ περιφρόνησι γιὰ τὴν ἀνώνυμὴ καὶ ποταπὴ διαγωγή του.

Ἀνατρίχιασε δολοκλήρου σ'

αὐτὴ τὴ σκέψι. Ὁχι! Ὁχι! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν μισῇ ἡ Μάρθα!

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ρενέ δριόκταν καὶ πάλι στὸ μικρὸ σπιτάκι τοῦ Βινύ.

Ἡ Μάρθα ἦταν ξαπλωμένη σὲ ἓνα κρεβάτι καὶ εἶχε ἀ-ποκοιμηθῇ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ὀλοκληρὴ νύχτα ἀγωνίας ποὺ εἶχε περάσει. Ἡ κορούλα της ἐκοιμόταν καὶ αὐτὴ πλάι της, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶ-μα ποὺ παιζόταν μέσα στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας της.

Ἐνα φίλι στὸ μέτωπο ἐξύ-πνησε τὴ Μάρθα.

—Ρενέ, ἀγάπη μου!

Καὶ ὁ ἀνδρας της, ποὺ τὸν ἐνόμιζε θυμωμένο μαζί της, ἐ-γονάτισε μπροστά της, ἀκού-μνησε τὸ κεφάλι του στὰ γό-νατά της καὶ ἀρχισε νὰ κλαίη μὲ δυνατὰ ἀνασφύλλητά.

Ἡ Μάρθα δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια της.

—Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μὲ συγ-χωρεῖς, Ρενέ; ἐπιθύρισε.

—Ἐγὼ πρέπει, Μάρθα, νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσης.

—Τί θέλεις νὰ πῇς, Ρενέ;

Δὲν σὲ καταλαβαίνα...

Ὁ Ρενέ τῆς ὁμολόγησε τό-τε τὴν ἀλήθεια, κρύβοντάς τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του.

—Ἐσὺ, λοιπὸν, ἦσουν!... ἔ-καμε ἡ Μάρθα.

Καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἐπάνω στὸ πρόσωπό της...

—Συγχωρήσέ με, Μάρθα, συγχωρήσέ με!, ἰκέτευε ὁ Ρε-νέ.

Ὅταν ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔ-νοιξε καὶ πάλι τὰ μάτια της, ὁ Ρενέ κατάλαβε ἀπὸ τὴν ἐκ-φρασί τους ὅτι τὸν εἶχε συγ-χωρήσει. Ἡ Μάρθα τὸν ἀγκα-λίασε τότε μὲ πάθος κ' ἐφιθύ-ρισε:

—Ἀς δοξάσωμε τὸ Θεό, ποὺ μ' ἐβοήθησε νὰ ξαναβρῶ τὸν ἀνδρα μου καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου.

Καὶ, ἀγκαλιασμένοι, ἔγειραν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀποκοιμισμένη κορὴ τους, ἐνῶ ἓνα χαμόγελο εὐτυχίας ἐφώτιζε τὸ πρόσωπό τους.

ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΜΠΡΥΝΩ

ΓΚΡΕΤΑ ΒΟΛΦΑΝΤ

ή κατάσκοπος με τὰ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

Ο Ούγκο επανέλαβε και εκείνο τὸ δράμα στην Γκρέτα, ὅπως ἔκανε, ἄλλως τε, σὲ κάθε συνάντησί τους, τὴν παράκλησί του: —Εἶνε καιρὸς πιά, Γκρέτα, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ θέατρο. Τὸ ἐξοντλητικὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, ποὺ κρύβει τόσους κινδύνους, τόσες ἀπογοητεύσεις κι' ἐξευτελισμούς συχνά γιὰ μιὰ γυναίκα, δὲν εἶνε γιὰ σένα... Δὲν παρτάζεις στὴν εὐαίσθητη ἰδιοσυγκρασία σου καὶ στὰ λεπτὰ αἰσθηματά σου; —Ἀλλά, Ούγκο, διαμαρτυρήθηκε ἡ Γκρέτα, ἔχω δημιουργήσει πιά μιὰ καριέρα... Κερδίζω ἀρκετά, τόσα ὅσα δὲν θὰ μοὺ ἀπέδιδε κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα... —Εἶμαι μπορὸ καὶ διαθέτω καὶ ἀρκετὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ δυστυχισμένους. —Σὲ καταλαβαίνω... Ἀλλά, μέσα στὸ θέατρο φθεیرهσαι. Εἶσαι μιὰ νέα γυναίκα μὲ χριστιανικὲς ἀρχὲς καὶ φιλάνθρωπα αἰσθηματά... Δὲν εἶνε τὸ στοιχεῖόν σου ἡ σκηνα; —Ἀναγκάστηκα νὰ καταφύγω στὸ θέατρο, γιὰ νὰ ζήσω κατ' ἀρχάς... Ὅταν εἴμαι ἀρραβωνημένη κι' ἀπρωστάτευτη, ζητοῦσα ἕναν πόρο ζωῆς... Ὑστερα, σιγά - σιγά ἐξελιχθῆκα... εἶχα, φαίνεται, ταλέντο... Προώδευσα... Πῶς νὰ ἐγκαταλείψω πιά μιὰ δημιουργημένη καριέρα; —Ἀν σοὺ ἔδρισκε ἐγὼ μιὰν ἄλλη θέσι;... —Οὕγκο... νομίζω πῶς αὐτὸ θάταν μειωτικὸ πιά γιὰ μένα, ὕστερα ἀπὸ τοὺς τόσους θριάμβους μου... —Ο Ούγκο ἔμεινε συλλογισμένος. —Μὲ ἀναγκάζεις νὰ πιστέψω πῶς δὲν νοιώθεις τὴν παραμικρὴν τρυφερότητα γιὰ μένα;... —Πῶς τὸ συμπεραίνεις αὐτό; —Ὅσοι ἀγαποῦν δέχονται νὰ κάμουν κάποια θυσία... —Ἀλλά, Ούγκο, ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι δεμένη μὲ τὸν θεατρὸν μου μ' ἕνα συμβόλαιο τριῶν ἐτῶν; Ὅτι ἂν τὸ σπάσω, θὰ πρέπει νὰ πωληθῶ ὁλόκληρη γιὰ νὰ πληρώσω τὴν ποινικὴ ρήτρα; —Ο Ούγκο —ὁ νεαρὸς γραμματεὺς τῆς Σουηδικῆς πρεσβείας στὸ Παρίσι Ούγκο Σόλτεν — ἐσώπασε. Ἡ ὥραία ἡθοποιὸς τοῦ παρισινοῦ θεάτρου Γκρέτα Βόλφ, ἡ

θερμὴ καὶ εὐγενικὴ φίλη του, ἡ χαριτωμένη μικρούλα, εἶχε δίκιο...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ - ΧΡΥΣΑΦΙ

Εἶχαν γνωρίσῃ σὲ μιὰ κοσμικὴ δεξίαν σὲ ξένης πρεσβείας, ὅπου ἡ διάσημη ἡθοποιὸς εἶχε κληθῇ νὰ ποικίλῃ τὴν δραυὶά μὲ μερικά νούμερά της. Ο Ούγκο ἐρωτεύθηκε τρελλὰ τὴν χαριτωμένη γόρσα μὲ δλὴ τὴν θερμὴν τὸν πρώτων ἐρώτων ἑνὸς πρωτόπειρου νέου. Ἡ Γκρέτα τοῦ φάνηκε σὰν μιὰ ὥραία θεὰ ποὺ κάποια καλὴ μοῖρα τὴν εἶχε στείλει κοντά του νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὶς κρυφὲς χαρὲς τῆς ζωῆς καὶ τὴ μέθε ἑνὸς ἀνυστερόβουλου ἐρωτικοῦ αἰσθηματος. Στὴν ἀρχή, ὁ νεαρὸς διπλωμάτης ἐπίστεψε ὅτι ἡ Γκρέτα ἦταν μιὰ γυναίκα σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Ὅτι ὁ δεσμός αὐτὸς ἀποσκοποῦσε νὰ τὸν ἐκμύζησει οικονομικῶς. Μά, σιγά - σιγά, ἀνεκάλυψε ὅτι ἡ Γκρέτα ἦταν ἕνα κομμάτι χρυσάφι... Ἦταν μιὰ ἀποκάλυψις γι' αὐτόν, ἡ εὐγένεια τὸν αἰσθημάτων της, ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς της, ἡ σεμνότης καὶ τὸ πολιτισμένο ἦθος της. Ἡ Γκρέτα ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ τοῦ ἐταίριζα. Μά ἔπρεπε νὰ ἔπαινε νὰν ἦτο ποῖός. Αὐτὸ, δέξαια, πρὸς τὸ παρόν, ἦταν ἀδύνατον... Μά μετὰ τρία χρόνια ἡ εὐτυχία θὰ τοὺς χαμογελοῦσε...

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

Σὰν δυὸ ἀληθινὸι μνηστευμένοι, περνοῦσαν τὶς μέρες τους πότε στὴν ἐξοχή, σὲ μακρινὲς ἐκδρομὲς καὶ πότε στὸ κομψὸ διαμέρισμά ἐκείνης, διαδίδοντας, παίζοντας καὶ λύνοντας σταυρολέξα.

—Εἶνε τὸ μόνο πάθος τῆς ζωῆς μου τὰ σταυρολέξα, ἔλεγε συχνά ἡ Γκρέτα στὸν Ούγκο, ὅταν ἐκάθονταν τὰ παγερά τζάκι καὶ ἔβλυναν τὰ σταυρολέξα ὅλων τῶν περιοδικῶν τῆς Γαλλίας. Κι' ἂν δὲν εἶχαν τὸν καλὸ ἐξάδελφό μου Ὅττο στὴ Γερμανία ποὺ τοῦ στέλνονε καὶ μὰς λύνει ὅσα δὲν καταφέρνουμε ἑμεῖς, νὰ ξέρεις ὅτι ἔσονται πολλοὶ δυστυχισμένοι...

Ο Ούγκο ξεποῦσε πάντα, στὰ λόγια της αὐτά, σὲ ἀκράτητα γέλια. —Εἶσαι πάντα ὑπερβολικὴ καί... ἀνόητη, σὰν μικρὸ παιδάκι... τῆς ἔλεγε. —Εἶμαι μιὰ μανιώδης σταυρολεξίτις, ἀπλούστατα...

—Κι' ἐγὼ ἔχω τὴν μανία αὐτή, ποὺ μοὺ ἐκόλλησε ἐσὺ, μὰ δὲν κάνω σὰν τρελλός... Καὶ ὅμως, ἂν δὲν εἶχα τὸν ἐξάδελφό μου στὸ Ἀμβούργο ποὺ μοὺ τὰ ἐπιστρέφει δὲν λυμένα, κι' ἐσένα ποὺ ἔχεις τὴν φαινοχρόνιο τῆς πρεσβείας σου, θὰ πέθαιναν τὴν ἡμέραν μου...

Ο Ούγκο, ποὺ ἐλάτρευε τὴν νεαρὰ φίλωμένη, ἔδρισκε τὴ μανία της αὐτὴ χαριτωμένη.

—Φοβάμαι πῶς δὲν θὰ σ' ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, τῆς εἶπε, ἀφοῦ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα, ἂν δὲν εἶχες κι' αὐτὸ τὸ ἄθω πάθος τῶν σταυρολέξων...

Ἡ Γκρέτα, κολληκευμένη, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ ἀγκάλιασμα.

—Ἀν ὅμως σ' ἀγαπᾷ, συνέχισε ὁ Ούγκο γελώντας γιὰ τὰ σταυρολέξα σου, σὲ λατρεύω γιὰ τὴν ἀνώνυμη φιλάνθρωπία ποὺ σοὶ ἀκείεις...

—Ὅ, τι κάνω, τὸ κάνω ἀπὸ συνήθεια μάλλον... Ἡ φιλάνθρωπία ἦταν ἡ μόνη κληρονομία ποὺ μοὺ ἔφησε ἡ μητέρα μου. Μαζὶ ξεκινούσαμε τὶς Κυριακὲς καὶ πηγαίναμε στὰ διάφορα νοσοκομεία ὅπου τοὺς ἀναξιοπαθόντας... Γι' αὐτὸ καὶ τὰ σὰ παρασύρω τὶς Κυριακὲς μαζὶ μου δρώματα... Τὸ ὄνειρό μου εἶνε πάντως ἡ ἀποκτήσῃ μιὰ περιουσία ποὺ νὰ μοὺ ἐπιτρέψῃ νὰ ἰδρῶ καὶ κάποιον ἀξιόλογο φιλάνθρωπο ἰδρύμα...

—Ἡ φιλοδοξία σου εἶνε εὐγενικὴ καὶ σὲ τιμᾷ, Γκρέτα... Ἀς συνεχίσουμε ὅμως τὰς τὴν λύσι τοῦ ἐλευνοῦ σταυρολέξου ποὺ μὰς παιδεύει δυὸ ὥρες τώρα... Ἀν τελικὰ τὸ λύσωμε ὅλο, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ

σοὺ δώσω νὰ μοιράσῃς τὴν Κυριακὴν στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο ἑκατὸ πακέτα πλὰ τσιγάρα...

Ο ΡΟΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΝΥΠΟΠΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Μ' αὐτὸ τὸν περίφημο τρόπο, τὴν μὴν δὸ τῶν σταυρολέξων, ἡ Γκρέτα Βόλφ — τὸ πραγματικὸν τῆς ὀνομα ἦταν Βόλφ — μιὰ ἀπὸ τὶς περιφημότερες κατὰ τοὺς τοὺς Μεγάλου Πολέμου, ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν γερμανικὴν κυβερνήσι καὶ μετὰ δίδασκε τὶς πληροφορίες τῆς ποὺ σπένδεγε ἀπὸ τὸν φίλο της Ούγκο, γραμματεῖ τῆς πρεσβείας ἑνὸς οὐδετέρου κράτους στὸ Παρίσι, ἀπὸ τὶς ἀκριτόμυθες συζητήσεις της μὲ τοὺς τραυματισμένους στρατιώτες καὶ ἀξιωματικούς τῶν νοσοκομείων ποὺ ἐπισκεπτόταν τακτικὰ, ὑπὸ τὸ πρᾶγμα τῆς φιλάνθρωπίας καὶ ἀπὸ τὸν ἐνὺρ κοσμικὸ κύκλο της.

Κάθε σπουδαῖαν ἀνακοίνωσι ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ στὴν κυβερνήσι τῆς τῆς σταυρολέξων... Τὸ σταυρολέξο αὐτὸ τὸ ἔστειλε κατόπιν νὰ δημοσιευθῇ σὲ ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ γαλλικὰ περιοδικὰ ποὺ ἐκδοῦντο ἐνταῦς. Ὅταν δημοσιευόταν, εἰς παίρνει τὸ περιοδικὸ στὸ σπῆτι, ἔπειθε τὸν νεαρό Σουηδὸ διπλωμάτη —τὸν Ούγκο— ποὺ δὲν ἐγνώριζε καλὰ τὰ γαλλικά, ὅτι ἦταν δυσκολώτατη ἡ λύσις του καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο τῆς πρεσβείας στὸν ἐξάδελφό της. Ὁ ἐρωτευμένος διπλωματικὸς ὑπάλληλος δὲν τῆς ἀρνιόταν ποτὲ αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐκδούλευσι. Τὸ σταυρολέξο ἐπέστρεψε διὰ τῆς ἰδίας ἐδιπλωματικῆς ὁδοῦ, στὸ ὄνομα τοῦ Ούγκο, λυμένο. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς Γκρέτας —ποὺ ἔπαιρνε μέσον αὐτοῦ τὸν τρόπον νέες ὁδηγίες — ἦταν ἀπερίγραπτη...

ΜΙΑ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιο Ούγκο — Γκρέτας προχωροῦσε μὲ εὐώνυον ρυθμό. Ἡ Γκρέτα γινόταν ὁλόένα καὶ πῶς τρυφερή, πῶς ἀγαπητὴ. Ὁ Ούγκο ἔδρισκε στὴν συντροφιά της ἕνα πραγματικὸ ξεκούρασμα ἀπ' τὸν καθημερινὸ φόρτο τῆς δουλειᾶς του.

Καὶ ἡ ἀποστολὴ καὶ ἐπιστροφὴ τῶν σταυρολέξων εἶχε γίνῃ μιὰ κομψὴ τυπικὴ συνήθεια, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πᾶς καπνὸς λόγος ὑποψίας ἐκ μέρους τοῦ Ούγκο.

Τυπικὴ συνήθεια ἐπίσης εἶχε γίνῃ καὶ ἡ τακτικὴ ἐπισκεψὶς τῶν νοσοκομείων καὶ αὐτὸν κάθε Κυριακὴ σχεδόν...

Ὡστόσο, μιὰ Κυριακὴ πρωτὶ, μιὰ ἀπρόοπτη ἐκπληξὶς ἐπεφύλασσε στὴν ἀνύστατη Γκρέτα. Εἶχε ἐπισκεφθῇ μὲ τὸν Ούγκο ἕνα νέο νοσοκομεῖο ποὺ εἶχε ἐγκαθιδρυθῇ σὲ κάποιο σχολεῖο τῆς περιοχῆς τῶν Παρισιῶν καὶ περιήρχετο τοὺς θαλάμους τῶν τραυματιῶν πολέμου, δίδοντας τοὺς παραγορητικὲς συμβουλὲς καὶ μοιράζοντας τοὺς ὁδῶρα, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε σὰν ἀπολιθωμένη μπροστὰ σ' ἕνα κρεβάτι...

—Δὲν εἶνε δυνατόν! ψιθύρισε μονολογώντας.

Ὑστερα, ἀπότομα, ἀνέκτισε τὴν ἀπόλυτη ψυχραιμία της καὶ πλησιάζοντας μὲ τὸ συνθησιμένο πρόσχαρο ὕφος τῆς τῶν τραυματιῶν, τοῦ ἀπέτεινε τὴν στερεότυπη φράσι της:

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι, πατριώτη, ἐσὺ; Ἀπὸ τί πάσχεις; Ὑποφέρεις πολὺ; Ὁ ἄρρωστος, ποὺ ἦταν χλωμός σὰν νεκρός, δὲν ἀπάντησε. Δὲν φαινόταν νὰ τὴν καταλαβαίνει. Ἐνὰς νοσοκόμος ἐπλησίασε τὴν ἴδια στιγμή καὶ τῆς ἐξήγησε:

—Εἶνε Γερμανὸς ἀεροπόρος. Ἐπεσε μὲ τὸ ἀεροπλάνου του στὸ ἐδαφὸς μας κατὰ τὴν διάρκειά μιᾶς ἀναγνωριστικῆς πτήσεως ποὺ ἔκανε ἐπάνω ἀπ' ἕνα ἀεροδρόμιό μας...

—Ποῖο ἀεροδρόμιον;

—Τὸ 7ο στρατιωτικὸ τοῦ 10ου τομεῶς.

Ἡ Γκρέτα ἔλασε τὸ χρώμα της. Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα ἔμεινε σκεπτικὴ κυττώντας κατὰματα τὸν Γερμανὸν τραυματία, ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ὅττο...

Ὑστερα τοῦωσε ἕνα πακέτο τσιγάρα, δυὸ σκολλάτες καὶ ἀπομακρύνθηκε.

—Τὸν καμένο, ψιθύρισε στὸν Ούγκο

ποὺ τὴν συνάδευε.

—Γιατί;

—Εἶνε Γερμανὸς κατάσκοπος. Μόλις θεραπευθῇ ἀπὸ τὰ τραυμάτα του καὶ γίνα καλὰ, θὰ... τουφεκισθῇ!

—Τὸν δυστυχῇ, πράγματι... ψιθύρισε καὶ ὁ Ούγκο.

Η ΓΚΡΕΤΑ ΠΡΟΔΙΔΕΤΑΙ

Ὅταν ἀργὰ τὸ δράδυ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μακρινὴ ἐκδρομὴ, ἡ Γκρέτα ἀπεχαιρέτησε τὸν Ούγκο καὶ ἐπέστρεψε στὸ διαμέρισμά της, τὴν ἐπερίμενε μιὰ νέα ζωερὴ ἐκπληξίς, πολὺ πῶς σοδαρὴ αὐτὴ τὴ φορά.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐβάζε τὸ κλειδί στὴν πόρτα ν' ἀνοίξῃ, δυὸ ἄνδρες μὲ πολιτικὴν περιβολὴ τὴν ἐπλησίασαν.

—Εἰσθε ἡ Γκρέτα Βόλφ; τὴν ἐρώτησαν. —Μάλιστα, ἀπάντησε ταραγμένη.

Δυὸ περιστροφὰ ὑψώθηκαν ἐναντίον της καὶ τὴν ἀκινήτησαν.

—Ἀκολουθεῖτε μας στὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια.

Ἐνὰ αὐτοκίνητο ποὺ ἐστάθμευε ἐκεῖ κοντά, ὠδήγησε σὲ λίγο τὴν περίφημη κατάσκοπο στὰ γραφεῖα τῆς ἀσφαλείας.

Ἡ ἐνοχὴ της καὶ ἡ ἰδιότης της ὡς κατάσκοπος ἦσαν ἀναμφισβήτητες.

Ἡ νευρικὴ στάσις σας ἀπέναντι τοῦ Γερμανοῦ ἀεροπόρου, στὸ νοσοκομεῖο, σὰς ἐπρόδωσε, τῆς ἀνεκόνισε ὁ διευθυντὴς τοῦ Β' Γραφείου. Ἐνὰς πράκτωρ μας παρακολουθοῦσε μέρες τώρα ὅλους τοὺς ἐπισκεπτες τοῦ νοσοκομείου. Ἐσεῖς, ὑπῆρξατε ἡ μόνη ποὺ φανερώσατε μὲ τὴν ταραχή σας ὅτι ἐγνώριζατε τὸν ἐδαφὸς μας, κατὰσκοπεύοντες τὰ ἀεροδρόμιά μας.

Ἐ-ἀεροπόρος ποὺ ἔπεσε στὸ διμερισμά σας καὶ ρευνήσαμε ἀμέσως τὸ διμερισμά σας καὶ τὸ σκακίκα τοῦ Γερμανοῦ ἀεροπόρου. Δὲν μὰς χρειάστηκαν περισσότερα στοιχεῖα.

Ἐνὰς ἀεροπόρος δὲν μπορεῖ νὰ χεῖρ κατὰ τὴν ἀνάλυσιν ὅλων τῶν ἐπιδράσεων. Κι' ὅμως στὴν τέ-τῃ του ὀρήκαμε τρία... Ἀλλὰ τὰ σταυρολέξα αὐτὰ ἦσαν κομμένα ἀπὸ ἕνα γαλλικὸν περιοδικὸ ποὺ δὲν κυκλοφορεῖ βέβαια στὴ Γερμανία, τὸ χειρότερο δὲ ὅλων, ἦσαν κατὰ τὸ ἥμισυ λυμένα μὲ τὸν... δικὸ σας χαρακτήρα, μ' αὐτὸν ποὺ ἦσαν λυμένα καὶ τὰ σταυρολέξα ποὺ ἀνακαλύψαμε στὸ καμινάκι σας. Ἀλλὰ καὶ ἀκόμη κάτι: τὰ μαῦρα τετραγωνίδια τῶν σταυρολέξων ποὺ κατεῖχε ὁ Γερμανὸς ἀεροπόρος, —καὶ τὰ ὅποια εἶνε φανερό ὅτι ποὺ ἐστειλάτε ἐσεῖς —ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἐξονυχιστικὴν μελέτη τῆς ὑπηρεσίας σας ἀντικατασκοπείας, ἀπεδείχθη ὅτι ἐνοῦμενα μεταξὺ τῶν ἀποτελοῦσαν τὸ σχεδιάγραμμα τῶν ἀντισεροπορικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ 10ου τομεῶς. Περισσότερες ἐξηγήσεις νομίζω ὅτι εἶνε περιττές.

Ἡ Γκρέτα δὲν ἐπεχείρησε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἦξερε ὅτι κάθε παρομοία ἀπόπειρα θὰ ἦταν ματαία. Καὶ ἀκολουθῆσε τοὺς ἄνδρες τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπασματος ποὺ τὴν μετέφεραν στὶς φυλακὲς.

Τὸ τέλος τῆς ὥρας «φιλάνθρωπου» Γκρέτας Βόλφαντ ὑπῆρξε ὅμοιο μὲ τὸ τραγικὸ τέλος ὅλων τῶν κατασκοπῶν πολέμου...

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ μόνο πάθος ποὺ δὲν λογαριάζει οὔτε παρελθόν οὔτε μέλλον.

Μ π α λ ζ α κ

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ πάθος ποὺ ἐπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα.

Μ ο υ τ σ ι ν ι ε

Ὁ ἔρως, ποὺ εἶνε σχεδὸν ἕνα τίποτα, εἶνε τὸ σοδάρωτο πράγμα ὅλης τῆς ζωῆς.

Φ ρ ἄ ν σ ι ς Γ ο υ ε ῖ

Ὁ ἔρως εἶνε κατὰ τὴν ἀγνοσίαν, ποὺ δὲν ἐξομε οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε πῶς τελειώνει.

Ν τ ε Σ κ ο ῦ ν τ ε ρ ι

Ὁ ἔρως εἶνε ἡ μεγαλύτερη τῶν ἡδονῶν, ὅταν εἶνε ὀρμητικὸς. Εἶνε ἡ ἀνοητοτέρη ἐνασχόλησις, ὅταν εἶνε μέτριος.

Ν τ ε Μ π ε ρ ν ι ς

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΤΑ «ΜΑΝΝΕΚΕΝ» ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς μόδας ἐσημειώθη στὸ Λονδίνον ἑλ-λειψὶς «μαννεκέν». Οἱ μεγάλοι οἱκοὶ τῆς μόδας δὲν κατῴρθασαν νὰ βροῦν νέες γιὰ νὰ κάμουν τὴν συνήθη ἐπίδειξι τῶν δημιουργιῶν των. Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς μεγάλους ράπτες ἐξήγησε ὅτι ἐκατοντάδες κοριθίων ἔχουν καταταχθῇ στὶς βοηθητικὰς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ ἢ ἐργάζονται στὺς ἀγρούς. Τὰ καλὰ «μαννεκέν» εἶναν σπάνια, γι' αὐτὸ πολλοὶ οἱκοὶ μόδας ἀναγκάστηκαν ἐφέτος νὰ μὴ παρουσιάσουν τὰ ἀνοξιάτικα μοντέλα.

ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἔρχισε στὴ Γαλλικὴ πρωτεύουσα ἡ ἐφαρμογὴ τῶν περιορισμῶν στὴν κατανάλωσι τῶν ἐσποριῶν. Κάθε πελάτης δικαιούται νὰ παραγγεῖλῃ μόνο δυὸ μερίδες φαγητοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων μόνο ἡ μιὰ θὰ εἶνε μὲ κρέας, ἀνάλογη δὲ μείωσις γίνεται καὶ στὶς μερίδες τοῦ ψωμοῦ. Ἐπίσης καθωρίσθησαν ὡς ἡμέρες ἀκρεωφάγας, κατὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κατανάλωσις κρέατος, ἡ Δευτέρα, Τρίτη καὶ Τετάρτη. Τὴν Δευτέρα καὶ Τρίτῃ μάλιστα, ἀπαγορεύεται ἀκόμη καὶ ἡ πώλησις πουλερικῶν καὶ ἀλαντικῶν κάθε εἶδους.

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Ὁ πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Παρισιανῶν κομμωτῶν ἐδήλωσε εἰς τοὺς δημοσιογράφους ὅτι ὁ πόλεμος ζημιώνει σοβαρῶς τὸ ἐπάγγελμα τους, καθὼς καὶ τὴν διομηχανία τῶν καλυντικῶν. Γιὰ νὰ δώσῃ μιὰν ἰδέαν τῶν κερδῶν ποὺ ἐξοφλοῦνται κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τὰ καταστήματά τους, ὁ Παρισιανὸς ἀρχικομμωτὴς εἶπε τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Τὸ ροῦζ ποὺ ἐπώλουσαμε σ' ἕνα χρόνο γιὰ νὰ δᾶφον οἱ γυναῖκες τὰ χεῖλη των ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ δᾶψωμε τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κερμαϊκού».

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΣΤΟ Δ.ΜΕΤΩΠΟ

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ - PARTY
—Ἐνα, δύο, τρία ἀστέρι... Τὸ βρήκα! Εἶνε ὁ στρατός μας!

Ὁ ἡγεμὼν τοῦ Πέρλις προσέφερε εἰς τὴν βρεταννικὴν κυβερνήσι 6.000 λίρες ὡς συμβολὴ τοῦ κράτους τοῦ ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Τὸ Πέρλις εἶνε τὸ μικρότερο κράτος τῆς Μαλαϊκῆς Χερσονήσου. ἔχει ἑκτὰσιν 300 τετραγωνικῶν μιλίων. Ὁ πληθυσμὸς του ἀνέρχεται σὲ 55.000 κατοίκους. Ἐκ τῶν ὁποίων 8 μόνον εἶνε Εὐρωπαῖοι.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Τὸ εἰδικὸ στρατιωτικὸ σῶμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες, στὴν Ἀγγλία, σῶμα βοηθητικῶν ὑπηρεσιῶν, δὲν εἶχε ὡς τώρα τὸ κατὰλληλον «εἶδος» τῶν γυναικείων ἑμβλημάτων. Τὰ ἑμβλήματα τοῦ στρατοῦ τὴν ἀνάγκαν κατὰ τὶς παρελάσεις νὰ βαδίζουν κατὰ τὸν πῶς κομικὸν — γιὰ τὶς γυναῖκες — τρόπο. Ἀπὸ τινος ὁμοῦς ἀπέκτισαν καὶ οἱ γυναῖκες τὸ ἑμβλημά τους. Ἡ μίς Ἰωάννα Λεγκάτ, μουσικός, ἀνήκουσα στὴν δύναμι τῆς στρατίας τῶν γυναικῶν, συνέθεσε ἕνα ἑμβλημα, τὸ ὁποῖον ὁ διευθυντὴς τῆς μουσικῆς τοῦ στρατοῦ τὸ ὀρέκε τόσο ὥραϊο, ὥστε διέταξε τὴν ἐννοχρήστωσί του. Τὴν πρώτη ἐκτέλεσι τοῦ ἑμβλήματος διηύθυνε ἡ ἴδια ἡ συνθέτις. Τὸ ἑμβλημα αὐτὸ, γράφουν τὰ ἀγγλικά φύλλα, δίνει τὸ δάδισμα τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν παρέλασι χάριν καὶ ρυθμόν, ἀγνώστα ὡς τώρα στὸ γυναικεῖο δάδισμα.

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ... ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Στὴν γαλλικὴ ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐδημοσιεύθη, πρὸ εἰκοσήμερου, ὁ πίναξ τῶν διομηχανιῶν καὶ ἐπαγγελμάτων, ποὺ κατατάσσονται στὴν κατηγορίαν «Τ» τῶν καταναλωτῶν, ἥτοι στὴν κατηγορίαν ποὺ θὰ ἐχῃ δικαίωμα στὸ ἀντιστοῖχον ὄριον τῆς δια δελτίου διανομῆς τροφίμων. Μεταξὺ τῶν προνομιούχων αὐτῶν τοῦ στομάχου, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς ἔχοντες ἀνάγκην «εἰδικῆς τροφικῆς διαίτης», καταλέγονται ὅλοι σχεδόν οἱ ἐργάτες τῶν διομηχανιῶν, οἱ σταθμάρχαι, οἱ παραμάνες, οἱ ἡμερομίσθιοι ὑπηρετίες, οἱ χωροφύλακες, οἱ πυροσβέσται, οἱ γυμνασταὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι ξιφασκίας, οἱ ταχυδρομικοὶ διανομῆς, οἱ ἐγκυοὶ γυναῖκες —κατὰ τοὺς τελευταίους ἔξι μῆνες τῆς ἐγκυμοσύνης των—, οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν κατεργασίαν πολυτίμων λίθων, οἱ...δδελτογράφοι, οἱ διόκται ποτικῶν καὶ φιδιῶν, οἱ ὑπάλληλοι τῶν ὁδοντωτῶν σιδηροδρόμων καὶ οἱ ἐργαζόμενοι σὲ ἱπποδρόμια, ἀπὸ τοὺς ἀκροβάτες καὶ θηριοδασκαστὲς μέχρι τῶν «γενεῖς» φάρων γυναικῶν καὶ τῶν γυμναστῶν τῶν... φύλλων! Ἀντιθέτως, οἱ «διανοσόμενοι» γενικῶς (ἥτοι συγγραφεῖς, ποιηταί, δημοσιογράφοι, δικηγόροι, γιατροὶ κλπ.) μὴ συμπεριλαμβανόμενοι στὸν πίνακα αὐτὸν τῶν προνομιούχων τοῦ στομάχου, θὰ παίρνουν ἐλαττωμένους μερίδας τροφίμων.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΡΟ-
ΜΑΝΤΣΟ ΦΡΙΚΗΣ.
ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

15ον

Επέρασαν μερικά λεπτά φρικιαστικής σιωπής. Κατόπιν, τὰ χείλη της κινήθηκαν άργα και μιά τρομαγμένη δραχνή φωνή, που μόλις άκουγόταν, δγῆκε από τὸ στόμα της:

— Ορισμένως είσαι τρελλός, Καίσαρ...
Η φυσιογνωμία της είχε τὴν έκφρασι μιάς άσυγκράτητης όργης. Έγώ έξακολουθούσα νὰ σιωπῶ, πράγμα που τῆς μεγάλωνε τὴ φρίκη. Προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μού άρπαξε τὸ χέρι.

— Έλα, μού είπε με παρακλητικὸν τόνο. Έλα νὰ φύγωμε μέσα ἀπ' τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ μέρος... Έλα... Δὲν μπορῶ νὰ υποφέρω πιά αὐτὴ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ τὴν ὑγρασία... Νοιώθω πὼς πνίγομαι. Ὅσο γιὰ τὰ πολῦτιμα κοσμήματα, εἴναι αὐτὸ τὸ μέρος πού τὰ φυλάττεις, ἄς μείνουν ἐκεῖ πού βρίσκονται. Ποτέ μου δὲν θὰ τὰ φορέσω. Έλα τώρα, Καίσαρ, πάμε...

Τὴν διέκοψε σφίγγοντάς της με δύναμι τὸ μικρὸ χέρι της. Κατόπιν, τὴν παρέσυρα πρὸς ἕναν σκοτεινὸ όγκο πού βρίσκονταν πίσω μας.

Ήταν ὁ όγκος τοῦ φερέτρου μου.

— Κύτταξε, κύτταξε ἐδῶ, τῆς είπα με θριαμβευτικὸ ὄφρος. Τί νομίζεις, Νίνα, πὼς εἶνε αὐτό; Κύτταξέ το, λοιπόν, καλά. Εἶνε ἕνα φερέτρο, ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλλα μαύρα ἐκείνα φερέτρα μέσα στὰ ὁποῖα ἐξάσαν ὁσους πεθάνουν ἀπὸ χολέρα κατὰ τὴν φοβερὴ ἐκείνη ἐπιδημία πού περάσαμε! Τρομάξεις, ἔ; — Ὄ, μὴν κάνῃς ἔτσι ἀπὸ τώρα... Διάβασε τὸ ὄνομα πού φέρει ἐπάνω τὸ φερέτρο... Τίος εἶνε; — Ἀ! μὴν ξαφνιάζεσαι, σὲ παρακαλῶ. Συγκρατήσου... Εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου σου... τοῦ Φαβίου... Έδῶ μέσα ἔδωσαν τὸ σῶμα τοῦ ὁταν πέθανε ἀπὸ χολέρα, χωρίς ἐσὺ νὰ τὸν δῇς διόλου... «Μα, τότε, θὰ με ρωτήσης, πὼς συμβαίνει νὰ εἶνε ἔτσι ἀνοιχτό... Πού βρίσκεται ὁ πεθαμένος σύζυγός μου; Πού εἶνε;»

— Πού εἶνε; Π. . ο. . ο. . ε. . ι. . ν. . ε. . . ; ἐτραύλισε μηχανικά ἡ Νίνα, ἐνῶ ἔπεφτε λιπόθυμη στὰ πόδια μου.

— Ἀλήθεια! ἐφώνασε τότε κι' ἐγὼ μαζὶ της. Πού εἶνε ὁ Φάβιος; Πού βρίσκεται ὁ δυστυχισμένος ἀπατημένος σύζυγος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἑλεεινὴ γυναίκα παρέδωσε τὸ σῶμα της σ' ἕναν ἔραστο μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ σπῆτι τοῦ, παρ' ὅλη τὴν λατρεία καὶ τὴν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη πού τῆς εἶχε αὐτός; Πού εἶνε... Έδῶ! Έδῶ!

Έξαλλος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως καὶ τὸ ἀσυγκράτητο μῖσος μου γιὰ τὴν ἀσυνείδητὴ αὐτὴ γυναίκα πού τόσο ταπεινὰ ἐπρόδωσε κι' ἐμένα, καὶ τὸ παιδί μας, καὶ τὸ σπῆτι μας, καὶ ὅλα, ἄρπαξα με δάναυσο τρόπο τὰ παγωμένα χέρια της καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ σηκωθῇ ἐπάνω.

— Σοῦ υποσχέθηκα ὅτι ἀπόψε θὰ μ' ἐγνώριζες ὡς πραγματικὰ εἶμαι! τῆς είπα. Σοῦ υποσχέθηκα, Νίνα, συνέχισα με φωνὴ πού ἔπαλλε ἀπὸ ἐκδίκηση, ὅτι θὰ γίνω ἀπόψε πάλι νέος πρὸς χάριν σου...
— Έ, λοιπόν, Νίνα, ἔφθασε πιά ἡ μεγάλη στιγμή νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσί μου αὐτῇ. Κύτταξέ με, Νίνα! Κύτταξέ με, όμως, καλά. Μέσα στὰ μάτια! Καὶ πές

μου : Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν ἄνδρα σου ; Κύτταξέ με ἀκόμη καλύτερα...

Στὰ λόγια αὐτὰ ἐπέταξα ἀπότομα ἀπὸ τοὺς ὤμους μου τὸν μανδύα μου καὶ τὴν κουκούλα πού μού ἔκρυβε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο.

Ὅπως μιά ξαφνικὴ ἐπιδημικὴ ἀσθένεια ἔχει τὴν δύναμι νὰ καταστρέφῃ καὶ τὴν μεγαλύτερη ἀνθρώπινη ὠραιότητα, ἔτσι καὶ ἡ ὁμορφία τῆς ἀστὴς Νίνας ἐξαφανίστηκε ἐκείνη τὴ στιγμή ὡς διὰ μαγείας.

Η ἀνθρωπότης τοῦ προσώπου τῆς ἐξάσθηκε ὁλότελα, τὰ κοραλλένια χείλη της, πού τόσο ἐλάτρευα ἄλλοτε καὶ πού τόσο ψεύδι εἶχαν προφέρει, ἔγιναν θαυμάλαια, μελάνιασαν, ἐνῶ τὰ μάτια της πετάχθηκαν ἐξω ἀπὸ τὶς κόγχες τοῦς.

Ὅλες οἱ γραμμὲς τοῦ προσώπου της ἀλλοιωθηκαν καὶ γίνεαι ἀγνωρίστη.

Ὁπισθοχώρησε μερικά ἀγωνίσματα, φέρνοντας τὰ χέρια στὸ πρόσωπό της με φρίκη, σὰν νάθελε νὰ ἀποφύγῃ τὴν παρουσία ἐνὸς φαντάσματος πού προσπαθοῦσε ν' ἀποδιώξῃ.

— Ὄ, ὄχι, ὄχι! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν μανιὰκι. Ὅχι ὁ Φάβιος! Δὲν εἶσαι ὁ Φάβιος εἶνε νεκρός... Έχει πεθάνει!... Ὄ Φάβιος, ἐσὺ δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας τρελλός. Ένας παράφρων, πού μού κάνει τὴν σκληρὴ αὐτὴ ἀστειοότητα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ με τρομάξῃ... Ὅχι, δὲν εἶνε ποτέ δυνατόν νὰ εἶσαι ἐσὺ ὁ Φάβιος!...
— Ἀρχισα νὰ γελῶ εἰρωνικά.

— Λοιπόν, με ἀναγνωρίζεις; Μὲ ἀναγνωρίζεις, ἐπὶ τέλους, Νίνα! ἐφώνασε κυττώντας τὴν κατὰ πρόσωπον... Ἀσφαλῶς, ναί, ἀν καὶ ἄλλα ἀρκετὰ... Ἀν θυμᾶμαι κατὰμύα... Σήμερα, εἶνε ἄσπρα... Έχουν ἀσπρίσει ἀπὸ τὶς φρικώδεις συνέπειες ἐνὸς ζωντανοῦ θανάτου, ἕως θανάτου τοῦ ὁποῖου τὴν ἡδονὴ θὰ γευθῇς κι' ἐσὺ σὲ λίγο...

— Ναι, ἐνὸς ζωντανοῦ θανάτου, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυψε ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς ἐλεεινῆς ψυχῆς σου καὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ σου σώματος... Ἀν καὶ ἄλλα ἀρκετὰ ὡς, βλέπω με μεγάλῃ μου εὐχαρίστησι ὅτι με ἀναγνωρίζεις... Ἀλήθεια, χαίρω διαπιστώνοντας ὅτι ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ μνήμη σου σὲ βοηθεῖ.

— Ὄ, ὄχι, ὄχι!... ψιθύρισε καὶ πάλι με αγωνία ἡ Νίνα σὰν νὰ παραληροῦσε. Δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό... Ὄ, Θεέ μου! Ὅθ ἦταν πρωτοφανές! Πρωτάκουστο καὶ ἀποτρόπαιο ἂν ἦταν ἀλήθεια!

Τὴν ἐπλησίασα τότε περισσότερο, ἐγίγισα σχεδὸν τὸ πρόσωπό μου στὸ δικό της καὶ ἀποσπώντας βίαια τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ μάτια της, τὰ κράτησα σφιχτὰ καὶ τῆς ἐφώνασα με φωνὴ ἀποφασιστικὴ:

— Ἀκουσέ με, λοιπόν! Σιώπησα ὡς τώρα γιὰτὶ ἤθελα νὰ δῶ μετρί ποῖου σπείδου θὰ ἔφθανε ἡ ἀδελότης σου. Καὶ σὲ δεβαιῶ, πὼς κατέβαλα μίαν ὑπεράνθρωπὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ καταρθώσω αὐτό. Τώρα όμως πιά, τώρα πού σου ἀποκαλύφθηκε, δὲν πέθανε, ἀλλὰ ὅτι εἶνε ζωντανός, ὅτι βρίσκεται αὐτῇ τῇ στιγμῇ μπροστά σου καὶ σοῦ σφίγγει μέχρως αἵματος τὰ χέρια, τώρα θὰ μιλήσω!

— Ναι, με θαρροῦσε πεθαμένον καὶ φυσικὰ εἶχες κάθε λόγον νὰ πιστεύῃς ὅτι δὲν ὑπῆρχα πιά στὴ ζωῇ. Ὁ Φάβιος γιὰ

σένα ἦταν ἕνα μακρινὸ παρελθόν, ἕνα παρελθόν μάλιστα γιὰ τὸ ὁποῖον γελοῦσες, καθὼς ἀναλογίζοσουν με πόση εὐκολία μ' εἶχες ἀπατήσει!

— Αὐτὴ ἡ σκέψις, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀδισεκδέαζε καὶ σ' ἔκανε εὐτυχισμένην... Ἡ δεδαίοντς ὅτι εἶχα φύγει πιά γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά σου καὶ ὅτι σ' εἶχα ἀφήσει ἐλεύθερη στὸ δρόμο τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς κραυγῆς, σοῦ ἔφερνε ρίγη ἡδονῆς...

— Ἦσουν εὐτυχισμένη γιὰτὶ ἦσουν πεθαμένος, γιὰτὶ δὲν ἦσουν πιά κοντά σου... Χά, χά! Καὶ όμως εἶχα ταφῇ ζωντανός!

Η Νίνα ἄφησε μιά κραυγὴ τρόμου, πού ἔμοιαζε μᾶλλον με θρυλημῶ, καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια μου.

Μὰ τὴν κρατοῦσα γερὰ, μ' ὅλη τὴ δύναμή μου.

— Ναι, συνέχισα. Σκέψου τὸ καλὰ αὐτό, προσπάθησε νὰ συλλάβῃς στὴ φαντασία σου τὴν μακάβρια αὐτὴν πραγματικότητα. Σκέψου τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ σῶμα μου ξαπλωμένο ἀνάσθητο μέσα στὸ καρφωμένο αὐτὸ φερέτρο πού βλέπεις ἐκεῖ κάτω... Ποιὸς θὰ μποροῦσε ποτέ νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ θρῖσκόνταν ἀκόμη ζωντανὸ καὶ ὅτι ἡ ζωὴ μέσα του θὰ εἶχε τὴν δύναμι, ὡστε νὰ σπᾶσῃ τὸ φερέτρο καὶ νὰ δγῇ!

Τρέμοντας ὁλόκληρη, ἔριξε ἕνα βλέμμα στὸ φερέτρο. Ὑστερα, πάλι, προσπάθησε με μανία νὰ ἀποσπᾶσῃ τὰ χέρια της ἀπ' τὰ δικά μου... καταλαβαίνοντας όμως ὅτι οἱ προσπάθειές της ἐπήγαιναν χαμένες, μ' ἐκτύπησε με ἕνα ἀσυγκράτητο μῖσος κι' ἐφώνασε:

— Ἀφσέ με! Εἶσαι ἕνας τρελλός! Ἀφσέ με νὰ φύγω...

Τὴν ἄφησα ἐλεύθερη ἀμέσως. Καὶ τὴν ἐκτύπησα μέσα στὰ μάτια μ' ἕνα ἐπιμόνο βλέμμα πού τὴν ἔκαμε πάλι νὰ ριγῇ.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τρελλός, είπα ἥρεμα. Καὶ τὸ ξέρεις πολὺ καλά αὐτό. Μόλις κατέρωθωσα νὰ δγῶ ἀπὸ τὸ φερέτρο, κατάλαβα ὅτι ἦμουν φυλακισμένος μέσα σ' ἕναν τάφο, μέσα σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μανσολεῖο, ὅπου εἶνε θαμμένοι οἱ τίμιοι καὶ ἔνδοξοι πρόγονοί μου. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή ἡ παρουσία σου ἐδῶ μέσα θὰ κάμῃ τὰ κόκκαλά τους νὰ τρίλουν ἀπὸ τροπῆς...

— Ἐπὶ μίαν ὁλόκληρη νύχτα, συνέχισα, μὴ ἀτέλειωτῇ ἐφιαλτικῇ νύχτα ὑπέφερα ἐδῶ μέσα. Ἐκινδύνευσα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἀπὸ τὴν δίκα. Κι' ἐπίστεψα τότε ὅτι μεγαλύτερη ἀγωνία ἀπ' αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο...

— Καὶ όμως, ἔκαμα λάθος, γιὰτὶ με περίμενε καὶ ἄλλο μαρτύριο χιλιάδες φορές χειρότερο... Ὅταν κατέρωθωσα, τέλος, ν' ἀνακαλύψω ἕναν τρόπο ἀποδράσεως καὶ νὰ βγῶ μέσα ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἐκείνη κόλασι ὅπου ἦμουν ζωντανός θαμμένος, με δάκρυα εὐγνωμοσύνης εὐχαρίστησα τὸν Θεό. Μοῦ εἶχε ξαναδώσει τὴ ζωὴ μου, τὴν ἐλευθερίά μου. Ἀλλὰ, πόσο ἀνόητος ἐστάθηκα... Ποιὸς θὰ μού τῶλεγε ὅτι λίγο ἀργότερα θὰ ἐπιθυμοῦσα τὸν θάνατό...

Τὰ χείλη της κινήθηκαν χωρίς όμως νὰ δγῇ κανεὶς ἦχος ἀπὸ τὸ στόμα της. Τὴν ἔσυρα πάλι κοντά μου, κρατώντας τὴν πάντα σφιχτὰ. Ὁλόκληρο τὸ σῶμα της ἐτρεμε.

— Μήπως ἀμφιβάλλεις γιὰ ὅσα σοῦ εἶπα; Μήπως πιστεύεις ὅτι δὲν λέω τὴν ἀλήθεια;

Δὲν ἀπήντησε. Μὲ κατέλαβε μιά μανιώδης όργη τότε:

— Μίλα! Μίλησε, γιὰτὶ ἀλλιῶς θὰ σὲ κάνῶ ἐγὼ νὰ μιλήσῃς!, ἔβροντοφώνησα.

Καὶ ἐτράβηξα τὸ σιγίλετο, πού εἶχα πάρει μαζί μου.

— Πές μου τὴν ἀλήθεια τουλάχιστον τώρα, συνέχισα. Τὸ ξέρω ὅτι εἶνε πάρα πολὺ δύσκολο πράγμα γιὰ σένα αὐτὰ πού σοῦ ζητῶ... Πρέπει όμως νὰ μού ἀπαντήσῃς. Πές μου, με γνωρίζεις; Πιστεύεις, νὰ ἢ ὁ χι, ὅτι εἶμαι πραγματικὰ ὁ ἄνδρας σου, ὁ ζωντανός σύζυγός σου, ὁ Φάβιος Ρομάνι;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Εἰλικρινὴς ἐξήγησις

Μοντέρνο παριζιάνικο διήγημα
ὑπὸ ΜΙΓΚΕΛ ΖΑΜΑΚΟΪΣ

Ὁ Ζάκ Σεράν καὶ ἡ Σιμόν Μαντερέ εἶχαν ἀγαπηθῇ μ' ἕναν τρελλὸ καὶ παράφορο ἔρωτα. Ἀλλ' εἶχαν περάσει τρία ὁλόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε καὶ στὸ διάστημα αὐτό, τὸ ὠραῖο αἰσθημα πού τοὺς συνέδεε ἄλλοτε εἶχε ἐξατμισθῇ. Τώρα ἦταν πιά δύο ἄνθρωποι, πού τοὺς ἔνωσε κάποια ὀρίστη φιλικία, ἡ συνήθεια τοῦ νὰ ζοῦν μαζί στὸ ἴδιο σπῆτι καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν κάθε μέρα τὶς ἱδρὲς στερεότυπες φράσεις.

Η ψυχρότης αὐτὴ εἶχε ἐπέλθει ταυτοχρόνως σχεδὸν καὶ στοὺς δύο καὶ αὐτοὺς ἀπῆλαξε ἀπὸ τὶς συνηθισμένες σκηνές, πού εἶνε συνέπειά τῆς ἀδιαφορίας, πού δύο ἄνθρωποι ἀρχίζουν ξαφνικὰ νὰ νοιώθουν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ὅπως τόσα ἄλλα ἀνδρόγυνα, ἐξοῦσαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο σὰν αὐτόματα καὶ συνηντόντο μόνο τὶς ὥρες τῶν γευμάτων. Ἡ Σιμόν ἔτρενε τότε τὸ μὲτωπό της σὲ ἕνα συμβατικό φιλὶ καὶ κατόπιν ἔσκυβαν καὶ οἱ δύο τὸ πρόσωπο στὰ πιάτα τοῦς. Στὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ, ἀντήλλασαν μερικὲς φράσεις καὶ ἀφηγοῦντο ὁ καθεὺς πὼς εἶχε περάσει τὴν ἡμέρα τοῦ.

Ἐπὶ οἱ ἡμέρες ἐπενοῦσαν καὶ ἔπειτα οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια...

Ἀλλὰ γιὰτὶ τάχα οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι παρέτειναν αὐτὸ τὸν σύνδεσμο, πού δὲν τοὺς ἔδινε πιά καμμιά χαρὰ καὶ καμμιά ἀπόλαυσι; Γιὰτὶ καθένος τοῦς, ὠθούμενος ἀπὸ ἕνα αἶσθημα, με ἐγώισμο, πού δημιουργεῖ τόσα θύματα, φανταζόνταν ὅτι ἐσώζετο ἀκόμη στὴν κορδιά τοῦ ἄλλου ἕνα ὑπόλοιπο ἀγάπης καὶ γιὰτὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλία μιάς ὀριστικῆς ρήξεως.

Δὲν ἀγαπῶ πιά τὴ Σιμόν, Στὶς δωδεκάμισῃ, ὁ Ζάκ καὶ

σκεφτόταν ὁ Ζάκ, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐκείνη με ἀγαπᾷ λίγο ἀκόμη... Ὅα ἦταν πολὺ σκληρὸ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Εἶνε τόσο καλὴ, τόσο τρυφερή...

Η Σιμόν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, σκεφτόταν:

Τὰ αἰσθηματά μου ἀπέναντι τοῦ Ζάκ ἔχουν πολὺ ἀλλάξει, ἀλλ' αὐτὸς με ἀγαπᾷ ἀσφαλῶς ἀκόμη. Ὅα ἦταν πολὺ σκληρὸ νὰ τὸν ἀφήσω...

Αὐτὴ ἡ διπλὴ πλάνη τοῦς ἔκανε νὰ ὑπομένουν τὴ ζωὴ τοῦς καὶ νὰ μὴν σκεπτανται οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ συζυγικὴ στῆγῃ.

Ἐνα βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, ὁ Ζάκ Σεράν, πού ἦταν δραματικὸς συγγραφεὺς καὶ πού ἕνα νεὸ ἔργο τοῦ ἐπρόκειτο ν' ἀνεβασθῇ σὲ λίγο στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα, εἶπε:

— Πρέπει νὰ πάω ἀπόψε στὸ θέατρο. Ὁ διευθυντὴς με εἰδοποίησε ὅτι ἀπόγευμα ὅτι εἶνε ἀπόλυτὴ ἀνάγκη νὰ με ἱδῇ... Αὐριο θὰ γίνῃ ἡ γενικὴ δοκιμὴ τοῦ ἔργου μου καὶ πρέπει νὰ διαλέξω με τὰ πρόσωπα γιὰ τοὺς ἑξῆς μικροὺς ρόλους, πού δὲν τοὺς διανέμιμα ἀκόμη...

— Πήγαινε, Ζάκ, εἶπε ἡ Σιμόν. Φυσικὰ, δὲν μπορῶ νὰ σὲ κρατήσω κοντά μου. Καὶ, ἀκριβῶς, σκέπτομαι πὼς ἀποφῇ ἡ φίλη μου Φρανσὶν Φράνς τραγουδᾷ «Μανὸν» στὴν Ὀπερά-Κωμικ.

Ἐγὼ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο νὰ τὴν ἱδῶ. Ὅα πάω νὰ φλυαρήσω λιγάκι μαζί της μέσα στὸ καμαρίνι της... — Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

— Σὺμφωνοί. Πήγαινε, λοιπόν, ἐσὺ στὴν Ὀπερά-Κωμικ, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ θέατρο τῆς Ἀλμα. Ὅα ξανασυναντηθῶμε ἐδῶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἴσως λιγάκι ἀργότερα. Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Σιμόν.

— Ὁρβουάρ, ἀγαπημένη μου Ζάκ...

ἡ Σιμόν ξαναδρεθήκαν καὶ πάλι στὸ κομψὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦς.

— Λοιπόν; ἐρώτησε ἡ Σιμόν. Ἐπέτυχε αὐτὴ ἡ διανομὴ τῶν μικρῶν ρόλων;

— Ἐκοιτάσαμε λιγάκι, ἀλλὰ τὰ ἔκαταφέραμε στὸ τέλος, ἀπήντησε ὁ Ζάκ. Ὁ ρεζίσέρ ἤθελε νὰ μού ἐπιβάλῃ ὅλες τὶς φιλενάδες τοῦ... Λίγο ἔλειψε νὰ φιλονεικήσωμε... Εὐτυχῶς, ὁ διευθυντὴς ἦταν με τὸ μέρος μου...

— Ἦταν κόσμος στὸ θέατρο; Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιά θέσις κενή. Καὶ κόσμος πολὺ ἐκλεκτός. Ἐκτύπησα γιὰ μιά στιγμὴ ἀπὸ τὴ μικρὴ τρυπὰ τῆς αὐλαίας. Καὶ ἡ Ὀπερά-Κωμικ εἶχε κόσμο.

— Ὄ! Βέβαια, ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη, ὅπως πάντα. Τὴν εἶδες τὴ φίλη σου;

— Ἡ Φρανσὶν εἶχε μιά τρελὴ ἐπιτυχία χθές. Καὶ πόσο ἦταν ὠραία! Ὅσο γιὰ τὴ φωνή της, ἦταν ὑπέροχη. Εἶχα ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὴν ἀκούσω καὶ σὲ δεβαιῶ ὅτι με ἐξέπληξε. Ἡ Φρανσὶν εἶνε πραγματικὰ μιά μεγάλῃ καλλιτέχνις. Τὸ κοινὸν τὴν ἔχειροκρότησε ἐνθουσιωδῶς καὶ τὴν ἀνεκάλεσε τρεῖς ἡ τέσσαρις φορές στὴ σκηνή...

— Ὄ! Βέβαια, ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη, ὅπως πάντα. Τὴν εἶδες τὴ φίλη σου;

— Ἡ Φρανσὶν εἶχε μιά τρελὴ ἐπιτυχία χθές. Καὶ πόσο ἦταν ὠραία! Ὅσο γιὰ τὴ φωνή της, ἦταν ὑπέροχη. Εἶχα ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὴν ἀκούσω καὶ σὲ δεβαιῶ ὅτι με ἐξέπληξε. Ἡ Φρανσὶν εἶνε πραγματικὰ μιά μεγάλῃ καλλιτέχνις. Τὸ κοινὸν τὴν ἔχειροκρότησε ἐνθουσιωδῶς καὶ τὴν ἀνεκάλεσε τρεῖς ἡ τέσσαρις φορές στὴ σκηνή...

— Ὄ! Βέβαια, ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη, ὅπως πάντα. Τὴν εἶδες τὴ φίλη σου;

— Ἡ Φρανσὶν εἶχε μιά τρελὴ ἐπιτυχία χθές. Καὶ πόσο ἦταν ὠραία! Ὅσο γιὰ τὴ φωνή της, ἦταν ὑπέροχη. Εἶχα ἀρκετὸ καιρὸ νὰ τὴν ἀκούσω καὶ σὲ δεβαιῶ ὅτι με ἐξέπληξε. Ἡ Φρανσὶν εἶνε πραγματικὰ μιά μεγάλῃ καλλιτέχνις. Τὸ κοινὸν τὴν ἔχειροκρότησε ἐνθουσιωδῶς καὶ τὴν ἀνεκάλεσε τρεῖς ἡ τέσσαρις φορές στὴ σκηνή...

— Ὄ! Βέβαια, ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη, ὅπως πάντα. Τὴν εἶδες τὴ φίλη σου;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Άστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου,
άγνοιας, έρωτος και περιπετειών

Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ

15ον

—Τζίνι!, διέταξε ο σύντροφος της Λίλιαν.
«Πρέπει εξάπαντος να τον κάμω να μιλήσει, έσπευτάνε στο διάστημα αυτό ή νέα. Πως όμως θα τα καταφέρω; Έπί τέλους, ως προσπαθήσαμε όπωσδήποτε να προσανατολισθούμε στην αρχή αρκετά».
Και κυττάζοντας τον άλητη με σαγηνευτικό χαμόγελο:
—Πως λέγεσαι; ρώτησε με ύποχρεωτικόν τόνο.
—Τζόνναθ Μπρούκ, στίς διαταγές σας!, είπε εκείνος μη άμφοβάλλοντας για την έντυπωσι που είχε κάμει στην συνοδό του τό άυτόμό του.
Και έπρόσθεσε γελώντας θορυβωδώς:
—Οί κυρίες, μάλιστα, με λένε ο ω - ρ α ί ο ς Τζόνναθ!...
—Αυτό δείχνει πως έχουν γούστο, το άπώνησε εκείνη με χαμόγελο... Πρέπει όμως να γνωρισθούμε καλύτερα, θα τα πούμε λιγάκι, αν θέλετε...
—Είσαι καλό κορίτσι!, απεφάνθη εκείνος σαν ίκανοποιημένος από την φιλοφρόνησι. Σήμερα όμως δεν έχω καθόλου καιρό. Με περιμένει, δυστυχώς, ο άρχηγός μου...
—Ποιος είναι ο άρχηγός σας;
Δεν ήταν δυνατόν να της άρνηση την ένδειξι αυτή της έμπιστοσύνης. Άλλως τε, στίς τάξεις του κάτω όχλου, υπάρχει κάποια περίεργη αντίληψις περί τιμής, λόγω της οποίας ποτέ δεν προδίδονται μυστικά.
—Εχαμήλωσε, λοιπόν, τη φωνή του και άποκρίθηκε:
—Ένας στραδοκέφαλος τύπος, μικρή μου, με τόν όποιον όμως δουλεύει κανείς γερά. Ποιος είναι; Διάβολε! Αυτό δά δεν το ξέρεις; Ποτέ μου δεν τον είδα στη φάτσα. Φορεί πάντοτε μια μαύρη κουκούλα! Χρειάστηκε να παλαίψη πολύ με τον έαυτό της ή Λίλιαν για να μην άφήση κραυγή χαράς.
—Η τύχη την εύνοουσε κατά τρόπον άξιοθαύμαστον. Βρισκόταν λοιπόν σε άσφαλή δρόμο.
—Έπρεπε τώρα να μην άφήση να της ξεφύγη ο άνθρωπος αυτός, αλλά να τον χρησιμοποιήση για να έπιτύχη εκ μέρους του όλα όσα έπιθυμούσε να μάθη.
—Έκάλεσε, λοιπόν, μ' ένα της νεύμα τον μπάρμαν και τον διέταξε να ξαναφέρει τα ίδια ποτά.
—Τί ώραί!, έκαμε ο σύντροφός της... Ξέρεις λοιπόν τίς συνήθειές μας; Στην ύγειά σου!...
Και άδειασε μονορούφι τό ποτήρι του, ενώ ή Λίλιαν έκνε με πρότο το περιεχόμενο του δικού της κάτω από το τραπέζι.
«Όλα αυτά δεν άποτελούν άρκετές πληροφορίες», σκεπτόταν ή Λίλιαν κατά τό διάστημα αυτό. «Η νέα μου γνωριμία θά ξέρη άσφαλώς πολλά πράγματα. Πρέπει λοιπόν να κατακτήσω την έμπιστοσύνη του με κάθε τρόπο και να τον κάμω να μιλήσει»...
★
Δεν της έδόθηκε όμως ή εύκαιρία γι' αυτό.
—Η πόρτα του καμπαρέ άνοιχθηκε ξαφνικά έλαφρά κι' ένα γυναικείο κεφάλι,

αίθουσα κι' έκάθησε δίπλα στην Λίλιαν.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

—Η μίς Ουάλτον δεν είχε υπομνησθή τό παραμικρό για όσα είχαν συμβή έξω από την πόρτα. Ένοιωσε μάλιστα μιά άκατανίκητη ένδόμυχη χαρά και ήταν θεαία τώρα ότι θά κατάρθωνε τέλος να κάμη τον άνθρωπο εκείνον να μιλήσει. Ήταν πεπεισμένη πως σε λίγα λεπτά θά της φάνερωνε εκείνο που τόσο πολύ έπιθυμούσε να μάθη.

—Σου ζητώ συγγνώμη, άραία μου, έδικαιολογήθηκε ώστόσο με φιλοφροσύνη ο Τζόνναθ. Είχα δη μιά συντροφιά κι' έπληγα να της σφίξω τό χέρι. Τώρα πιά είμαι όλος δικός σου. Τί λέγαμε πιά πρίν; —Για τον άρχηγό σου, απήντησε ή Λίλιαν. Έχω άκούσει κι' άλλοτε να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Είναι πολύ ένδιασφών τύπος, καθώς θέλουν να πούν. Θάθελα πολύ να τον έγνωρίζα.

—Δεν εινε πράγμα άδύνατον αυτό.
—Μήπως κάθεται έδώ; έρώτησε ή νέα με δήθεν άδιάφορον τόνο.

—Και θέβαια, επάνω στο πρώτο πάτωμα.

Σταμάτησε για μιά στιγμή, έπρόσθεσε να μαντεύση την έντύπωσι που είχαν κάμη τα λόγια του, έκύτταξε προσεκτικά γύρω του, σαν να φοβόταν μη τυχόν άκουσθή και μετά έπρόσθεσε:

—Θά ήσουν εύχαριστημένη να δες την κατοικία του;

—Πολύ!, απήντησε εκείνη με μάτια που λαμποκοπούσαν.

—Ο άλήτης έφάνηκε πως έδίσταζε για μιά στιγμή ακόμη.

—Άκουσε, τό λοιπόν! Δεν θά έπιστρέψω πρίν νυχτώση καλά. Έλα, λοιπόν, μαζί μου μιά στιγμή και θά μπόρέσης να ρίξης μιά ματιά στην κάμαρά του, άφού είσαι τόσο περίεργη.

—Σε άκολουθώ, έδιάσθηκε ν' απαντήση ή Λίλιαν ενώ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

Είχε πέσει στην παγίδα.

—Έπλησίασαν μαζί στην πόρτα, πού, από τό βάθος του καμπαρέ άνοιγόταν προς την σκάλα που έπικοινωνούσε με τα διάφορα πατώματα της άθλιας οικοδομής. Κανένας από τους θαμνούς του καμπαρέ δεν έόραηκε νάδωσε προσοχή στην άναχώρησί τους.

Μόλις όμως έφθασαν στο πρώτο πλατύσκαλο, ο άλήτης έσταμάτησε τη νέα δάζοντας τό δάχτυλο στο στόμα του:

—Σουτί!, είπε. Μην κάνης θόρυβο! Έδώ εινε...
★
Και έπρόχωρησε πατώντας στίς μύτες των ποδιών του, σε μιά πόρτα κι' έκαμε πως άκουε για μιά στιγμή.

—Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, έμψύρισε, δεν εινε μέσα!...

Και γυρνώντας προς την σύντροφό του:

—Ρίξε μιά ματιά, γρήγορα όμως, είπε. Έγώ θά παραφυλάγω. Άν τυχόν έρχόταν ο κύριος, θά είχα φασαρίες μαζί του. Και ξέρεις; Δεν εινε καθόλου βολικός. Ά, δεν χωρατεύει αυτός!

★
—Η Λίλιαν άνοιξε ήσυχα την πόρτα. Είχε ήδη νυχτώσει κι' έτσι δεν διέκρινε τίποτε μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο.

—Ετοιμάζοταν τώρα να βγάλη από την τσέπη της τό ηλεκτρικό της φανάρακι, τότε, ξαφνικά, μ' ένα άπώτομο σπρώξιμο ο Τζόνναθ την έξάπτεσε και να κυλισθή προς τα έμπρός, στή μέση σχεδόν του σκοτεινού δωματίου. Μετά, έκλείδωσε προσεκτικά την πόρτα πίσω της.

Είχε συλληφθή!

Στόν διάδρομο που φωτιζόταν άμυδρά από ένα μπέκ άεριόφωτος, ή Καίτη έπείριμε με τρείς πελάτες του καμπαρέ, που είχαν σηκωθή από τίς θέσεις τους μόλις άγνηκε ή Λίλιαν και είχαν άνεβή άθόρυβα πίσω της τη σκάλα.

—Μπάρδο!, έκραύγασε αυτή χειροκροτώντας με άγρια χαρά. Τό πουλί στο κλουδί του...
Και γυρίζοντας προς τους συνανόχους της, διέταξε:

—Από τό σάς να μείνουν έδώ και να

φρουρούν άγρυπνα. Ο τρίτος να πάη να είδοποιήση τον άρχηγό... Έγώ δε θά συνεννοηθώ με τον Μπρούκε τί πρέπει να κάμωμε στο μεταξύ.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ

Λίγες στιγμές άργότερα ή Λίλιαν άνασηκωνόταν ζαλισμένη κάπως από τό βίαιο πέσιμό της στο πάτωμα και τότε μόλις έκάταλαβε πόσο άπερίσκεπτο ήταν τό διάδημά της εκείνο.

Είχε πέσει σε παγίδα, πού της είχε στηθή τόσο έπίδεια, και δεν είχε αντίληφθ ότι πρds έναν συνόνοχο άκριδός του Άγνώστου με την Κουκούλα είχε άπευθυνθή κι' έμπιστευθή τόσο άπρόνοητα.

—Ήταν φανερό δε τώρα ότι θρισκόταν κάτω από την έξουσία του. Γιατί να έπιχειρήση ένα τόσο έπικίνδυνο διάδημα χωρίς να σκεφθή να συνοδευθή από τον Γκρέχαμ;

Μαζί του, δεν θάχε θέβαια τίποτε να φοβηθή.

Δεν ήταν όμως ή κατάλληλη στιγμή εκείνη για παρόμοιες σκέψεις. Έπρεπε ή να βγή από την φυλακή της εκείνη ή να πουλήση άκριδιά τη ζωή της.

—Έψαξε τότε να βρη τό ηλεκτρικό της φανάρακι, μα δεν τό βρήκε πουθενά. Στο πέσιμό της, είχε ξεφύγει από την τσέπη της.

—Άρχισε τότε να άναζητᾶ ψηλαφητά, μέσα στο σκοτάδι, στο πάτωμα, όποτε, ξαφνικά, τό κλειδί της πόρτας έστράφηκε στην κλειδαριά.

Τινάχθηκε άπώτομα και, χωρίς να χάση την ψυχραιμία της, πήρε στάσι άμύνης.

—Άρπαξε ένα ξύλινο κάθισμα που συνήντησε τό χέρι της ενώ έψαχνε τό πάτωμα, κι' έστάθηκε έτοιμη για κάθε ένδεχόμενο.

—Η πόρτα άνοιξε και στο άνοιγμά της έφάνηκε ο Τζόνναθ. Η Λίλιαν έσήκωσε τό πρόχειρο όπλο της για να τό καταφέρη επάνω στο κεφάλι του, αλλά ο άλήτης έπρόλαβε να την άρπάξη από τον καρπό του χεριού και να την έξαναγκάση έτσι να ρίξη τό κάθισμα.

—Ε, μικρούλα μου, έφώναξε, τί πάτε να κάνετε;

—Άφησέ με, άθλια!, έκραύγασε εκείνη.

—Ο άλήτης άρχισε να γελά.

—Μά έγώ δεν θέλω καθόλου τό κακό σας! άποκρίθηκε. Άπ' εναντίας!... Τί φανταστήκατε, λοιπόν; Βρέθηκα στην άναγκη να κάμω ό,τι έκαμα, γιατί κάποιος έρχόταν από τον διάδρομο και γιατί φοβήθηκα μήπως με πιάσουν! Ήσυχαστε τώρα... Δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε.

—Έλεγε τάχα την άλήθεια ή μήπως έπιζητούσε να την ξεγελάση και πάλι;

—Έμεινε όπωσδήποτε σε στάσι άμύνης, αν και άντελήφθη με έκπληξι την μεταβολή του τόνου της φωνής του υποκειμένου εκείνου, που δεν τολμούσε να της μιλή στον ένικό.

—Μιλήστε, του έπτε.

—Ο Τζόνναθ έχαμήλωσε την φωνή και είνοντάς της τό ρεβόλβερ του, έπτε σιγανά:

—Πάρτε, όπωσδήποτε, τό όπλο αυτό για να υπερασπισθήτε. Είναι πρώτης τάξεως και έχει πέντε σφαίρες στη θήκη του.

Τό σκοτάδι έμπόδιζε την Λίλιαν να διακρίνη τον συνομιλήτή της, έγνώριζε όμως άριστα τη φωνή του.

—Γιατί άραγε της μιλούσε έτσι; Πως να ξεγυλούσε την γενναίόφρονη τροπή που πήρε ξαφνικά ή άπέναντί της συμπεριφορά του;

Μήπως τον είχε άδικήσει προηγουμένως στην αντίληψί της; Ή μήπως είχε μάλλον κάποιο συμφέρον, που άγνοούσε εκείνη, για να την βοηθή τώρα τόσο άνελπιστα;

—Γιατί τίποτε, πραγματικά, δεν μπορούσε να της εινε τώρα πιά πολύτιμο από τό ρεβόλβερ εκείνο.

Με την ξία που είχε έκτελέσει την άπόφασί της, είχε ξεχάσει, παρά τίς έπίμονες συστάσεις του Γκρέχαμ, να πάρη μαζί της τό δικό της πιστόλι.

Μέσα όμως στα ποικίλα αυτά αίσθήμα-

τα που συγκρούονταν στο μυαλό της, σφοδρή άγωνία έπείξε την καρδιά της.

Ποιόν κίνδυνο διέτρεχε άραγε πάλι τώρα;

—Για ποιόν σκοπό κάνετε όλα αυτά για μένα; έρώτησε με άνησυχη περιέργεια.

—Σουτί!, διέκοψε εκείνος.

Και καθώς ή φωνή του έγινε ξαφνικά μυστηριώδης:

—Σας βρήκα, έπρόσθεσε, πολύ χαριτωμένη και δεν θέλω να σας κάμω κακό. Ήμουν ύποχρεωμένος να ύπακούσω στην Καίτη που μπορούσε να με καταγγείλη.

—Έγώ όμως, δεσποινίς, δεν είμαι έλθοφονος! Νά το! Κι, δεν τώγω στο νού να παραπλανήσω μιάν όμορφη νέα σαν κι' εσάς.

—Τί έγω λοιπόν να φοβούμαι; έρώτησε ή Λίλιαν με φανερή άγωνία.

—Μή μ' έρωτάτε τίποτε. Δεν μπορώ να μιλήσω. Μάθετε μονάχα ότι μόνον ο Άνθρωπος με την Κουκούλα κι' έγώ κρατούμε κλειδί αυτού του δωματίου.

—Έσταμάτησε. Μετά, έμψύρισε με κάποια φρίκη:

—Σας είπα ήδη πάρα πολλά... Είνε δική σας δουλειά τώρα να σκεφθήτε τί έχετε να κάμετε... Άνοίξτε όμως τα μάτια σας... Αυτά που σας λέω εινε συμβουλές φίλου!

—Τότε γιατί, ψιθύρισε έκπληκτη ή Λίλιαν, γιατί δεν μ' αφήνετε άπλώστατα να φύγω άπ' έδώ;

Ο άλήτης έμψύρισε με κάποιαν ειρηνεία:

—Μά δεν μπορώ και να διακινδυνεύσω τό τομάρ! μου προς χάριν σας, όμορφούλα μου! Όταν δεν τον ύπακούουν, ο Άνθρωπος με την Κουκούλα δεν άστειεύεται καθόλου. Κάθε άλλο!

Και, χωρίς να της δώση καιρό να του υποβάλη νέαν έρώτησι, έκλεισε την πόρτα κι' έξαφανίσθηκε.

★

«Δεν ξέρω αν αυτός ο άλήτης λήψε ψέματα ή άλήθεια, έσκέφθηκε άναστενάζοντας ή Λίλιαν όταν έμεινε μόνη, έν πάση όμως περιπτώσει ένα πράγμα εινε βέβαιο: ότι τώρα έχω ένα όπλο γερό στα χέρια μου και μπορώ ν' άμυνθώ κάπως. Οτιδήποτε κι' αν συμβαίνει, μιά αιχμάλωτη πριειδοποιημένη άξίζει για δυό!...»

Κι' έξακολούησε τίς άναζητήσεις της ψηλαφώντας στο πάτωμα του σκοτεινού δωματίου.

—Η ηλεκτρική της λαμπτήρα άσφαλώς θα είχε γλιστρήσει κάτω από κάποιο έπιπλο. Δεν κατάρθωσε ώστόσο να την άνακαλύψη. Είς αντίταλλαγμα όμως, τα χέρια της, επάνω σ' ένα μικρό τρίποδο τραπέζακι, άκούμπησαν σε μιά λάμπα του πετρελαίου και σ' ένα κουτί σπρίτσα.

Την άναψε, για ν' αντίληφθ σε ποιά μέρος βρισκόταν.

—Ήταν ένα δωμάτιο φτωχικώτατα έπιπλωμένο, όπως άλλως τε δεν μπορούσε να ήταν διαφορετικά μέσα σ' ένα τέτοιο κατώγιον.

—Η Λίλιαν τώρα άνακούσε σιγά - σιγά τό βάρος της, γιατί τό ν' άπαλλαγῇ πιά από τό άγωνιώδες εκείνο σκοτάδι και να μπορή να διακρίνη τον τυχόν αντίπαλό της, άποτελούσε γι' αυτήν την δάσιμη πιθανότητα πως θά μπορούσε ίσως ν' άμυνθή θετικώτερα και άποτελεσματικώτερα.

—Έσταμάτησε τότε, άναμετρώντας τα πάντα και έτοιμη προς όλα.

ΕΝΑ ΟΛΙΓΟΓΡΑΜΜΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

—Ο Τζόνναθ, άφού έγκατέλειψε την Λίλιαν, πήγε προς συνάντησιν της Καίτης και τών παροδών συντρόφων που, που είχαν συγκεντρωθή σ' ένα διπλανό δωμάτιο και τώρριζαν στο φαγοπότι, περιμένοντας φαιδρά την έπικείμενη άφίξι του άρχηγού τους.

—Λοιπόν; ρώτησε ή γυναικα.

—Επέλθωσε! άποκρίθηκε γελώντας ο Τζόνναθ. Τα πράγματα πήγαν θαμνισία!

—Η μικρή μου! Κι' έσύ, έπρόσθεσε, τον είδοποιήστε τον άλλον;

—Την φροντίδα αυτή την άνελαβε ο Μπιλ.

—Και λοιπόν; Έρχεται;

—Τρεχάλα!...

—Όλνράιτ! Δεν μάς μένει δηλαδή τίποτε άλλο παρά να περιμένουμε και τον κύριο αυτόν. Θά συμβούν έδώ πράγματα που θαχουν μεγάλο, μα την άλήθεια, ένδιαφέρον...

Και άδειασε με μιάς τό ποτήρι που του έπρόσφερε ή Καίτη.

Ποιος όμως ήταν ο άνθρωπος για τον όποιον μιλούσαν έτσι; Ποιος ήταν ο ξ λ ο ς αυτός που είχαν προσκαλέσει κι' έπείριμεναν τώρα;

.....

—Ένα τέταρτο πιά πρίν, ο νέος καμαριέρης του Χάρβεϋ Γκρέχαμ τού παρέδιδε ένα σημείωμα, που είχε φέρι κάποιος άγνωστος ο όποιος και έξαφανίσθηκε έπειγόντως.

Οι λίγες γραμμές του σημειώματος έκείνου είχαν βυθίσει τον νεαρό χημικό σε μεγάλη κατάπληξι.

Τό σημείωμα εκείνο περιείχε τα εξής:

«Είμαι αιχμάλωτη του Άγνώστου με την Κουκούλα, τρίτο δωμάτιο άριστερά, πρώτο πάτωμα, Μπαρ το «Σκορπιού», Μπλάκ - Στρίτ. Σπεύσατε άμέσως προς άπλευθέρωσιν μου».

ΛΙΛΙΑΝ

Τί έσήμαινε αυτό;

Πως ή Λίλιαν μπορούσε να βρίσκεται σ' ένα τέτοιο μέρος; Και, μάλιστα, πως είχε κατορθώσει να τον είδοποιήση γι' αυτό;

Στά άκανόνιστα γράμματα του σημειώματος, τα χαραγμένα με μολύβι, σαν να είχαν γραφή μέσα στο σκοτάδι, τού ήταν άδύνατο ν' άναγνωρίση τών γραφικό χαρακτήρα της νεαρής φίλης του.

—Άλλά και δεν μπορούσε να θεβαιώσει ώστόσο ότι τό σημείωμα δεν προερχόταν άπ' αυτήν την ίδια.

Μη τυχόν έπρόκειτο για παγίδα που στήνουν έντεχνα εναντίον του;

—Οτιδήποτε κι' αν συνέβαινε, έσκέφθηκε, δεν είχε τό δικαίωμα να δείξη δισταγμό.

Χωρίς την παραμικρή άργοπορία, άφειλε να σπεύση να την βοηθήση στην περίπτωση που θά είχε την άνάγκη του.

★

Λίγες στιγμές άργότερα, ένα αυτοκίνητο τόν άδηγούσε στην Μπλάκ Στρίτ και άμέσως άρχισε ν' άναζητῇ τό καμπαρέ του «Σκορπιού» στο όποιον έκρατείτο αιχμάλωτη ή Λίλιαν.

Δεν πολυδυσκολεύθηκε να τό βρη. Ο τίτλος του διακρινόταν με μεγάλη γράμματα επάνω στην πρόσοπί του.

Για μιά στιγμή, έσκέφθηκε:

Νά ζητήση πληροφορίες;

Θάταν ίσως άφορη να έγείρη τίς ύπνόνους τών ανθρώπων εκείνων. Ήταν προτιμώτερο λοιπόν να προσανατολισθ μόνος του.

—Έψαξε διαστικά σ' όλα τα μέρη, κι' άπὲ κάποιαν είσοδο που άνοιγόταν κατ' ευθείαν επάνω στο δρόμο, μπόρεσε να μπη στο οικοδόμημα, χωρίς να περάση από τό δωμάτιο του καμπαρέ.

Με τό περιστρεφόν στο χέρι, μπήκε γολυμπρά, διέτρεξε τον στενό διάδρομο, άνέθηκε τη σκάλα, έφθασε σε λίγο στο πρώτο της διαχώρισμα κι' έμέτρησε τίς πόρτες.

Για μεγαλύτερη τότε άσφάλεια έσβυσε τό μπέκ του άεριόφωτος που έκάπνιζε στον τοίχο και φθάνοντας ψηλαφητά έμπρός στην τρίτη πόρτα, έκλόησε τό μάτι του στην κλειδαρότρυπα.

—Ένα έπιφώνημα χαράς έπνίγηκε τότε στα χείλη του.

Στό άσθενικό φως μιάς λάμπας του πετρελαίου διέκρινε την μίς Ουάλτον.

Τό σημείωμα, λοιπόν, προερχόταν πραγματικά άπ' αυτήν.

Είχε κατορθώσει, άγνωστον πως, να

των ειδοποιήσεων και να, που κατέφθανε έγκαιρως για να την απελευθερώσει!

ΑΝ Η ΛΙΛΙΑΝ ΗΤΑΝ ΚΑΛΗ ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΑ...

Η Λίλιαν εξέταζε ψυχρά την κατάσταση.

Δεν μπορούσε να μείνει πολλή ώρα ακόμη μέσα στο δωμάτιο εκείνο.

Από στιγμή σε στιγμή, όπως την είχε προειδοποιήσει ο συντροφός της του καμπαρέ, ο Άγνωστος με την Κουκούλα μπορούσε να εμφανισθεί.

Ήταν, λοιπόν, απόλυτη ανάγκη να εγκαταλείψει τη φυλακή της πριν έρθει εκείνος.

Επρόκειτο για τη ζωή της!

Πώς όμως θα έφευγε απ' εκεί μέσα;

Η πόρτα ήταν κλειστή.

Αν έδοκίμαζε να την σπάσει, υπήρχε κίνδυνος να προκαλέσει την προσοχή των συνενόχων του έλευσιού Άγνωστου, που ασφαλώς θα έφρουρούσαν εκεί κοντά και θάτρεχαν άμεσως για να την ξανα συλλάβουν. Απέμενε το παράθυρο.

Δεν ήταν και τόσο υψηλό, ώστε να μην της επιτρέπεται να δοκιμάσει, εν ύστατη ανάγκη, να αποδράσει απ' αυτό, αλλά το παράθυρο εκείνο ήταν δικτυωτό και τα σιδερένια του κάγκελλα έφαινανταν πολύ στερεά.

Θα κατάρθωνε άραγε να τα λυγίσει;

Ξαφνικά έρριχνε.

Είχε ακούσει θόρυβο θημάτων μέσα στον διάδρομο. Άμεσως πήρε στάσιον άμυνας. Τα δάχτυλά της έπλησίασαν ήδη. Σε λίγο άντελήφθη ότι κάποιο κλειδί έμπαινε στην κλειδαρότρυπα. Ο κακοποιός έπρόκειτο να έμφανισθεί με την έλπίδα πως θα την έβρισκε άνετοιμη για κάθε άμυνα.

Τότε, παίρνοντας ξαφνικά την απόφαση της, έπροχώρησε προς την λάμπα του πετρελαίου, την έσβυσε βιαστικά και μετά έτοιμοετήθηκε αποφασιστικά κοντά στην πόρτα, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

Η πόρτα άνοιξε τέλος σιγά - σιγά.

Μιά σκιερή μορφή, που η Λίλιαν μάλλον έμάντευε παρά είδε, σκιαγραφήθηκε έπάνω στο σκοτεινό κατώφλι.

Δεν έδίστασε ούτε στιγμή και άδειασε με μιάς το όπλο εναντίον της.

Ο άγνωστος δεν άφησε την παραμικρή κραυγή. Έσφωρίσθηκε μονάχα δαρείδ στο πάτωμα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΓΙΑ ΔΥΟ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

Κλώντ και η Νυζέτ. Δεν είνε έτσι;

Είλικρινώς δικός σας Ευσέβιος

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΟΝΩΡΙΝΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΕΥΣΕΒΙΟ

Αγαπητέ μου φίλε, σ'ας εύχαριστώ για την έπιστολή σας. Είμαι πολύ εύχισιμένη όπως κι' έσεις. Η εύτυχία των παιδιών μας άντανανκλά έπάνω μας. Έπρόσέξατε πως προσπαθούν να μ'ας φέρουν τον έναν κοντά στον άλλον, όταν συναντώνται! Μου άρέσει τόσο πολύ να συζητώ μαζί σας... Ανήκετε στην ίδια έποχή με μένα... Και συνεννοούμεθα τόσο καλά μεταξύ μας!... Έκαμα άσχημα μήπως να σ'ας -ράψω αυτά τα πράγματα;

ΟΝΩΡΙΝΗ

Ο ΚΛΩΝΤ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΥΖΕΤ

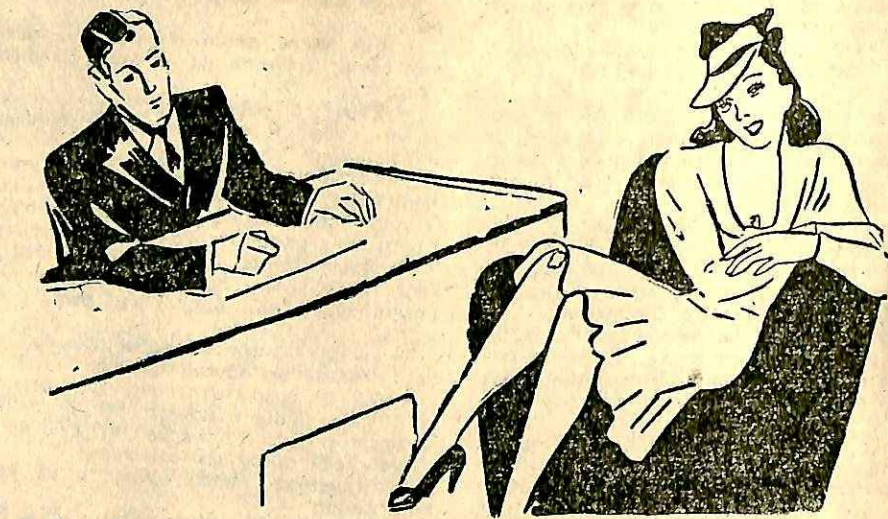
Μικρή Νυζέτ, νομίζω πως τα έκαταφέραμε μιά χαρά. Τα πράγματα έπροχώρησαν πολύ μεταξύ των δύο «μ'ανταξέρ» της εύτυχίας μας... Η φυσική λύσις αυτού του είδωλλίου δεν φαίνεται ότι θα άργήσει καθόλου... Δεν τ'ο νομίζεις κι' έσύ;

Κλώντ

Η ΝΥΖΕΤ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΛΩΝΤ

Έχετε δίκιο, Κλώντ. Είδα τον κηδεμόνα μου να στέκεται έκστατικός έμπρός σε

30

ΜΙΑ ΤΡΥΠΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΤΣΑ

Χαριτωμένη κοινωνική ιστοριούλα

Τη στιγμή που η Μαρριόν έβαζε το ένα της πόδι έπάνω στο άλλο, ο Έντγκαρ, ο άνδρας της, είδε πολύ καλά την μικρή τρύπα στην κάλτσα της.

Λίγο έπάνω από το δεξιό γόνατο.

Η Μαρριόν καθόταν σε μιά πολυθρόνα και κινούσε το άριστερό της πόδι κι' έτσι κάθε τόσο σκεπαζόταν η μικρή τρύπα με την άσπρη φούστα της.

Ο Έντγκαρ διασκεδάζε βλέποντας την τρύπα, μα δεν είπε τίποτε.

Πάω στα μαγαζιά, άγάπη μου, με τη Λίζα, είπε η Μαρριόν. Μου τηλεφώνησε να βγω μαζί της. Ο άντρας της πάει ταξίδι κι' είνε μόνη της. Κι' έπειτα, θέλω νάχω έτοιμο το καινούργιο φουστάνι μου όταν θάρθουν οι Μπάτενπουργκ.

Ο Έντγκαρ ήταν δέκατος πώς δεν υπήρχε κίνδυνος να καθυστερήσει το φουστάνι της, εξ άλλου όμως έσκέφθηκε πως έπρεπε να μείνει για λίγο μόνος να μελετήσει την υπόθεσι Ρόζενμπεργκ. Γι' αυτό δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση στις αποφάσεις της γυναίκας του, παρά μονάχα, τόσο, όσο χρειαζόταν για να της δείξει ότι σ'άν καλός σύζυγος λυπάται που θα στερηθεί τη συντροφιά της.

Κατά τις 7 θα γυρίσω, είπε η Μαρριόν γελώντας καθώς έφευγε πεταχτή από το δωμάτιο.

Ο Έντγκαρ άρχισε να εργάζεται έπάνω στην υπόθεσι Ρόζενμπεργκ, μήπως καταφέρει να ανακαλύψει τίποτε

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ένός καλού ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Δραματικό διήγημα
υπό ΖΥΛ ΚΛΑΡΕΤΙ

Τον έλεγαν Ζαν - Κλώντ Μενιέ κι' έμενε στη μικρή κομόπολι Σιριάν, όπου ο πατέρας του είχε ένα αγρόκτημα. Ήταν ένα ψηλό παιδί, αλλά λίγο αδύνατο και δειλό. Ήταν είκοσι χρόνων και κάτι, και μόλις τολμούσε να μιλήσει στην Κατερίνα Μπερνάρ, που έλάτρευε.

Η Κατερίνα ήταν μιά κοπελλίτσα μελαχρινή, εύχαρις και γελαστή, με πολύ άνοιχτη καρδιά. Αγαπούσε πολύ τον Κλώντ Μενιέ, αλλά μόνο φιλικά. Δεν ζητούσε όμως διόλου αυτό ο Κλώντ. Η μάλλον : Δεν ζητούσε τίποτε.

Αγαπούσε την Κατερίνα και αυτό ήταν δλο. Την αγαπούσε, γιατί ήταν όμορφη και καλή, γιατί τον έλεγε : «Φίλε μου Κλώντ» και δεν τον έκοροδίτευε, όπως τα περισσότερα κορίτσια του χωριού. Την αγαπούσε, γιατί την αγαπούσε!

Τότε μιλούσαν πολύ σ' όλη την περιοχή για τον Πλασιάλ, τον όμορφο αγρόνομο, που είχε μεγάλες έπιτυχίες.

Ο Πλασιάλ ήταν καλός χορευτής, σπουδαίος τραγουδιστής και περιζήτητος στα γλέντια γι' αυτά του τα προσόντα. Έπίσης τον έλεγαν κατακτητή των γυναικών καρδιών. Χαμογελούσε γι' αυτή τη φήμη και ήταν αρκετά υπερέφημος.

Και μιά μέρα, ο όμορφος Πλασιάλ έπρόσεξε ότι η Κατερίνα Μπερνάρ ήταν όμορφο κορίτσι. Αποφάσισε να την κάμει να τον αγαπήσει και καθώς το καυμένο το κορίτσι ήταν επιπόλιο και εύπιστο, τον άγαπήσε γρήγορα και μετάνοισε πιο γρήγορα ακόμη.

Ο Πλασιάλ την έγκατέλειψε σε λίγο κι' έκεινη λυπήθηκε κι' έστενοχωρήθηκε πολύ. Έχλωμιασε, σαν το λουλούδι που δεν τ'ο βλέπει ο ήλιος, μαράθηκε σαν έτοιμο θάνατο.

Όποτε, λοιπόν, Κατερίνα, της είπε μιά μέρα ο Κλώντ Μενιέ, είσαι άληθινά λυπημένη και κρατάς για τον εαυτό σου

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

το μουσικό της λήψης σου ! Δεν είμαι φίλος σου ; Δεν θέλεις να μοιραστούμε τον πόνο σου;

Τον έκτυπαε δακρύζοντας. Ο Κλώντ φαινόταν τόσο λυπημένος! Και αποφάσισε να του μιλήσει. Έξ άλλου πάντα καλές θέλει κάπου να έμπιστευθεί τον πόνο του.

Τα είπε όλα στον καυμένο τον Κλώντ και ο Κλώντ έγινε τόσο χλωμός που του φαινόταν πως θα πνιγεί. Ένας κόμπος τον έπνιγε.

Α! καυμένη Κατερίνα!, έφώναξε ξεσπώντας σε λυγμούς. Καυμένη Κατερίνα!

Του είπε πως θα γινόταν μητέρα και ότι ο πατέρας της, ο γέρο Μπερνάρ, θα τα μάθαινε όλα.

Ε, λοιπόν, δχι, είπε ο Κλώντ, δεν θα μύθη τίποτε.

Έπνιγε κι' έβρηκε τον Πλασιάλ και του είπε:

Θα παντρευτής την Κατερίνα!

Ο Πλασιάλ άρχισε να γελά.

Αρρείσαι;

Ο Πλασιάλ έσακούλυνε να γελά.

Τότε, είπε ο Κλώντ, είσαι ένας ανανδρός κι' ένας έλεινός. Μη μου ξαναμιλήσεις στο δρόμο, γιατί θα σε χαστουκίσω.

Έφυγε κι' έτρεξε κατ' εθείαν στο σπίτι του Μπερνάρ.

Η Κατερίνα ήταν εκεί.

Κύριε Μπερνάρ, είπε, δεν είμαι πλούσιος, αλλά είμαι εργατικός. Έχω γερά χέρια. Αγαπάω την κόρη σας. Μου την δίνετε για γυναίκα μου;

Πάρε την, είπε ο γέρο Μπερνάρ.

Η Κατερίνα καθόταν μαζεμένη σε μιά γωνιά του δωματίου κι' έκλαιγε.

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

Η Κατερίνα δειχνόταν πάντοτε μιά καλή και άξια σύζυγος. Ήταν ένα εύχισιμένο σπιτικό εις πείσμα όλων. Το παιδί μεγάλωνε. Ο Κλώντ θέλησε να του δώσει τ'ονόμα του. Τον έλεγε γιού του. Η Κατερίνα αγαπούσε το παιδί της μέχρι τρέλας. Δεν έζωρεσε παρά γι' αυτό. Όλη την ημέρα το φιλούσε. Γέννημα της δυστυχίας, της ένέπνεε ίσως ακόμη περισσότερη αγάπη.

Αγάπα το πολύ, αγάπα το πολύ, έλεγε ο Κλώντ. Κι' εγώ ίσως να τ' αγαπάω περισσότερο κι' από σένα.

Αγαπούσε πράγματι το παιδί, γιατί αυτό ήταν η χαρά της Κατερίνας, η ίδια η ζωή της.

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

81

82

83

84

85

86

87

Και μετά από κάποιον παύση:
—Υπήρξες πάντοτε δυνατή, πολύ δυνατή.
—Ενώ έπεφτα στο κρεβάτι, αναρωτήθηκα μήπως αυτός ήταν ο λόγος που με άφησε. 'Αφού, λοιπόν, έβρισκα πως είμαι πολύ δυνατή, γιατί δεν με άφησε ήσυχη με τον 'Ανρύ;
Φυσικά, ήξερα πως μπορούσε να προσφέρει στο παιδί μου, μια ζωή πιο άνετη απ' αυτήν που περνούσε κοντά μου. Μα μήπως η ύλική ανέσεις είν' αλήθεια το πάν;

Μετά τη λειτουργία

Τί άστείο που είνε νάχω μπαμπά!, είπε την άλλη μέρα το μεσημέρι γυρίζοντας απ' το σχολείο ο 'Ανρύ.
Στο δέλεμα του υπήρχε κάποια έκφρασις υπερηφάνειας.
—Εσώπασε λίγο κι' έπειτα έπρόσθεσε:
—Το θράδυ, μαμά, θα ψάλλω στην έκκλησία το «'Αβε Μαρία» και άλλα Χριστουγεννιάτικα τροπάρια. Νά δής τί ώραίο που είνε το δένδρο στο σχολείο μας! Θάρθῃ πολλὸς κόσμος. 'Εσύ θάρθῃς, μαμά;

—'Οχι, παιδί μου.
—'Ο φόβος να μη συναντήσω τον Ζάν με τη γυναίκα του μ' έκανε να πάρω την απόφασι να μὴν πάω. Πόσο μετάνιωσα ώστόσο γι' αυτό!...

—'Ο 'Ανρὺ έφαγε γρήγορα-γρήγορα και ξανάφυγε. 'Η σκέψις να μὴν του μειώσω τη χαρά που ένοιώθε, δὲν μ' άφησε να τον ρωτήσω γιατί έφευγε άμέσως. 'Αλλωστε, το παιδί ήταν ξεσηκωμένο με τις γιορτές που έκαναν γιὰ τη χαρμόσυνη μέρα. Το δένδρο, η έκκλησία, τὰ τραγούδια, είχαν άποσπάσει το παιδί από του μυαλό. Δὲν έπείραζε. Θά περιμένα να γυρίση τὴ νύχτα εύχαριστημένος εκείνος καὶ ὅς έμενα μονάχη εγώ.

—'Εφτιαξα ένα γλυκό, έπήγα και τοῦ αγόρασα ένα καινούργιο έπανωφόρι, γιὰ να τάρῃ ὅταν θα εγύριζε. Μία σκέψις ώστόσο άρχισε να στριφογυρίζει μέσ' στο μυαλό μου και να με κάνει να φοβόμαι. 'Ισως ο Ζάν να εἶδε κρυφά τον 'Ανρὺ και να δοκίμασε να του σηκώση τὰ μυαλά εναντίον μου. 'Αλλά τί νάκανα; Οἱ καμπάνες τῆς έκκλησίας είχαν χτυπήσει πρὸ πολλοῦ και έπερίμενα από στιγμή σε στιγμή τὸν γυρισμό τοῦ 'Ανρὺ. 'Εσκέφθηκα μάλιστα πὼς θάταν καλύτερα να πάω να τον συναντήσω στο δρόμο, γιὰ να μὴ φοβηθῇ μονάχος του τετοια ώρα. Μὲ τη σκέψις αὕτη, βγήκα στο δρόμο, δίδωσχα τὰ χωράφια και έπήγα πρὸς τὸ μέρος τῆς έκκλησίας. 'Εκανε άρμενα κόπου, απ' ὅπου θάπρεπε να περάση, τουρτουρίζοντας. Στεκόμουν εκεί κάποση ώρα, μα δὲν φαινόταν κανείς. 'Ανησύχησα κι' ετράβηξα πρὸς τὴν έκκλησία. 'Η ἴδια ήσυχία υπήρχε κι' εκεί. 'Οστε ἡ λειτουργία είχε τελειώσει; Μα τότε ποὶ ήταν τὸ παιδί μου; 'Ανέβηκα τρομαγμένη τῆς σκάλες τῆς έκκλησίας κι' έμπήκα μέσα. Δίπλα ἀπὸ τὴν εἴσοδο ήταν σημενη ἡ φάτιν. Γονάτισα και προσκύνησα, έπειτα σηκώθηκα κι' έκύτταξα τριγύρω μου. Τρεῖς-τέσσερις μόνον πιστοὶ ἦσαν γονατιστοὶ στοὺς μπάγκους άποροφημένους στίς προσευχές τους. Στάθηκα σαστισμένη, μὴ ξέροντας τί να κάμω. Τὴ στιγμή εκείνη, μ' έπλησίασε ο νεώκορος:

—Θά ζητάτε τὸ γυιό σας, κυρία Γκυολάρ... μ' έρώτησε.
—Ναί, μπαμπά. 'Ετιέν, που είνε τὸ παιδί μου; εἶπα με αγωνία.

—Μά... σὰν τελείωσε ἡ λειτουργία, τὸν έπήραν μαζί τους μέσα στο αὐτοκίνητο ο κύριοι Μπερτώ με τὴν κυρία του. Θά τὸν έπήγαν στη γαλιά του...

—'Εμεινα άποσβολωμένη. 'Οστόσο, μπόρεσα να ψιθυρίσω:
—Εύχαριστῶ. Εἶνε πολλή ώρα;

—Μά... μισή ώρα κοντά...

Πόσο μετάνιωσα τώρα που δὲν είχα πάει κι' εγώ ἀπὸ ἐνωρίς στην έκκλησία. 'Εγύρισα στο σπίτι με τὰ πόδια κομμένα, τουρτουρίζοντας, πὶο πολὺ ἀπὸ τὴν ταραχή μου παρά ἀπὸ τὸ κρῦο.

—'Επάνω στο τραπέζι ήταν τὸ γλυκό και τὸ καινούργιο έπανωφόρι τοῦ 'Ανρὺ.

—'Επεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι και ξέσπασα σ' ένα δυνατὸ κλάμα. Γιατί, γιατί να μοῦ τὸ κάνουν αὐτὸ; Δὲν έφταχαρὰ που είχα στη ζωή;

—'Εμεινα άυπνη ὅλη τὴ νύχτα, περιμένοντας με αγωνία να ξημερώση.

—'Οστόσο, και τὴν ἄλλη μέρα ο 'Ανρὺ δὲν εγύρισε. 'Αργὰ το απόγευμα, ὅταν τρελλή απ' τὴν αγωνία μου άποφάσισα να πάω στο σπίτι τῆς κυρίας Μπερτώ και να ζητήσω τὸ παιδί ο Ζάν έφυγε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸ Παρίσι μὴ έπληροφόρησε πὼς ο κόσμος διασκέδαζε, οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόσυνα να πραγματικὸ ζωντανὸ πτόμα, εγύρισα μονάχη στο ξημερο.

—'Αίγες μέρες αργότερα, έλαβα ένα γράμμα και ἔνα τσέκ ἀπὸ τὴ Νικόλ. Μοῦ δικαιολογεῖτο με εὐγένεια γιὰ τὴ γρήγορη άναχώρησή τους. Δὲν ήθελε να πάρῃ τὸν 'Ανρὺ παρὰ τὴ βέληση.

μου, ἀλλά ο Ζάν έπέσιμωσε και ἀναγκάσθηκε να υποχωρήσῃ. 'Ελεγε ὅτι θά εφρόντιζε ὥστε να μοῦ στέλνῃ τακτικὰ χρηματὰ ο Ζάν. 'Αν και ἔτσι προκατελιημμένη εναντίον της, στὸ τέλος παραδέχθηκε ὅτι ήταν καλὴ και γενναίωψυχη.

Μετά τὸ Γολγοθά...

—'Εάνηρξα τὴ δουλειά μου, ἀλλά δὲν ήμουν πιά παρὰ ένα κορμί χωρὶς ψυχή που ζούσε και κινιόταν μηχανικά.
Μία μέρα, ἦρθε ο Μωρίς να με ἰδῇ με ὕφος πολὺ ἀνήσυχο και ταραγμένο.

—'Ελέν, θέλεις νάρῃς μαζί μου; 'Η μαμά είχε μιὰ προσβολή τῆς καρδιάς και θά σ' εὐγνωμονῶ ἀν καθήσης μαζί της ὥσπου να πάω να φέρω τὸ γιατρό.

—Καλὰ, εἶπα, χωρὶς να διατάσω καθόλου, πήγαμε να ζητήσης άμέσως τὸ γιατρό. Θά κλείσω τὸ σπίτι και θάρῃω άμέσως.

—'Η κυρία Μπερτώ δὲν έγινε καλὰ και ο Ζάν με τὴ Νικόλ και τὸν 'Ανρὺ ἦρθαν πάλι στο χωριό. Βλέποντας τὸ γυιό μου, ένοιωσα κάποια χαρὰ που δὲν ήταν παχύτερος ἀπὸ τὴν ἡμέρα που με άφησε. 'Ετρεξε στην ἀγκαλιά μου με δάκρυα στα μάτια.

—Μαμά, εἶπε, δὲν έβλῳ να ξαναγυρίσω στο Παρίσι με τὸν μπαμπά. Θέλω να μείνω μαζί σου! Συγχώρησέ με γι' αὐτὸ που έκανα.

—Τὸν έσφιξα ἐπάνω μου και τὰ δάκρυα, που συγκρατοῦσα τόσον καιρό, άρχισαν να κυλοῦν ἀφθονα στα μάγουλά μου.

Μετά τὴν κηδεία, ὅταν ο Ζάν ετοίμαζόταν να φύγῃ, παρακάλεσε τὸν 'Ανρὺ να ξαναπάῃ μαζί του στο Παρίσι, ἀλλά ο μικρὸς έμεινε άμετάπειτος και έπανελάμβανε:

—Θέλω να μείνω με τὴ μαμά.

Και γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, στάθηκε μπροστὰ στην ἀγροικία τῶν Μπερτώ, να ἰδῇ τὸν Ζάν που έφευγε γιὰ τὴν πόλιν. Μόνον που τὰ μαλλιά μου ἦσαν τώρα γκριζὰ και έκείνος έφευγε μ' ένα ώραίο αὐτοκίνητο, με τὴν γυναίκα του, ἀντὶ να φεύγῃ με τὰ πόδια και με μιὰ δαλίτσα στο χέρι.

—'Ο Μωρίς μ' έπλησίασε:
—'Ο Ζάν σ' έκαμε να υποφέρῃς πολὺ, 'Ελέν, εἶπε.

—Τὸν έκύτταξα με κατὰπληξ, γιατί δὲν συνηθίζαμε να μιλάμε μεταξύ μας γι' αὐτὰ τὰ πράγματα.

—Ναί.

—'Επειτα άρχισαν να τρέχουν τὰ δάκρυά μου χωρὶς να μπορῶ να τὰ σταματήσω. 'Ο Μωρίς έπιασε τὸ χέρι μου και τὸ έσφιξε. Γιὰ πρώτη φορά ένοιωσα τὴ μεγάλη συμπάθεια που έτρεφε γιὰ μένα. Τὸ διάβαζα στα μάτια του.

—'Εμοιαζε κατὰπληκτικὰ στὸ Ζάν, ἀλλά τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν πὶο ἁδρά.

—'Ελέν...

—Σταμάτησε και χαμήλωσε τὰ μάτια του σὰν να στενοχωριόταν να μιλήσῃ.

—...Εἶμαι μόνος τώρα και εἶσαι μόνη, επανέλαβε. Δὲν θά-θελες να ξαναφτιάξης τὴ ζωή σου μαζί μου και να με πὰν-τρευτῇς; Μπορεῖς να με βοηθήσης να κάνωμε να εὐημερήσῃ ἡ ἀγροικία τῶν Μπερτώ. Δὲν τὸ πρόσεξες ἴσως ποτέ, ἀλλά σ' αγαποῦσα ἀπὸ τότε που ἦσουν κοριτσάκι. Δὲν είχες μάτια παρὰ μόνον γιὰ τὸν Ζάν τότε. 'Εθαύμασα τὸ θάρρος σου ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, που υπήρξαν τόσο σκληρὰ γιὰ σένα. 'Ισως ἡ ζωή να σοῦ επιφυλάττῃ ἀκόμη λίγη εὐτυχία.

—Τὸν κυττοῦσα χωρὶς να καταλαβαίνω. 'Ο Μωρίς μ' αγαποῦσε ἀπὸ τότε που εγώ αγαποῦσα τὸ Ζάν; 'Η ἀγάπη μου γιὰ τὸ μάλλον ένα φάντασμα που ἡ πραγματικότης τὸ έκαμε να διαλυθῇ; 'Ο Μωρίς ήταν τίμιος και γενναίος και έξαφνα άρχισα να τὸν βλέπω διαφορετικὰ ἀπὸ πρῶτα. Μα τί έδρισκε σε μένα;

—'Αν αὐτὸ που δοκίμαζε ήταν οίκτος και εὐσπλαχνία, δὲν είχα τὸ δικαίωμα να τὸν παντρευθῶ. Μόλις είχε περάσει τὰ τρι' άντα. Θά μπορούσε να παντρευτῇ ένα ὁμορφο κορίτσι και να τὸν κάμῃ εὐτυχισμένο.

—Μά ὅχι, εἶπε ο Μωρίς, εσένα θέλω να παντρευθῶ. Ξεχάσε τὸ παρελθόν και ἔλα να βαδίσωμε μαζί στο μέλλον, μαζί με τὸν 'Ανρὺ.

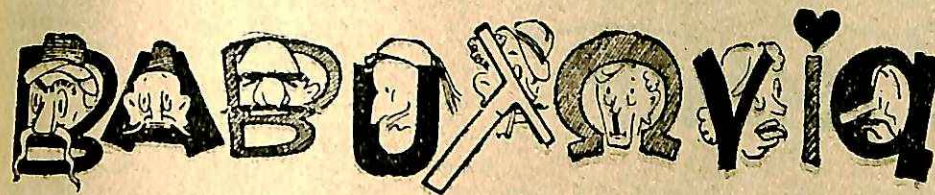
—Μ' έκύτταζε σοβαρὰ και έπρόσθεσε:

—Βλέπεις, 'Ελέν, ὅσο νόμιζα πὼς ο Ζάν μπορούσε να γυρίσῃ και να διορθώσῃ τὸ κακὸ που σοῦκανε, δὲν ήθελα οὐτ' εγώ να σκέπτομαι τὴν ἀγάπη μου. 'Οστόσο, τώρα είμαι δέ-βαιος. 'Ο Ζάν δὲν ανήκει πιά σ' ἐμάς. 'Ενῶ εὐὸ κι' εγώ ἐμεί-νομε άφωσιωμένοι σ' αὐτοὺς τοὺς άγροὺς, σ' αὐτὴ τὴ γῇ... που θά εἶνε τὸ 'Ανρὺ αργότερα.

—...Αὐτὰ έγιναν πρὸ πέντε ἐτῶν. Κοντὰ στὸν Μωρίς βρήκα τὴν ήσυχία και τὴν εὐτυχία. Συγχρόνως ανεγνωρίσα πὼς ήταν κοντὸ να κλαίω σ' ὅλη μου τὴ ζωή γιὰ τὴν αὐτὴ ἀγάπη μου. 'Απὸ τότε μπορῶ ν' ἀκούω να μιλοῦν γιὰ κείνον που εἶνε σήμερα κουνιάδος μου, χωρὶς να πονῶ. Διατηρῶ ἐγκάρδιες σχέσεις με τὴ νύφη μου. 'Η ἀγάπη τοῦ Μωρίς μ' έκαμε ἕναν καινούργιον άνθρωπο.

—Τὸ πῶς εἶνε φῖνο. Γεῖα στα χέρια σου, κουμπάρια Ζαμφῶ, εἶπε ο Μωρίς.

—Και τὸ ψητὸ περίφημο, επρόσθεσε ο φίλος του.

Κουβέντες τῆς Σμυρνιάς

Ο ΧΑΛΒΑΣ

—'Η Ζαμφῶ δοηθοῦσε τὴν κουμπάρα τῆς τῆ Βαγγελίας στο καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ, τῆς παραμονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, που θά γιορτάζε.

—'Αχ! ο Θεὸς να σ' ε-χη γερή. Ζαμφῶ μου, που ἦρχες να μοῦ μεταπάσης. Μοναχὴ μου δὲν τὰ καταφέρνω. 'Υστερα, να πάρω παραδουλεύτρα, θά ξεδέψω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου. Τώρα - τώρα αὐτὲς οἱ γυναίκες σοῦ γυρεῖουν και τὸ τεμεσοῦτι τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ να σοῦ σφουγγαρίσουνε!

—Καὶ δὲ λὲς τὸ τί τρώνε! 'Εκείνη ἡ 'Ασημίνα, ὅπου πᾶει εἶνε λιμική, καλέ! Δὲν τὴν βάζει σπίτι μέσα, ἀπὸ τὸ φαί που τρώει!

—Καὶ νᾶνε μοναχές τες! Πολλὲς φορές σοῦ κουβαλοῦνε και τὰ παιδιὰ τες και γίνετὰι τὸ σπίτι πιά συσσίτιο!

—'Ανήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἦρθε πρωτ-πρωτὶ πάλι ἡ Ζαμφῶ, μ' ένα δεμάτι μαρ-γαρίτες.

—Καὶ τοῦ χρόνου, Βαγγελία μου, να-σαι καλὰ και να χαίρεσαι, τὸ Σαραντή. Σοῦφερα πούλουδα γιὰ τὸ βάζο. Τὰ μα-τζέψανε τὰ παιδιὰ.

—Καλέ, γιατί δὲν τάφερες ματζὶ σου; —'Α, ὅχι, κουμπάρα μου. 'Εκείνα που μασκαρεύω δὲ θέλω να τὰ κάνω. Τὰ παι-διὰ θάρουνε να σοῦ πῶνε και τοῦ χρό-νου με τὸ μπαμπά τες, τὸ μεσημέρι.

—Σκούπισε λίγο, ξεσκόνισε πάλι, διάρθω-σε τὸ δίσκο με γλυκὰ και κατόπιν εἶπε:

—'Εγὼ πάω τώρα...

—Τί λὲς, καλὲ Ζαμφῶ; Κάτσε να φάμε τὸ μεσημέρι. Δὲν ἔχομε κανέναν ξένο. Τῶ-ρα θά στείλω ἀρνὶ στο φούρνο.

—Κάθουμαι γιὰ να σοῦ παστρέψω τσοὶ πατέτες, να μὴ λερωθῇς που θά σοῦρχουν δίττα.

—Μπήκε στην κουζίνα, έστειλε τὸ ψητὸ, ετοίμασε τὴ σαλάτα, έψησε τὸ πιλάφι, δ-ταν τὸ μεσημέρι ἦρθε ο σύζυγός της, με τὰ τέσσερα παιδιὰ.

—Καλῶς τσοι, καλῶς τσοι!, εἶπε ἡ Βαγγελία κι' έβγαλε τὸ δίσκο.

—Τὸ γλυκό άδειασε στο λεπτὸ.

—Νά σὰς δώσω και κανένα σεκέρ-λουκούμι!, εἶπε ἡ εορτάζουσα.

—Τὰ παιδιὰ τρέξανε ξωπίσω της και γύ-ρισαν μπουκαμένα με κουραμπιέδες.

—'Ησυχὰ να κάτσετε!, φώναξε ἡ Ζαμ-φῶ.

—Τὸ τραπέζι στρώθηκε στην εντέλεια. 'Ε-νας μικρὸς πῆγε να φέρῃ τὸ ψητὸ. Σὲ λί-γο ἦρθε και ο κουμπάρος με ένα φίλο του.

—'Ο άντρας τῆς Ζαμφῶς εἶπε:
—'Εμεις τὰ πηγαίνωμε.

—Κάτσε, κουμπάρε, να φᾶς ματζὶ μας, μέρα πρὶναι σήμερα, εἶπε ἡ Βαγγελία.

—Μά πρέπει να πάω τὰ παιδιὰ σπίτι...

—Καλέ, τὰς δίνωμε ένα μεζὲ με μιὰ φετίτσα ψωμί μέσα στην κουζίνα, εἶπε ἡ Ζαμφῶ που ἦξερε πὼς δὲν είχε μαγειρεύει.

—Οἱ μεγάλοι κάθισαν στο τραπέζι και τὰ τέσσερα παιδιὰ στρώθηκαν στην κου-ζίνα. 'Η Ζαμφῶ πηγαίνονότανε και τοὺς έβλεπε απ' ὅλα.

—Τὸ πιλάφι εἶνε φῖνο. Γεῖα στα χέρια σου, κουμπάρα Ζαμφῶ, εἶπε ο Μωρίς.

—Και τὸ ψητὸ περίφημο, επρόσθεσε ο φίλος του.

Τὸ λακριντὶ τοῦ θρασυῦ οὐλα

„ΚΟΜΕΝΤΙ ΦΡΑΣΑΙ”

—Πῆρα τὸ γράμμα σου (προφέ-ρε κόμματέ μου μελα- (ψέ, και θυμωμένος εἶπα: Πὼς θά σὲ σκίσω σὰν (χασέ μ' αὐτὴ τὴ «Κομεντὶ (Φρασάι) σου μούχεις γίνε (σκνίπα.

—Θέλεις να γίνουμε ρε- (ζῇ—άφοῦ, ρε σὺ, περὶ (κρεζῦς

—δὲν ἔχομε ἰδέα; —'Εκτός, ἀν θές, ἐκ περισσοῦ σὰν τὴ περίφημη Σουσοῦ, να κάνῃς τὴ σπουδαία.

—'Ητοι σὰν σύγχρονη μαντᾶρ ἀριστοκράτης... παπαντᾶμ, κοινῶς μέχρι κοκκάλου, που διαρκῶς χειροκροτᾶ και στῶνα χέρι τῆς κρατᾶ τὴν... «'Ανευδιδασκάλο».

—Μά τότε, σπλάχνο, θά σοῦ πῶ ὅτι δὲν τῶβαλα σκροπὸ να πᾶθω τέτοιο τράκο και να πετάξω μ' άπονια τὴν τζογαδοῦ—παντελονιὰ και να φορέσω... φ ρ ᾶ κ ο!

—Θες ἀπὸ ελάμης, δηλαδή, να καταντήσω κουμουδὶ, να με φωνάζουν λέτσο και νᾶμαι ἴδιο καὶ φυστὸ με τὸν... Καροῦμπα τὸν γνωστὸ και με τὸν Καρκαλέτσο;

—'Η, σὰν τοὺς ἄλλους, προτιμᾶς, τὸ φράκο, μ' ὅλας τὰς... τιμὰς να τὸ χρωστᾶ στο ράφτι, να τῶχω πάρει δανεικὸ ἀπὸ τὸ... ν ε κ ρ ο θ ᾶ φ τ η;

—Γιὰ δαδὸ σὲ περικαλῶ με τρόπο φῖνο και καλὸ ν' ἀφήσης τὸ «μοτίβο». Ν' ἀλλάξης γλήγορος μυαλὰ, γιατί κατευθύνειν ἀλλὰ—κι' ᾶ-λᾶ... φ ρ α ν α ἰ σ α ἰ ο ὑ σ τ ρ ῖ- (δω!

—'Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ Καὶ διὰ τὴν πατρίτητα

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

—τσα λιγοθυμισμένη ένεται!

—Βγάλε με ὅζω, Καραμπέτ!, φωνά-ζει.

—Μπέ τζάννεμ, που τὰ δαγᾶλω εσέναν; 'Εντὸ τάλασσα εἶνε, ξηρὰς ντὲν εἶνε!

—'Αμάν, δὲ μετὰ πῆρα! 'Ισπίτι μας Ντουργούτῃ ἦρταμε, άρρωστο οὐλοῖ ἱσπρῶ-μα ξαπλωτὸς εἵηκαμε!

—'Αλλο φορά Σουρπουίτσα παναῖρι ντὲν-έκει.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Λευκή ντε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

950v

Μετά έκρυψε το μαχαίρι του κι' άρχισε να ζητή βοήθεια. Τα λεπτά όμως περνούσαν κι' ενώ κανείς δεν φαινόταν το αίμα έτρεχε άφθονο από την πληγή του κι' ένοιωσε ότι λιποθυμούσε.

Άρχισε και πάλι να φωνάζει άπελπιστικά.

Τέλος του φάνηκε πως άκουσε θόρυβο... Είχαν άκούσει τις φωνές του. Έτρεξαν από το νοσοκομείο και τον μετέφεραν σχεδόν άναίσθητο.

Αν εκείνη την στιγμή ο Έρωτευμένος ήταν σε θέση να καταλάβει, θα σκρίτουσε από την χαρά του, άκούοντας τον γιατρό Βαλενί να διδάξει διαταγές και τον μεταφέρουν στο διπλανό δωμάτιο εκείνου που κατείχε ο γέρο κλειδαράς.

Σε λίγο, ωστόσο, χάρις στις περιποιήσεις του γιατρού ο Περίε άνέκτισε τις αισθήσεις του, ήταν όμως τόσο άδύνατος ώστε ο γιατρός άφησε κοντά του ένα νοσοκόμο όλη τη νύχτα.

Η Ισχυρή όμως κράσις του Έρωτευμένου κατενίκησε την άδυναμία αυτή και την άλλη μέρα ο γιατρός έδήλωσε ότι λίγες μέρες άναπαύσεως θα έφθαναν στον πληγωμένο για να ανακτήσει έντελώς την υγεία του.

Άκούοντας τα λόγια αυτά ο Έρωτευμένος, άπεφάσισε να θέση άμέσως σ' ένα νεύργια το σχέδιό του. Τό πράγμα άλλως θα θα του ήταν πολύ εύκολο, γιατί ο νοσοκόμος, που είχαν τοποθετήσει κοντά του, μόλις κοιμόνταν όλοι, έφευγε κι' έπληγαινε στον κήπο για να καπνίσει το τσιγάρο του.

Κάθε βράδυ, πριν άποσυρθεί στα ιδιαίτερα του δωμάτια ο γιατρός Βαλενί, είχε την συνήθεια να έπισκεπτεται τους άρρώστους του. Γενικά δε οι τελευταίες του έπισκέψεις ήταν για τον υπάλληλο Βισέτρο και την Φραγκίσκα Μπερέν.

Η μητέρα του Μαρσιάλ, μετά την έγχειρησις της, έπληγαινε όλο και καλύτερα και την παραμονή της ήμερας, που ο Περίε είχε κατορθώσει να εισαχθεί στο θεραπευτήριο — είχαν περάσει σαράντα όχτώ ώρες από τότε — ο γιατρός είχε πη στην Φραγκίσκα: «Άκούη δύο μέρες θα περάσετε στο σκατάδι, καλή μου κ. Μπερέν, και μετά δεν θαχετε πια να υποφέρετε τον άσχημο αυτό επίδεσμο επάνω στα μάτια σας».

Από τότε η Φραγκίσκα μετρούσε τις ώρες. Την νύχτα δεν κοιμόταν γιατί η αγωνία της έσφιγγε την καρδιά. Και η παραμονή της ήμερας που με τόση αγωνία περιμένε, στάθηκε για την Φραγκίσκα τρομερά βασανιστική ήμερα....

Έφθανε να σκεφθεί ότι θαβλεπε τέλος τον Μαρσιάλ της, ύστερα από τόσα χρόνια! Τον Μαρσιάλ, το αγαπημένο της παιδί, για να μη μπορεί να συγκρατήσει τους λυγμούς της.

Οι ώρες περνούσαν άργα. Της φαινόταν πως ή ήμερα αυτή δεν θα έτελειωνε ποτέ! Τέλος, έφθασε η νύχτα και η νοσοκόμος, άφοψ έστρωσε το κρεβάτι και την είδοποίησε πως ο Βαλενί δεν θα περνούσε να την έπισκεφθεί εκείνο το βράδυ, έφυγε άφοψ την έκαληνυχτισε.

Όταν η Φραγκίσκα έμεινε μόνη, έγνώτισε μπρος στο κρεβάτι της και άρχισε να προσεύχεται. Ξαφνικά τινάχτηκε σαν να την είχαν έυπνισει απότομα...

Της φάνηκε πως προσπαθούσαν ν' άνοίξουν την πόρτα. Φοβήθηκε και ρίγος διέτρεξε το σώμα της. Καθόσχεσε όμως στη σκέψη ότι πιθανόν να ήταν ή νοσοκόμος κι' έτσι άπεφάσισε να ρωτήσει:

— Έσύ είσαι, καλή μου Ίουλίνα

—Μη φοβάσθε, κυρία μου, της άποκρίθηκε μια άνδρική φωνή. Έκαμα λάθος στην πόρτα, θα φύγω, κυρία, και σας ζητώ συγγνώμη γιατί σας έτρόμαξα χωρίς να θέλω...

Στόν ήχο της φωνής αυτής ή Φραγκίσκα τινάχτηκε. Αυτό όμως δεν ήταν παρά μια παροδική μόνον έντύπωση κι' άπαντώντας στο άταμο που ζητούσε συγγνώμη:

—Κύριε, είπα, δεν είναι τίποτε και δεν μ' ένοχλήσατε καθόλου...

Ο υπάλληλος Βισέτρο έδοκίμαζε κι' αυτός την ίδια έντύπωση, που τον κρατούσε τώρα προσκολλημένο στη μισάνοιχτη πόρτα και καρφωμένο στο κατώφλι της.

Δεν είχε μπόρεσει ακόμη να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της συνομιλητριάς του, γιατί το δωμάτιο μόλις φωτιζόταν από μια καντήλα, κι' ωστόσο ή τόσο γλυκαία και σαν γνωστή αυτή φωνή τον είχε μαγνητίσει.

Θέλησε να την άκούση και πάλι. Αυτό άλλωστε έπιθυμούσε και ή Φραγκίσκα, γι' αυτό τον προσκάλεσε σχεδόν να παραμείνει.

—Δεν σκεπτόμουνά ακόμη να κοιμηθώ, κύριε. Έκαμα την προσευχή μου... Δεν σας ζητώ λοιπόν, παρά μόνο τον καιρό να φορέσω ένα σάλι, πρόσθεσε.

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Τώρα όμως ο κόμης ντε Μοράν είχε όρμησει στο δωμάτιο. Είχε δη το προσωπικό της συνομιλητριάς του, ενώ αυτή διευθυνόταν ψηλαφητά για να πάρη το σάλι της.

Την στιγμή εκείνη ο κόμης είχε ξαναβρεί όλη τη διαύγεια του πνεύματός του που έπι τόσα χρόνια ήταν θυσιμένο στη νάρκη. Έθυμόταν.

Το έγκεφαλικό αυτό φαινόμενο είχε έκδηλωθεί ως έκ θαύματος χωρίς ωστόσο ο γιατρός Βαλενί ν' αντιλήφθει την άλλαγή που είχε δημιουργηθεί στην όλη κατάσταση του τ' ωμένου.

Ο ης λοιπόν είχε μη ή άόρυθα στο δωμάτιο κι' έδοήθηκε την Φραγκίσκα να φορέσει το σάλι της τακτοποιώντας το.

Συγκινημένη ή Φραγκίσκα τον εύχαρίστησε για τις περιποιήσεις του.

Τότε ο κόμης θέλησε να κάμει μια τελευταία δοκιμή για να πεισθεί.

—Μη μ' εύχαριστήτε, κυρία Μπερέν! είπα.

Η Φραγκίσκα άνεσκήρτισε. Ο ήχος της φωνής αυτής της θύμιζε τον τόνο με τον οποίο της μιλούσε άλλοτε ο κόμης. Και παρ' όλγω να τραβήξει τον επίδεσμο από τα μάτια της για να δει το πρόσωπο του συνομιλητού της, αν την τελευταία στιγμή δεν θυμόταν τις έπιμονες συστάσεις του γιατρού, για ν' αντίσταρη στον πειρασμό και μη παρασυρθεί από όρμη περιεργίας.

Νέα όμως έκπληξις την περίμενε.

Ο κόμης ντε Μοράν που στο μεταξύ είχε δεβαιωθεί, έφώναξε δυνατύτερα τώρα:

—Α! είσαι λοιπόν πράγματι έσύ, Φραγκίσκα, καλή μου Φραγκίσκα...

Η κυρία Μπερέν με δυσκολία κατέπνιξε μια κραυγή. Ένοιωσε πως λιποθυμούσε και το σώμα της έτρασσόταν από νευρικό τρόμο, σαν να έπρόκειτο να πέσει.

Ο ντε Μοράν της άρταξε τότε τα χέρια και της συνητοούσε να συνέλθει για ν' άποφύγει έπικίνδυνη κρίσι για την κατάστασή της. Την ώδήγησε σιγά προς την πολυθρόνα και άρχισε να μιλή προσπαθώντας, όσο μπορούσε, ν' αλλάξει τον τόνο της φωνής του για να μη προκαλή συγκίνησι στη συντροφιά του.

Όστόσο, χιλιάδες σκέψεις έκυριευαν το πνεύμα του. Είχε άνακτήσει τώρα τελείως το λογικό του και θυμόταν ότι άλλοτε θέλησαν να τον δολοφονήσουν. Μετά άκολουθούσε το χάος. Ύστερα θυμόταν ότι στο έργοστάσιο του είχαν δώσει το έπώνυμο υπάλληλου Βισέτρο.

Και τώρα σκεπτόταν πως μπορούσε να χάσει την συνομιλία με την Φραγκίσκα

και να την κάμει να του διηγηθεί ό,τι ήθελε να μάθει, όπότε κάποιος θόρυβος πίσω από την πόρτα έτράβηξε την προσοχή τους.

—Θάλαε κανείς πως βαδίζουμε! είπα.

—Άλήθεια, άκουσα κι' έγώ, είπα ή Φραγκίσκα μεγαλόφωνα... Ίσως είναι ο νοσοκόμος της ύπηρεσίας.

Τότε θα πάη στο δωμάτιό μου! φώναξε ο ντε Μοράν καθώς σηκώνόταν μ' ένα πήδημα. Πάω να δεβαιωθώ.

Η Φραγκίσκα σηκώθηκε κι' αυτή και διευθυνόταν ψηλαφητά προς την πόρτα, που στην όια του ο κόμης, δγαίνοντας την είχε άφρησει άνοιχτή.

Μόλις όμως έφθασε κοντά σ' αυτήν, κατάλαβε ότι κάποια πάλι γινόταν μεταξύ δύο ανθρώπων, λίγα δήματα μακριά της, γιατί διέκρινε ευδιόκριτα τους γογγυσμούς των δύο αντίπαλων κάθε φορά που χτυπιόταν.

Κάποτε άκουε γογγυσμούς που καταπνιγόταν άμέσως, όπως συμβαίνει όταν, για να έμποδισι κανείς τον άλλον να φωνάξει του σφίγγει δαίτια τον λαιμό.

Η Φραγκίσκα ήταν έτοιμη να φωνάξει βοήθεια, όταν ξαφνικά σπρώχθηκε προς το έσωτερικό του δωματίου και τρικλίζοντας σωριάστηκε μπρος στο κρεβάτι.

Συγχρόνως, μια πνιγμένη φωνή — ή φωνή του κόμης ντε Μοράν — άντηχούσε στο δωμάτιό της:

—Φραγκίσκα!... Φραγκίσκα!... δοήθησέ με! Θέλουν να με δολοφονήσουν! Ο δολοφόνος είναι άπισμένος κι' έγώ δεν έχω τίποτε ν' άμυνθώ!

Κατατρομαγμένη όμως ή Φραγκίσκα, δεν ήταν πια σε κατάσταση ούτε να φωνάξει ούτε να μιλήσει.

Στο δάστημα αυτό ο ντε Μοράν άγωνιζόταν όσο μπορούσε, προσπαθώντας να άποφύγει τον αντίπαλό του που τον έκαταδίωκε με το μαχαίρι στο χέρι κι' έκαμε διάφορες κινήσεις για να του φράξει την πόρτα.

Ο αντίπαλός του, που δεν ήταν άλλος από τον Ζωρζ Περίε, τον Έρωτευμένο, ήταν άποφασισμένος να άποτελείωση όπωσδήποτε την άποστολή που ανέλαβε.

Και ή πάλι, που είχε άρχισει από το δωμάτιο του ντε Μοράν, συνεχιζόταν τώρα στο δωμάτιο της Φραγκίσκας. Ύπό τους θροους όμως που γινόταν δεν μπορούσε να διαρκήσει επί πολύ ακόμη.

Ο Έρωτευμένος, που είχε κατορθώσει ν' αναποδογυρίσει τον αντίπαλό του, τον κρατούσε τώρα κάτω από το γόνατό του, και ύψανε το μαχαίρι του για να καταφέρει το θανάσιμο πλήγμα.

Ο κόμης ήταν βέβαια κι' αυτός γερός, δυνατός ακόμα άνδρας. Στην άνισή όμως αυτή πάλι, έβλεπε τον εαυτό του έτοιμο να ύποκύψει, την στιγμή μάλιστα που εναβόρισκε την παραμονή της Λευκής, την στιγμή που ήλπιζε πως θα μπορούσε να ρίξει φώς στη τρομερή περιπέτεια της όποιος ύπηρεζε θύμα.

Ξαφνικά, το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως, υπερινόκνησε κάθε άλλο αίσθημα, έδωσε τέτοια δύναμη στον κόμνη, ώστε καταβάλλοντας μια άπεγνωσμένη προσπάθεια κατώρθωσε να ξελευθερωθεί από τον Έρωτευμένο και να τον τινάξει από πέρα. Και προσπαθώντας μετά να σηκωθεί, έφώναξε δυνατά:

—Φραγκίσκα, δοήθησέ με! Φραγκίσκα, είμαι... ο κόμης ντε Μοράν!

Ο Έρωτευμένος, που συνήλθε από την έκπληξι για την άπροσδόκητη εκείνη αντίστασι του αντίπαλόν του, έπέπεσε και πάλι έναντιόν του. Άκούοντας όμως τα λόγια αυτά, έδωσας για μια στιγμή. Άμέσως όμως, σαν να θυμήθηκε κάτι, άντεπιε με μανία:

—Έσύ κόμης, έσύ!... άθλιε! Ξέρω πως κανείς τις δουλείες σου. Δεν άξίζει τον κόπο να πάρης ψεύτικο όνομα, όπως έπαραμόρφωσες και το πρόσωπό σου. Δεν θα σου δώσω τον καιρό να κερδίσω να σε βοηθήσουν. Θά πεθάνης σαν άθλιος που είσαι, σαν άνανδρος που προσβάλες μια άνυπεράσπιστη νέα για να την άτιμάσης, να την μαλόνεις και να την κάμης δούλη και ύποχρεωμένη να ζήσει μ' έσένα άλυσοδεμένη με γάμο... Τρέμεις τώρα Γκοντράν ντ' Ωμόν!

Διπλή κραυγή διέκυψε τον Έρωτευμένο. Άκούοντας προφερόμενο το μισήτο όνομα του Γκοντράν, ή Φραγκίσκα και ο κόμης δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν μια κραυγή έκπληξης και όργης.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Πολύ
ΑΡΓΑ...Δραματικώτατο διήγημα
υπό Ε. ΑΛΑΡΥ

—Με το ταλέντο που έχετε, θα μπορούσατε να κάνετε κάτι καλύτερο, έλεγε ο κ. Βέρνερ ο διάσημος έμπορος έργων ζωγραφικής. Έμπρος δεσποινίς, προσπαθήστε να ζωγραφίσετε έργα που να μπορούν να τα καταλάβουν.

—Μου φαίνεται, ωστόσο, άπληντσε δειλά ή δεσποινίς Ντελαμάρ, πως δεν χρειάζεται μια έξαιρετική φαντασία για να μπόρεση κανείς να καταλάβει το έργο μου. Θέλω να έκφράσω το μεγάλο μαρτύριο του καλλιτέχνη, του όποιου παρालύουν τα ιδανικά υπό την πίεσι των καθηκόντων και των θλιβερών αναγκών της ζωής.

—Ασφαλώς! Ασφαλώς! έδιέκοψε ο Βέρνερ. Έγώ το καταλαβαίνω καλά. Μά φοβάμαι πως δεν θα το καταλάβει όλος ο κόσμος.

—Όστόσο, είναι μια καθημερινή ιστορία, έπέμενε λυπημένα ή δεσποινίς Ντελαμάρ.

—Μπορεί να είν' έτσι, αλλά έγώ βρίσκω πως ο πίναξ σας έχει πολλή σκέψη. Λυπούμαι, γιατί είναι πολύ καλά δουλεμένο. Κάνετε μου κάτι πιο άπλο, λιγώτερο σοδορό, αλλά με την ίδια τέχνη, και σας ύποσχομαι να το αγοράσω.

—Ός τώρα περιωριζόμουν στο να δίνω μαθήματα, που μάς άρκούσαν να ζούμε. Άλλά αυτή τη στιγμή έχω άπόλυτη ανάγκη χρημάτων και αν δεν αγοράσετε έσείς αυτό το έργο μου, φοδούμαι πως δεν θα μπορέσω να το πουλήσω πουθενά.

—Κι' έγώ το φοδούμαι, έπεδοκίμασε ο Βέρνερ ό όποιος χαϊράταν που ή μικρούλα συμφωνούσε με την ιδέα του. Προσπαθήστε να κάμετε αυτό που σας λέω έγώ.

—Θά προσπαθήσω!

—Όπωσδήποτε, άφήστε μου την διευθυνσί σας.

—Όδός Άρκεμπύς, 24 β'.

Και ή καλλιτέχνις έβγηκε, για να μην την αντίληφθει ότι έκλαιε.

Ο Βέρνερ την έποχή αυτή άγαπούσε πολύ τους καλλιτέχνες, αλλά μόνον γιατί οι καλλιτέχνες τον έκαναν να κερδίζει χρήματα. Δεν όμολογούσε ότι έφιλε έπίσης στους καλλιτέχνες, που πέθαιναν της πείνας, το παράσημο της λεγώνας της τιμής, που έπληγαινε τόσο καλά στην άψογη ρεδιγκότα του.

Μη νομίσσε ότι ο Βέρνερ ήταν χειρότερος άπ' τους άλλους. Όχι! Ήξερε να έπωφεληται μόνον άπ' τις καλές ευκαιρίες και να κερδίζει όσο το δυνατόν περισσότερα.

Μπορεί να σας φανή παράξενο ότι ο περιφημος αυτός έμπορος άφησε να του φύγει ή καλλιτέχνις που του είχε φέρει το άριστούργημά της, ωστόσο ο Βέρνερ είχε τους σκοπούς του. Μόλις έκλεισε ή πόρτα, έτριψε τα χέρια του.

—Νά μια καλή δουλειά! έλεπε. Σε τρεις-τέσσερις μέρες θα περάσω, δθεν κατά τύχη, από την όδον Άρκεμπύς και θα πάρω τον πίνακα για ένα κομμάτι ψωμί.

Την ήμερα που ώρισε γι' αυτή την έπίσκεψη, ο Βέρνερ έπληρε το τραίνο για το Χερβούργον. Ήθελε να παρευρεθεί σ' ένα πλειστηριασμό πολύ ένδιαφέροντα σ' έναν πύργο των περιχώρων. Έκαμε σπουδαίες άγορές, αλλά άργυρόπρησε περισσότερο από ό,τι φανταζόταν. Κατά την έπιστροφή, έξέχασε την έπίσκεψη της δεσποινίδος Ντελαμάρ. Έκάθησε στο γραφείο του και κυτούσε ίκανοποιημένους τους καινούργιους πίνακες που άγόρασε. Παίζοντας μηχανικά μ' ένα χαρτοκόπητη, έκαμε να πέση ένα χαρτί επάνω στο όποιο έδιάβασε: όδός Άρκεμπύς 24.

—Νά πάρη ο διάβολος! έφώναξε. Ή διευθυνσις της Ντελαμάρ. Κι' έγώ την είχα ξεχάσει έντελώς.

Μισή ώρα άργότερα, ένα ταξιτόν άφηνε στην είσοδο ενός σπιτιού με άθλια πρόσοψη.

—Ή δεσποινίς Ντελαμάρ; έρώτησε.

—Δεν ξέρω αν είναι επάνω, άπήντησε ή θυρωρός. Δεν την είδα σήμερα. Άνεβήτε στο 5ο άριστερά.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει μια σκάλα σκοτεινή και στενή. Τέλος, έδιάβασε σε μια πόρτα: Δεσποινίς Ντελαμάρ, καθηγήτρια ζωγραφικής. Έχτυπη.

Και ο Βέρνερ άρχισε ν' ανεβαίνει

ΦΛΩΡΙΝΙΤΗΝ

ΒΑΛΕΝΤΣΙΑΝ ΝΕΟΥ ΚΟ-
ΣΜΟΥ 125

MONIKAN

PEA D.

ΚΟΥ Ε, ΠΡΟΙΣΤΟΡΕΥ.

59

Κον Σ τ υ λ. Δ η μ η τ ρ ι ᾶ-
δ η ν, Θεσσαλονίκην.— Εὐχαριστοῦμε

Α. Α. Α. Κ. Ν. Δ. Πληρωμένη
καρδιά, Μυριέλ Έβανς, Πουεμπλός
έξες, Βόρνεο, Άνοιξιάρικα
Άνυπόμονη Π. Κ., Θ. Δ. Τ.,
Δοσολογική, Μ. Ν. Ν. Νίκας, Λ.
3, Μελαγχολική

Ὁ δόκτωρ Κάμα ἔλαβε καὶ θὰ ἀ-
ντήσῃ κατὰ σειρὰν κατὰχωρῆσε-
ς στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα
φθέντα μέχρις ἑσπέρας Παρασκευῆς
Μαρτίου:

ούλα Ι., Ἀργιολοῦλουδου Α., Πο-
 νηφει Ὑπάρχει, Μικρά χαριτωμένη
 Γ. Α. Α., Ντίνα Ντάμπριν Μ.
 Μ., Αὐγουστος, Ξένη Α. Ι., Σέκ
 Νο 2, Ντανιέλ Νταρρί Γί-
 ρις, «Α. Κ. 12. Α. Χ. 20», Ζή-
 α Α. Π., Χρυσάθεμον Κ., Ορακί
 Τ. Τ. Τ., Ρασπουτίν, Ἀτελτί
 νη Τσιγγάνα, Νο 16. Σ. Ο. Σ.
 κέρκι, Μπουρκιάς, Αχ, 6x, γ, ρ,
 134 Α., Ξανασίγανι τ' ἀπό-
 Ἀκρίτας Μακεδόν, Τσοσίφ,
 γιού 5, Οὐμπέρτος ΙΙ, Ἐρωτί-
 ἄγνια, Ἀθηνάσις Ἀτυχος, Φυ-
 που ἔλτρε, Μαρμενὴ Ὑπάρχει
 ἡ Ἀκακία Σ. Α.

λην κοινωνικὴν θέσιν καὶ σχετι-
 κὴν ἐξήγερσιν. Σύντομον μεταβό-
 λην δὲν προβλέπω.
 Νήσι δὲ τι κακορρίπτει
 Τ. Π.—Μπαρέτι, ἀποδέχεσθε
 μὲ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς μέλλον-
 τας. Ἡ τύχη θὰ σὰς ἐνδοῖσιν

Μ α ρ τ ί ν α ν, Λευκάδα. — Τό
αδελφάκι σας είναι πολύ δειλό.
Δέν έλαιο ότι είναι δυνατόν νά
έμπροσθη σπαράξ τήν ζωή σας.
Πιθανόν όμως νά υπάραξη μέλλον
τυχεύ μεταβολή. Ό γάμος σας,
πάντως, εδραζώνται αρκετά καί θά
προσπορεύσθι σέ μερικά έμπόδια
πού θά δυσκολευθούτε νά τά υπέρ-
ηρήσετε. Τήν άγέλειαν σας πρέπει
νά τήν προσέχετε. Δέν είναι δι-
στυχώς δύσκολο σπαράξ. Ή οικία

Νεάπολιν Μ. Σ. — Ἀν-
θρώποις πολλοῖς διασημοῖς καὶ μα-
κρολόγοις, Ζηλιώταις καὶ μηρο-
τακτοῖς. Τὸ θεῶδες τοῦ χαρακτήρος
τοῦ εἶνε ἐξιδυσχυτικὸν καὶ πανούρη-
γον. Δὲν βλέπω οὐτε εὐαικρινεῖαν
οὐτε κωλυσιεὶν εἰς τὸν νέον αὐ-
τόν. Αἱ κρίσεις μου διὰ τὸ ἀ-
σημαστὸν τοῦ δὲν εἶνε, ὅπως κα-
ταναλώνετε, καθόλου ἐσχάριτοι.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

καλλιεργούνται εύκολα στην υγρά
θερμοότητα του στόματος. Καθαρίζετε το
στόμα σας με την επιστημονική
όδοντοπαστα **ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ**
που το έξυγιαίνει και ωμορφαίνει
τά δόντια.

Πωλείται εἰς τὰ Φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Onyx

